ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 6
20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

Δεκαπενθήμερο Εἰκονογραφημένο Περιοδικὸ γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ

Προσωρινὰ Γραφεῖα Μεγ. Ἀλεξάνδρου 6 β | Συνδρομαὶ Ἐτησία δρχ. 4000, Ἑξάμηνος » 2000 | Ἐκδίδεται ἑκάστην 5ην καὶ 20ὴν κάθε μηνὸς | Τιμὴ φύλλου Δρχ. 400

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Εὔθυμες παιδικὲς ἱστορίες

Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Ἡ Ζουζοῦ κι ἡ γιαγιά της

Ἕνας παλιὸς οἰκογενειακὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ, ὁ κ. Κώστας, χάρισε στὴ Ζουζοῦ ἕνα κουτί, μὲ διάφορα ἐργαλεῖα, γιὰ νὰ μαστορεύη. Τοῦ εἶχε φάει τ' αὐτιά, ἡ Ζουζοῦ γι' αὐτό. Τῆς ἄρεσε τόσο νὰ μαστορεύη! Ὅταν ἔκαναν νὰ τῆς τὸ πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια, χαλοῦσε τὸν κόσμο, ἡ Ζουζοῦ. Καὶ δόστου χτύπαγε. μὲ τὸ σφυρὶ τὶς καρέκλες, τὰ τραπέζια καὶ κάρφωνε πρόκες, σὲ καμμιὰ παλιὰ κασόνα.

—Μὲ ξεκούφανε, αὐτὸ τὸ κορίτσι, μὲ τὰ καρφώματα, ἔλεγε ἡ μητέρα τῆς Ζουζοῦς.

—Θὰ βαρεθῆ καὶ θὰ τ' ἀφήση, τῆς ἀποκρινόταν ὁ πατέρας τῆς μικρῆς.

Ἡ Ζουζοῦ ὅμως δὲν σταμάταγε καθόλου. Ντούγκου-ντούγκου κάθε μέρα. μὲ τὸ σφυράκι.

Εὐτυχῶς, ποὺ ἡ γιαγιά της ἦταν βαρύκοη κι ἔτσι ὁ κόσμος κι ἂν χαλοῦσε ἀπ' τοὺς χτύπους, δὲν ἔπαιρνε εἴδηση.

Μιὰ μέρα, ὁ πατέρας τῆς Ζουζοῦς, εἶπε, στὸ τραπέζι, ποὺ τρώγανε:

—Ὁ καϋμένος, ὁ φίλος μας, ὁ Παῦλος καρφώθηκε στὴν καρέκλα του! Τὸν κάρφωσαν τὰ βάσανα!

—Ἔπαθε παράλυση; ρώτησε ἡ μητέρα τῆς Ζουζοῦς.

—Πάω νὰ ἰδῶ τὸ γλυκό, στὴν κουζίνα, εἶπε.

Ἡ Ζουζοῦ ἄκουσε, μὲ προσοχὴ τὰ λόγια αὐτά. Τῆς φάνηκε παράξενη, ἡ ἔκφραση: καρφώθηκε στὴν καρέκλα του!

Τὴ ἴδια στιγμὴ ἡ γιαγιά της σηκώθηκε.

—Κάθησε στὴ θέση σου. Τὸ προσέχει ἡ Μαρία, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα τῆς Ζουζοῦς. Γι' αὐτὸ εἶσαι ἀδύνατη, γιατὶ δὲν κάθεσαι νὰ ξαποστάσης λίγο. Πᾶς κι ἔρχεσαι, ἀδιάκοπα.

Ἡ Ζουζοῦ κοίταγε, μὲ ἀπορία τὴ γιαγιά της. Ἀληθινά, τὴν εὕρισκε ἀδύνατη.

***

Σὰν ἀποφάγαν, ἡ γιαγιὰ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ πολυθρόνα της, ποὺ καθόταν πάντα. Ἐκεῖ τὴν ἔπαιρνε κάθε μεσημέρι, ὁ ὕπνος, Ὁ μπαμπᾶς κι ἡ μαμὰ τῆς Ζουζοῦς κοιμήθηκαν κι αὐτοί. Ἡ Μαρία, ἡ παραδουλεύτρα ἔπλενε τὰ πιάτα, στὴ κουζίνα.

Καὶ μόνο ἡ Ζουζοῦ, τὸ ζιζάνιο δὲν ἐννοοῦσε νὰ καθήση ἥσυχα. Σὲ μιὰ στιγμὴ στάθηκε μπροστὰ στὴ γιαγιά της πού κοιμόταν στὴν πολυθρό-

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ζωὴ καὶ Τέχνη

Μὲ ρωτᾶνε συχνὰ γιὰ τοῦτο καὶ γιὰ κεῖνο τὸ βιβλίο μου, ποιὰ στοιχεῖα—πρόσωπα, τοπεῖα ἢ περιστατικὰ—ἔχω πάρει ἀπὸ τὴν τριγυρινὴ πραγματικότητα. Αὐτὸ στὸ βάθος δὲν ἔχει κανένα νόημα. Στὴ τέχνη κεῖνο ποὺ ἔχει σημασία δὲν εἶναι τὸ τί θὰ πάρουμε ἀπὸ τὴ ζωὴ μὰ τὸ τί θὰ δώσουμε στὴ ζωή.

Ἡ Δημιουργία

Κάθε φορὰ ποὺ πεθαίνει ἕνας ποιητὴς ὁλάκερη ἡ Δημιουργία τοῦ Θεοῦ γκρεμίζεται καὶ πεθαίνει. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ γεννιέται ἕνας ποιητής, τὸ Ἔργο τῶν Ἕξη Μερῶν ξαναγεννιέται ἀποκαινουργίς. Τόσες φορὲς δημιούργησε ὁ Θεὸς τὸν Κόσμο, ὅσοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἀνακαλύπτουν ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἡ ποιότητα

Χιλιάδες χιλιάδων κακοῦργοι ἀνέβηκαν πάνω στὸ Σταυρὸ γιὰ νὰ γίνει σύμβολο φρίκης καὶ ἀτιμίας. Ἔφτασε νὰ νέβει ἕνας ἅγιος γιὰ νὰ γίνει σημάδι θυσίας καὶ ἀγάπης.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

ΣΟΦΙΑΣ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ὁ ἥλιος εἶναι κιόλας ψηλά. Ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀραχνοῦφαντα παραπετάσματα, τὸ χρυσὸ φῶς πλημμυρίζει τὴν κάμαρα τῆς ἄρρωστης πατρικίας Ἀντιφεγγίζει στοὺς τοίχους, ξεχύνεται λαμπρὴ ταινία στὸ πάτωμα, παιχνιδίζει μὲ τὴν ἀνάερη σκόνη καὶ σταματᾶ τέλος χαϊδεύοντας τὸ χλωμὸ πρόσωπο μὲ τὰ κουρασμένα κλειστὰ μάτια.

Πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ μοναχογυιοῦ της κοιμᾶται τόσο γαλήνια ἡ ἀρχοντισσα Σουλπικία, ἡ γυναῖκα τοῦ Ποντίου Πιλάτου.

Ἔξαφνα, ἡ ἄρρωστη ἀνοίγει τρομαγμένη τὰ μάτια. Τὸ διάφανο λευκὸ χέρι ἁπλώνεται στὸ μικρὸ τραπεζάκι δίπλα κι ἕνα κουδοῦνι χτυπᾶ μ' ἀγωνία. Μιὰ νέα ἀνοίγει τὴν πόρτα.

— Λουκίλλη, τί ὥρα εἶναι; Πρὶν φύγῃ ὁ κύριος, θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

—Ὁ ἀφέντης, καλή μου ἀρχόντισσα, δὲ θέλησε νὰ σὲ ξυπνήσῃ ὕστερα ἀπὸ τόσες νύχτες ποὔμεινες. Εἶναι ὥρα ποὺ ἔφυγε. Ἡ δίκη τοῦ Ναζωραίου θ' ἀρχίσῃ σήμερα, Ἦταν πολὺ βιαστικός...

—Ἡ δίκη τοῦ Ναζωραίου! Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα—ἴσα. Λουκίλλη, τὸν ἤθελα. Ἡ δίκη δὲν πρέπει νὰ γίνῃ πρὶν τὸ μάθη ὁ Πόντιος. Βοήθησέ με ν' ἀνασηκωθῶ λίγο, Φέρε μου κάτι νὰ γράψω. Θὰ πᾶς τὴ γραφὴ στὸ πραιτώριο νὰ τὴ δώσης στὰ χέρια του.

Δυὸ γραμμὲς χάραξε μόνο ἡ Σουλπικία μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε. Μὰ πῶς θἄθελε νἄβαζε τὴν ψυχή της μέσα στὰ λίγα ἐκεῖνα λόγια! Νὰ πείσῃ τὸν Πόντιο: «Μὴν ἀποφασίσης κακὸ γιὰ τὸν δίκαιο αὐτὸ ἄνθρωπο. Πολὺ βασανίστηκα ἀπόψε γι' αὐτὸν στ' ὄνειρό μου».

Ἡ Λουκίλλη πῆρε τὸ γράμμα κι ἔφυγε τρέχοντας.

Ἡ Σουλπικία, ἡσυχασμένη λίγο, ἔγειρε πάλι.

Ἕνας χρόνος εἶχε περάσει ποὺ ζοῦσε στὴν Ἰουδαία. Μὲ τί ὄνειρα εἶχε κάμει αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἀκολουθώντας τὸν ἄνδρα της, ἀνθύπατο στὴν Παλαιστίνη!

Ἡ Ἀνατολὴ μὲ τὸ γελαστὸ φῶς τὰ γλυκὰ παραμύθια, τὶς κόρες μὲ τὰ παθητικὰ μαῦρα μάτια τὰ λιοκαμένα γυμνὰ παιδάκια ποὺ λούζονταν στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη, τὰ κρῖνα γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη Γενησαρέτ, τὸ μυρωμένο ὅλο κέδρο ἀγέρι σκορποῦσαν μιὰ πρωτογνώριστη γοητεία στὴν νέα καρδιά της.

Μὰ τὸ ζεστό, ὅλο κέδρο ἀγέρι, ἦταν βαρύ, γιὰ τὸ νέο ἀγόρι ποὺ τὴ συνώδευε. Κι' ὁ μονάκριβος γυιὸς τοῦ Πιλάτου, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουν, μαράθηκε, μιὰν αὐγή, χλωμός, σὰν τὰ κρῖνα τοῦ Λιβάνου ποὺ στόλισαν τὴ νεκρὴ ὄψη του. Ἀπὸ τότε δὲ χάρηκε πιὰ τὸ φῶς καὶ τὸν ὕπνο ἡ πονεμένη μητέρα. Παράλυτη ὕστερα ἀπὸ μιὰ κρίση, δὲν πρόφταινε νὰ κλείση τὰ μάτια της κι' ἀναταραζόταν ἔξαλλη ἀπὸ ἀγωνία. Τ' ὅραμα τοῦ παιδιοῦ της, πάντα νεκροῦ, μὲ τὴν κέρινη ὄψη, τάραζε τὴ γαλήνη τοῦ ὕπνου της.

Πόσοι σοφοὶ δὲν πέρασαν ἀπὸ τὴν κομψὴ ἐκείνη κρεββατοκάμαρα, καλεσμένοι ἀπ' τὸν Πιλᾶτο νὰ τὴ θεραπεύσουν! Οἱ γιατροί, διαδέχονταν τοὺς μάντεις, οἱ Σίβυλλες τοὺς γιατρούς. Ἀκόμη κι' Ἑβραῖοι προφῆτες τὴν εἶχαν ἐπισκεφθῆ, πληρωμένοι ἀδρὰ ἀπὸ τὸν Πιλᾶτο.

Μὰ τ' ὅραμα δὲ χανόταν, κι' ἡ Σουλπικία ἔμενε καρφωμένη στὴν κλίνη, ἀκίνητη καὶ χλωμή, διώχνοντας μὲ φρίκη τὸν ὕπνο.

Καὶ μιὰ μέρα ἦρθε κι Ἐκεῖνος. Ἡ Σαλώμη, γειτόνισσα ἐκλεκτή, τῆς τὸν εἶχε φέρει. Ὡραῖος, χλωμὸς σὰν Ἀπόλλωνας ἀπὸ φίλντισι, μὲ μαλλιά, ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου, χωρισμένα στὴ μέση, πάνω ἀπὸ τὸ πλατὺ μέτωπο, μὲ διάφανα γαλανὰ μάτια σὰν τὸν ἀνατολίτικο οὐρανό... Τί παράξενα ποῦσαν τὰ λόγια του!

—Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, εἶπε... Ὁ Γάϊος δὲν εἶναι νεκρός. Πίστευε κι' εἶναι δικός σου!...

Κι ἐχάθηκε... Κι' ὕστερα ἄκουσε τὶς φωνὲς τοῦ πλήθους κι ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἡ μελωδικὴ φωνή του ξεχώριζε μέσ' στὶς ἄλλες, κηρύττοντας:

— Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους... Μόνο ἀπὸ τὴν ἀγάπη θὰ σᾶς γνωρίζη ὁ κόσμος πῶς εἶστε δικοί μου μαθηταί.

Μὰ τί ὅραμα ἦταν αὐτὸ ποὺ τάραξε ἀπόψε τὄνειρό της! Ὁ γυιός της ὁ Γάϊος—ἦταν δὲν ἦταν—ἄντρας τριάντα χρονῶν ἔμπαινε στὴν μεγάλη αὐτὴ πολιτεία καβάλλα ἀπάνω σ' ἕνα πουλάρι.. Μαλλιὰ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, μάτια ἀνατολίτικος γαλανὸς οὐρανός...

—Χαῖρε Καῖσαρ! ἀλάλαζαν τὰ πλήθη κι ἐκείνη καμάρωνε. Κι ὁ κόσμος ἔστρωνε βάγια καὶ προσκυνοῦσε.

Κι ἄξαφνα δὲν ἦταν ὁ Γάϊος! Τὸ παιδί, ἀγόρι δεκατεσσάρων χρονῶν ὅπως ἦταν, καθόταν πλάϊ της καὶ καμάρωνε κι αὐτὸ τὸν ὡραῖο Καίσαρα...

Κι' αὐτὸς, ἦταν ὁ χλωμὸς Ἑβραῖος προφήτης, ὁ φιλντισένιος Ἀπόλλωνας! Καὶ φοροῦσε στέμμα βασιλικὸ στὸ κεφάλι, ποὺ ξάφνου γέμισε μυτερὰ ἀγκάθια καὶ τρυποῦσε τὸ χλωμὸ μέτωπο καὶ τὸ μάτωνε.

Καὶ δὲν πήγαινε πιὰ καβάλλα. Ἀνέβαινε φορτωμένος ἕνα σταυρό, στὸν ἀπότομο λόφο, ἀντίκρυ στὴν πόλη.. Καὶ νὰ τὴν ξανακυττάζει... Κι' ἦταν πάλι ὁ Γάϊος κι ἐπήγαινε νὰ πεθάνη στὸ Γολγοθᾶ.

Μὰ ποιὰ ἦταν ἐκείνη ἡ συμπαθητικὴ πατρικία, κοντά του ποὺ τὸν κυττοῦσε μὲ τόση στοργή; Ὄχι, ὄχι δὲν ἦταν ὁ Γάϊ-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 70)

ν α τ η ς. Ἀλήθεια, ἔχει ἀδυνατίσει, ἡ καημένη!

Ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μικρὸ μυαλὸ τῆς Ζουζοῦς. Γιὰ νὰ κάνη τὴ γιαγιὰ της νὰ παχύνη, σκέφθηκε, νὰ τὴν καρφώση, ὅπως ἔλεγε ὁ πατέρας της, ὅτι καρφώθηκε ἐκεῖνος ὁ γνώριμός της, στὴν πολυθρόνα του...

Ντούγκου-ντούγκου λοιπόν, μὲ τὸ σφυράκι... Καὶ δόστου πρόκες, στὸ φουστάνι τῆς γιαγιᾶς... Ἡ καϋμένη ἡ γιαγιὰ ποὺ κοιμόταν κι' ἦταν κι' ὅλας κιὰ βαρήκοη δὲν ἐπῆρε εἴδηση....

—Τώρα εἶναι καλὰ καρφωμένη, συλλογίσθηκε ἡ Ζουζοῦ καὶ δὲν θὰ μπορῆ νὰ σηκωθῆ. Ἔτσι θὰ κάθεται ἥσυχη καὶ θὰ παχύνη...

Καὶ παίρνοντας τὸ κουτί, μὲ τὰ ἐργαλεῖα της, ἡ Ζουζοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρη, ὅπου ἦταν ἡ γιαγιά της.

Σὲ λίγη ὥρα ὅμως δυνατὰ ξεφωνητὰ ἀντηχήσανε...

—Βοήθεια! βοήθεια!... Ξεφώνιζε ἡ γιαγιά.

—Ἄχ, τί ἔπαθα... Πιάστηκα ἔλεγε, ἀπελπισμένα. Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ. Παράλυση, ἔπαθα... Θεέ μου, φύλαγε.

Ὅλοι τρέξανε, φοβισμένοι κι εἴδανε τὴ γιαγιά, ποὺ πάσχιζε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, μὰ δὲν τὰ κατάφερνε...

Τότε ἡ Ζουζοῦ παρενέβη, μὲ μιὰ κωμικὴ σοβαρότητα:

—Καλὲ μητέρα, εἶπε, ἐγὼ κάρφωσα τὴ γιαγιά, στὴ πολυθρόνα της, γιὰ νὰ κάθεται ἥσυχη καὶ νὰ... παχύνη!...

Ἀμέσως ὁ πατέρας κι ἡ μητέρα τῆς μικρῆς Ζουζοῦς κατάλαβαν τί εἶχε συμβεῖ. Κατάλαβαν ὅμως πῶς ἔπρεπε, στὸ μέλλον, νὰ προσέχουν στὰ λόγια τους... Τὰ μικρὰ παιδιά, ἄλλ' ἀκοῦνε πολλὲς φορὲς κι ἄλλα... καταλαβαίνουν!

Ἀδ. Δ. Παπ.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

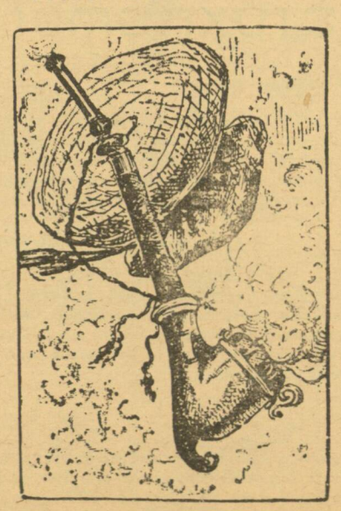

Νά ἡ πίπα... Νά ἡ καπνοσακκούλα... Ποῦ εἶναι ὁ καπνιστής;

Η Ξανθοῦλα

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΠΑ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας βασιληᾶς ποὺ λεγόταν Πράος. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀγαποῦσε γιατὶ ἦταν πολὺ καλός. Οἱ κακοὶ τὸν ἐφοβοῦντο γιατὶ ἦταν δίκαιος, Ἡ γυναῖκα του, ἡ βασίλισσα Γλυκειὰ ἦταν καὶ αὐτὴ καλὴ ὅπως ἐκεῖνος. Εἶχανε μιὰ μικρὴ κόρη, τὴν πριγκήπισσα Ξανθοῦλα. Τὴ φωνάζαν ἔτσι γιατὶ εἶχε ὡραία ξανθὰ μαλλιά, καὶ ἦταν καλὴ ὅπως ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της. Δυστυχῶς ἡ βασίλισσα πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπὸ τὴ γέννησί της. καὶ ὁ βασιληᾶς ἔκλαιγε τὸ θάνατό της γιὰ πολὺ καιρό. Ἡ Ξανθοῦλα ἦταν πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ καταλάβη τὸ θάνατο τῆς μητέρας της. Δὲν ἔκλαιγε, ἀλλὰ γελοῦσε καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη καὶ νὰ κοιμᾶται ἥσυχα. Ὁ Βασιληᾶς ἀγαποῦσε στοργικὰ τὴν Ξανθοῦλα, καὶ ἡ μικρὴ κι' αὐτὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν πατέρα της ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμο. Ὁ βασιληᾶς της χάριζε τὰ ὡραιότερα παιγνίδια, τὰ καλλίτερα ζαχαρωτά, καὶ τὰ νοστιμότερα φροῦτα, γι' αὐτὸ ἦταν τρισευτυχισμένη.

Μιὰ μέρα ὁ βασιληᾶς ἄκουσε νὰ λένε πῶς ὁ λαός του ἤθελε νὰ ξαναπαντρευτῆ, γιὰ νὰ ἀποκτήση διάδοχο τοῦ θρόνου. Ὁ βασιληᾶς στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε, στὸ τέλος ὅμως παραδέχθηκε τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ λαοῦ του, καὶ ἐφώναξε τὸν ὑπουργό του τὸν Ἐλαφρὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀγαπητέ μου φίλε, θέλουν νὰ ξαναπαντρευτῶ, εἶμαι ἀκόμα πολὺ λυπημένος ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς γυναῖκας μου, καὶ δὲν μπορῶ μόνος μου νὰ φροντίσω γιὰ νὰ βρῶ μιὰ ἄλλη. Φρόντισε σὺ νὰ μοῦ βρῆς μιὰ πριγκήπισσα γιὰ νὰ ἀντικαταστήση τὴν πεθαμένη βασίλισσα, καὶ νὰ κάνη εὐτυχισμένη τὴ μικρή μου Ξανθοῦλα. Δὲν ζητῶ ἄλλο πρᾶγμα. Πήγαινε ἀγαπητέ μου Ἐλαφρέ. Ἂν βρῆς μιὰ τελεία γυναῖκα, θὰ τὴν ζητήσης γιὰ γυναῖκα μου καὶ θὰ μοῦ τὴν φέρης».

Ὁ Ἐλαφρὸς ἔφυγε, καὶ ἐγύρισε σὲ διαφορες χῶρες. Ἐπῆγε στοὺς διαφόρους βασιλιάδες, καὶ εἶδε πολλὲς πριγκήπισσες, ἄσχημες, ὑπερήφανες, κακές. Τέλος ἔφθασε στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ Φασαρία. Αὐτὸς εἶχε μιὰ ὡραία καὶ ἔξυπνη κόρη, ποὺ φαινόταν πολὺ καλή. Ὁ Ἐλαφρὸς τὴν βρῆκε τόσο χαριτωμένη, ὥστε τὴν ζήτησε σὲ γάμο γιὰ λογαριασμὸ τοῦ βασιλιὰ Πράου. Ὁ Φασαρίας χαρούμενος ποῦ θὰ ξεφορτωνόνταν τὴν κόρη του, ποῦ παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα, εἶχε χαρακτῆρακτῆρα κακό, φθονερὸ καὶ ὑπερήφανο καὶ ποῦ τὸν στεναχωροῦσε μὲ τὰ ταξείδια καὶ τὰ κυνήγια, καὶ τὶς συχνὲς ἐκδρομές της, τὴν ἔδωσε εὐχαρίστως στὸν Ἐλαφοὸ νὰ τὴν πάη στὸν βασιλέα Πράο. Ὁ Ἐλαφρὸς ἔφυγε ὁδηγῶντας τὴν Πριγκήπισσα Πανουργίτσα, καὶ τέσσαρες χιλιάδες μουλάρια φορτωμένα μὲ τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ φορέματα καὶ στολίδια τῆς πριγκήπισσας.

Ἔφθασαν τέλος στὸ παλάτι τοῦ βασιλιὰ Πράου. ὁ ὁποῖος βγῆκε νὰ τοὺς προϋπαντίση. Ὁ βασιλιᾶς πλησίασε τὴν Πανουργίτσα, καὶ τὴν ηὗρε ὥμοαφη, ἀλλὰ δεν ηὗρε τὸ γλυκὸ καὶ ἀγαθὸ ὕφος τῆς πρώτης του γυναῖκας, τῆς Γλυκειᾶς.

Ὅταν ἡ Πανουργίτσα εἶδε τὴν Ξανθοῦλα τὴν κύτταξε μὲ τόσο ἄγρια μάτια, ὥστε ἡ μικρὴ Ξανθοῦλα ποῦ εἶχε πιὰ γίνη τριῶν ἐτῶν, φοβήθηκε. καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη.

Τί ἔχεις; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς, γιατὶ κλαῖς; Γλυκειά μου Ξανθοῦλα σὰν ἕνα κακὸ παιδί;

—Μπαμπᾶ, καλέ μου μπαμπᾶ, ἐφώναξε ἡ Ξανθοῦλα, καὶ κρύφτηκε στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της. Μὴ μὲ δώσης σ' αὐτὴ τὴν πριγκήπισσα φοβοῦμαι, φαίνεται πολὺ κακιά.

Ὁ βασιλιᾶς παραξενεύτηκε, καὶ κύτταξε τὴ Πανουργίτσα, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ ἀλλάξη γρήγορα τὴν ἄγρια φυσιογνωμία της, καὶ ὁ βασιλᾶς εἶδε τὰ ἄγρια βλέμματά της αὐτὰ ποῦ ἐτρόμαξαν τὴν Ξανθοῦλα. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ προσέχη γιὰ τὴ κόρη του, καὶ νὰ ζῇ ἡ Ξανθοῦλα χωριστὰ ἀπὸ τὴ νέα βασίλισσα, Καὶ ἔτσι ἔμεινε ἡ μικρή, ὅπως καὶ πρῶτα, μὲ τὴ νταντά της καὶ τὴν δασκάλισά της, ποῦ τὴν ἀγαποῦσανε πολύ. Ἡ βασίλισσα ἔβλεπε σπανίως τὴν Ξανθοῦλα, καὶ ὅταν κατὰ τύχη τὴν ἀντάμωνε, δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὸ μῖσος ποῦ τῆς εἶχε.

Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ἡ βασίλισσα ἐγέννησε μιὰ κόρη ποῦ τὴν ὀνόμασαν Μελαχροινοῦλα. Ἦταν ὥμορφη μὰ ὄχι σὰν τὴ Ξανθοῦλα. Ἦταν περισσότερο κακιὰ ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ μισοῦσε τὴ Ξανθοῦλα, καὶ τῆς ἔκανε κάθε κακό, τὴν ψριζάνιζε, τῆς τραβοῦσε τὰ μαλλιά, τῆς ἔπερνε τὰ παιχνίδια της τῆς ξέσχιζε τὰ ὡραία της φορέματα.

Ἡ Ξανθοῦλα δὲν ἐθύμωνε, ἀλλὰ πάντα τὴν συγχωροῦσε.

«Καλέ μου Μπαμπᾶ, ἔλεγε στὸν βασιλιᾶ, μὴ τὴν μαλώνετε. εἶναι πολὺ μικρή, καὶ δὲν καταλαβαίνει, τὸ κακὸ ποῦ μοῦ κάνει».

Ὁ Βασιλιᾶς ἀγκάλιαζε τὴ μικρή του Ξανθοῦλα καὶ δὲν ἔλεγε τίποτα, μὰ ἔβλεπε καλὰ πῶς αὐτὸ ποῦ ἔκανε ἡ Μελαχροινοῦλα, τὸ ἔκανε ἀπὸ κακία καὶ πῶς ἡ Ξανθοῦλα τὴ συγχωροῦσε ἀπὸ καλωσύνη της.

Καὶ ἔτσι ὅλο ἀγαποῦσε τὴ Ξανθοῦλα περισσότερο, καὶ τὴ Μελαχροινοῦλα λιγώτερο.

Ἡ βασίλισσα Πανουργίτσα ποῦ ἦταν ἔξυπνη τὸ ἔβλεπε αὐτό, καὶ μίσησε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀθῶα Ξανθοῦλα. Καὶ ἂν δὲν φοβόταν τὸ θυμὸ τοῦ βασιλιᾶ θὰ τὴν ἔκανε τὸ χειρότερο παιδὶ τοῦ κόσμου.

Ὁ βασιλιᾶς ἀπηγόρευσε στὴ Ξανθοῦλα νὰ μένη μόνη μὲ τὴν Βασίλισσα, καὶ θὰ τιμωροῦσε καὶ τὴν βασίλισσα ἂν δὲν τὸν ἄκουγε. Τὸν γνώριζαν ὅλοι γιὰ δίκαιο.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΣ

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

(Διασκευὴ ὑπὸ ΕΥΤΥΧ. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ)

ΧΑΝΣ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Χάνς Ἄντερσεν! Ἔτσι ἔλεγαν τὸν μεγάλο παραμυθογράφο τῆς Δανίας, ποῦ ἔγραψε τὰ πιὸ ὡραῖα καὶ τὰ πιὸ σοφὰ παραμύθια. Αὐτός, καὶ ὁ Ἄγγλος Κίπλιγκ, εἶναι οἱ δυό, πιὸ μεγάλοι συγγραφεῖς παραμυθιῶν, ποῦ φάνηκαν, ὡς τώρα, στὸν κόσμο.

Τὰ παραμύθια τοῦ Ἄντερσεν καὶ τὰ παραμύθια τοῦ Κίπλιγκ, εἶναι ἀπὸ τὰ πνευματικὰ ἀριστουργήματα. ποῦ στέκουν στὴ πρώτη γραμμὴ τῆς παγκόσμιας φιλολογίας. Καὶ πρέπει νὰ τὰ διαβάση καὶ νὰ τὰ ξαναδιαβάση κανείς—πολλὲς φορὲς μάλιστα—γιατὶ μὲ τὴ πρώτη ματιὰ θαμπώνουν τὸ μάτι, ὅπως ὁ ἥλιος. Ἔτσι μόνο θὰ μπορέση νὰ νοιώση τὴν ὠμορφιά τους καὶ νὰ μπῆ στὸ νόημά τους.

Κι' ἔχουν αὐτὸ τὸ μεγάλο προσὸν, ποῦ διακρίνει ὅλα τὰ δημιουργήματα ἑνὸς ἰσχυροῦ μυαλοῦ: Ὅτι, ὅσο περισσότερο τὰ διαβάζεις τόσο περισσότερο σοῦ ἀρέσουν καὶ στὸ τέλος σὲ κατακτοῦν. Τώρα ποιὸς εἶναι ὁ καλύτερος; Τέτοιες συγκρίσεις, στὰ μεγάλα πνεύματα, δὲν μποροῦν νὰ γίνουν. Τὸ μόνο ποῦ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ, εἶναι ὅτι, ὁ ἕνας—ὁ Ἄντερσεν—γοητεύει τὴν ψυχή, ὁ ἄλλος — ὁ Κίπλιγκ — γοητεύει τὸ πνεῦμα, μὰ κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος, γοητεύουν τὴ φαντασία...

Δὲ μιλοῦμε γιὰ μυθοποιούς, γιατὶ τότε πιὸ πάνω κι' ἀπ' αὐτούς, θἄπρεπε νὰ βάλουμε τὸν Ἀϊσωπο. Μὰ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ ἔργο του θ' ἀσχοληθοῦμε ἀργότερα ὅπως θ' ἀσχοληθοῦμε εἰδικώτερα καὶ γιὰ τὸν Κίπλιγκ, στὰ παρακάτω. Σήμερα ἔχουμε τὸν Ἄντερσεν καὶ γι' αὐτὸν θὰ μιλήσουμε ἐδῶ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἄντερσεν μοιάζει—τί περίεργο!—μ' ἕνα παραμῦθι.

Γεννήθηκε στὸ Ὄντενσε τῆς Δανίας στὰ 1805. Οἱ πρόγονοί του ἦταν εὔποροι, ὅμως σπατάλησαν τὴ περιουσία τους κι' ὁ πατέρας του ἀναγκάστηκε νὰ γίνη τσαγκάρης. Μὰ τὰ περνοῦσαν πολὺ φτωχικὰ καὶ ἡ κατάσταση χειροτέρεψε, ὅταν πέθανε κι' ὁ πατέρας του.

Ὁ Χάνς ἦταν μικρὸς ἀκόμα, ὅμως ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ποίηση καὶ σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ἔγραφε ὡραίους στίχους. Καμμιὰ χειροναχτικὴ δουλειὰ δὲ τοῦ ἄρεσε. Οὔτε σὲ ἐργοστάσιο, ποῦ τὸν ἔβαλε ἡ μητέρα του, μπόρεσε νὰ μείνη, οὔτε σὲ ραφτάδικο, οὔτε σ' ἄλλη τέχνη. Νὰ γράφη μόνο ἤθελε. Κι ἔγραφε ποιήματα καὶ μυθιστορήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα καὶ τὰ τελευταῖα τἄστελνε στὸν Διευθυντὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τῆς Κοπεγχάγης, ποῦ ἦταν Πρωτεύουσα τῆς Δανίας.

Ὅμως ὁ ὁρίζοντας τοῦ Ὄντενσε, ἦταν πολὺ στενὸς γιὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἄντερσεν, ποῦ ὅλο μεγάλωνε καὶ μιὰ μέρα, πῆρε τὴν ἄδεια τῆς μητέρας του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Κοπεγχάγη. Ἐκεῖ κανένα δὲ γνώριζε. Παρουσιάστηκε στὸ Διευθυντὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ποῦ κι' αὐτὸν δὲ τὸν γνώριζε, καὶ ζήτησε νὰ γίνη ἠθοποιός. Ὅμως εἶχε ἄσχημο σῶμα καὶ δὲ τὸν δέχτηκαν.

Ὡστόσο ὁ Διευθυντὴς τοῦ Θεάτρου. εἶδε πῶς εἶχε νὰ κάμη μ' ἕνα ἐξαιρετικὸ μυαλό, εἶδε πῶς ὁ Χάνς εἶχε καὶ καλὴ φωνή, καὶ τὸν παράδωσε στοὺς μουσικούς, γιὰ νὰ τὸν μάθουν φωνητική μουσική. Δὲ πέρασαν ὅμως λίγες μέρες καὶ ἀρρωσταίνει, καὶ ὅταν ἔγινε καλὰ εἶχε.... χάσει τὴν φωνή του! Μὲ τὴ βοήθεια τότε τοῦ φίλου του, Διευθυντοῦ τοῦ Β. Θεάτρου, δημοσίευσε μερικὰ ποιήματά του καὶ τόση ἐντύπωση ἔκαναν στοὺς μεγάλους ποιητὰς τῆς Δανίας, ποῦ αὐτοὶ μαζὶ μὲ τὸν Διευθυντὴ τοῦ Θεάτρου, παρακάλεσαν τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας νὰ τὸν πάρη στὴν προστασία του. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Ἄντερσεν μπῆκε στὴ καλλίτερη Σχολή, μὲ ἔξοδα τοῦ Κράτους καὶ σὲ ἡλικία 23 χρονῶν, τέλειωσε τὶς σπουδές του καὶ γράφτηκε στὸ Πανεπιστήμιο.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ δημοσίευσε κι' ἄλλα ἔργα του κι' ἀμέσως ἔγινε γνωστὸς στὴ Δανία καὶ στὴ Γερμανία. Τότε ὁ Βασιληᾶς τοῦ ἔδωσε ἕνα καλὸ βοήθημα κι' αὐτὸς ταξίδεψε στὴν Γερμανία, Ἑλβετία, Γαλλία καὶ Ἰταλία, ἐδημοσίευσε ὡραῖες ἐντυπώσεις ἀπ' τὰ ταξίδια του καὶ ἀκόμη τὸ πιὸ καλὸ μυθιστόρημά του, ποῦ λέγεται «Ὁ Αὐτοσχέδιος Ποιητής». Ἀργότερα ταξίδεψε καὶ στὴν Ἀνατολή.

Τὸ 1835 δημοσίευσε σὲ τρεῖς τόμους «Τὴ Συλλογὴ τῶν Παραμυθιῶν του» κι αὐτὰ εἶναι ποῦ ἔκαναν, πιὸ πολὺ νὰ δοξαστῆ τ' ὄνομά του. Ὅμως τὴ καινούργια του αὐτὴ ἐργασία, ποῦ εἶναι καὶ ἡ πιὸ καλὴ στὴ Πατρίδα του, οἱ κριτικοὶ καὶ οἱ ὁμοιότεχνοί του, τὴ δέχτηκαν μὲ μεγάλη ψυχρότητα, μερικοὶ μάλιστα καὶ τὴν κατηγόρησαν, ὅτι εἶναι εἶδος... κατώτερης λογοτεχνικῆς ἀξίας!... Ὁ Ἄντερσεν εἶχε πολὺ πικραθῆ κι ἀπόφευγε νὰ ξαναγυρίση στὴ Πατρίδα του. Καὶ χρειάστηκε νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια καὶ ἐχρειάστηκε νὰ δοξαστῆ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ὁ Ἄντερσεν, γιὰ ν' ἀναγνωριστῆ στὸ τέλος ἡ ἀξία του καὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του, ποῦ τώρα τὸν θεωροῦσαν σὰ μιὰ δόξα τῆς Δανίας. Γι' αὐτὸ κι ὅταν ἀργότερα ξαναγύρισε στὸ Ὄντενσε, τοῦ ἔγινε μιὰ πρωτοφανης ὑποδοχή, μὲ λαμπαδοφορίες καὶ μὲ μουσικές.

Αὐτὴ μὲ λίγα λόγια εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ μάγου παραμυθογράφου, Χάνς Ἄντερσεν.

Μὰ ἦρθε καὶ γι' αὐτὸν μοιραία ὥρα. Καὶ στὶς 5 Αὐγούστου 1875, ἀποχαιρέτισε τὴ ζωή... Ἦταν 70 χρόνων...

Οἱ Δύο Σοφοὶ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Νὰ βρῆτε τί παριστάνουν οἱ ἐννέα εἰκόνες τοῦ παραπλεύρως σχεδίου καὶ μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων αὐτῶν νὰ σχηματίσετε τ' ὄνομα μιᾶς μέγάλης πόλεως.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

22) Ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ Ζητιανοῦλα» δημοσιεύεται σήμερα ὑπὸ τῆς κυρίας Νίνας Ραῖση τὸ πρῶτο παιδικὸ δραματάκι ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς «Ἐφημεριδούλας μας». Περιμένετε κι' ἄλλα, καθὼς καὶ κωμωδίες.

23) Ἀπὸ τὸ παρὸν τεῦχος ἐπίσης ἀρχίζει κι' ἕνα πρωτότυπο κι' ἐνδιαφέρον ρεπορτὰζ γραμμένο μ' ἐπιμέλεια τοῦ κυρίου Βάσσου Μπουντούρη, στὴ σελίδα 66-67.

24) Συνεχίζονται ἐπίσης τὰ «Ἑλληνικὰ ἔθιμα καὶ παραδόσεις» ποὺ θὰ τελειώσουν στὸ τέλος τοῦ πρώτου ἑξαμήνου, γραμμένα ἀπὸ τὸν συγγραφέα τῶν περιπετειῶν τοῦ κ. Πελοπίδα, Νικόλαον Καμπανάκην.

25) Προκυρήσεται ἐπίσης κι' ἕνας νέος πρωτότυπος κι' ἐνδιαφέρων διαγωνισμὸς μὲ ἐξαιρετικὰ βραβεῖα. Σᾶς συμβουλεύω δέ νὰ λάβετε ὅλοι μέρος. Κυττάξετε στὴν 69η σελίδα. Διορία ἀποστολῆς τῶν πεζῶν καὶ ἐμμέτρων εἶναι μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου καὶ ὄχι Ἰουνίου ποὺ γράφτηκε κατὰ λάθος.

26) Ἀπὸ τὶς 1ης Μαΐου καὶ πέρα τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» θὰ εἶναι ἀνοικτὰ τὸ ἀπόγευμα μόνον 4 μὲ 5.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος δὲ σκιτσαρισμένα ἀπὸ ἰδικὸ σκιτσογράφο ἄλλαξαν ὅλα ριζικῶς τὰ σκίτσα ἐκτὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ (τοῦ τίτλου).

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

6ον

Τὸ κεφάλι μου ἔβραζε, ἤμουν δὲ γεμάτος ἀπὸ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία. Εἶχα τὸ προαίσθημα μιᾶς καταστροπῆς πλησίαζε.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχα ταξινομήσει τὰ ὀρυκτά. Ξαπλώθηκα λοιπὸν στὴ μεγάλη πολυθρόνα τοῦ Οὐτρέχτ, μὲ ἄτονα χέρια καὶ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω. Ἀναψα τὴ πίπα μου μὲ τὸν γυριστὸ σωλήνα τῆς ὁποίας ὁ σκαλιστὸς φοῦρνος ἔδειχνε μιὰ νεράϊδα ξαπλωμένη μὲ τεμπελιά. Κατόπιν παρασύρθηκα στὸ νὰ παρακολουθῶ τὸ κάψιμο τοῦ καπνοῦ τὸ ὁποῖον ἔκανε τὴ νεράϊδα μου σιγὰ - σιγὰ μαύρη σὰν ἀραπίνα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πρόσεχα μήπως ἀκούονται βήματα στὴ σκάλα.

Ἀλλ' ὄχι. Ποὺ μποροῦσε νὰ εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ θεῖος μου; Τὸν φανταζόμουν νὰ τρέχη κάτω ἀπ' τὰ ὡραῖα δένδρα τῆς Ἀλντόνα, νὰ κάνη χειρονομίες, νὰ κτυπᾶ τὸν τοῖχο μὲ τὸ μπαστοῦνι του, νὰ κτυπᾶ τὰ χόρτα, ν' ἀποκεφαλίζει τὰ γαϊδουράγκαθα καὶ νὰ ταράζη τὴν ἡσυχία τῶν πελαργῶν.

Θὰ ξαναγύριζε θριαμβευτῆς ἢ ἀποθαρρημένος; Ποιὸς θὰ εἶχε δίκιο τὸ μυστικὸ ἢ αὐτός; Ἔκανα στὸν ἑαυτό μου αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ μηχανικὰ εἶχα πάρει στὰ χέρια μου τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ πάνω στὸ ὁποῖο εἶχα γράψει τὴν ἀκατανόητη ἐκείνη σειρὰ τῶν γραμμάτων. Καὶ ξανάλεγα.

—Τί νὰ σημαίνει αὐτὸ ἄραγε;

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ ἑνώνω τὰ γράμματα αὐτὰ μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ σχηματίσουν λέξεις. Ἀδύνατον! Ὅσο κι ἂν προσπάθησα νὰ τὰ βάλω ἕνα-ἕνα, δύο-δύο, τρία, τέσσερα, πέντε κι ἕξη δὲν κατάφερα νὰ βγάλω καμμιὰ λέξη ἢ φράση μὲ νόημα.

Τὸ δέκατο τέταρτο, δέκατο πέμπτο καὶ δέκατο ἕκτο γράμμα ἔφτιαναν τὴν ἀγγλικὴ λέξι «ice». Ἐπίσης τὸ ὀγδοηκοστὸ τέταρτο, ὀγδοηκοστὸ πέμπτο καὶ ὀγδοηκοστὸ ἕκτο τὴ λέξη «sir». Τέλος σ' αὐτὸ τὸ κέντρο τοῦ χειρογράφου καὶ στὴ τρίτη γραμμὴ παρατήρησα τὶς λατινικὲς λέξεις «rota», «mandabile», «ira», «nec», «atra».

—Διάβολε, σκέφτηκα. οἱ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις φαίνεται νὰ δικαιολογοῦν τὸν θεῖο μου ὅσον ἀφορὰ τὴ γλῶσσα τοῦ χειρογράφου! Ἀκόμα δὲ στὴ τετάρτη γραμμή, παρατήρησα τὴ λέξι «luco», ἡ ὁποία σημαίνει «ἱερὸ δάσος». Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι στὴ τρίτη γραμμὴ παρατήρησα τὴ λέξι «tabilet» ἐντελῶς ἑβραϊκῆς μορφῆς καὶ στὴ τελευταία τὶς λέξεις «mer», «arc», «mère», οἱ ὁποῖες εἶναι καθαρὰ γαλλικές.

Ἔχανε κανεὶς τὸ κεφάλι του. Τέσσερα διάφορα ἰδιώματα μέσα σ' αὐτὴ τὴ παράλογη φράσι. Τί σχέσις μποροῦσε νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῶν λέξεων «glace, monsieur, colère, cruel, bois, sacrè, changeant, arc, mèrc, mer»; Ἡ πρώτη μόνο καὶ ἡ τελευταία εἶχαν κάποια σχέσι. Τίποτα δὲ τὸ παράδοξο ἂν στὸ χειρόγραφο αὐτό, ποὺ γράφτηκε σὲ Ἰσλανδικὴ γλῶσσα, γινόταν λόγος γιὰ παγοθάλασσα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ χειρογράφου, ἦταν ἄλλο ζήτημα.

Πάλευα λοιπὸν ἐναντίον μιᾶς δυσκολίας χωρὶς λύση, τὸ μυαλό μου κουράστηκε καὶ τὰ μάτια μου ἔκλειναν πάνω στὸ χειρόγραφο. Τὰ ἑκατὸν τριάντα δύο γράμματα μοῦ φαινόταν πῶς πετούσαν γύρω μου.

Ἤμουν τόσο ζαλισμένος τόσο κουρασμένος, πνιγόμουνα, εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα καὶ μηχανικὰ ἀεριζόμουνα μὲ τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος παρουσιάζοντο μπροστὰ στὰ μάτια μου μηχανικά..

Ὅταν ἔξαφνα... πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἔκπληξίς μου, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς γρόγορες ἐκεῖνες κινήσεις, τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία τὸ τέλος τοῦ χειρογράφου μοῦ εἶχε παρουσιασθεῖ, νόμισα ὅτι εἶδα νὰ μοῦ παρουσιάζονται λέξεις νοητὲς, λέξεις λατινικές, μεταξὺ δὲ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ οἱ «craterem» καὶ «terrestre»!

Ἔτσι ἔγινε ἕνα φῶς μέσα στὸ νοῦ μου. Μόνο αὐτὲς οἱ ἐνδείξεις μ' ἔκαναν νὰ μαντέψω τὴν ἀλήθεια. Εἶχα ἀνακαλύψει τὸ τρόπο τῆς κρυπτογραφήσεως. Ὅλες οἱ ἰδέες τοῦ καθηγητοῦ ἦταν σωστές. Εἶχε δίκιο γιὰ τὸν τρόπο τῆς κρυπτογραφήσεως δίκιο γιὰ τὴ γλῶσσα στὴν ὁποία εἶχε γραφτεῖ τὸ χειρόγραφο! Δὲ χρειαζόταν παρὰ ἕνα «τίποτα» γιὰ νὰ κατωρθώση κανεὶς νὰ διαβάση

(Ἡ συνέχεια στὴ σελ. 67)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

16	512	4
8	32	128
256	2	64

Νὰ κι ἕνα πολλαπλασιαστικὸ τετράγωνο: ἂν δηλαδὴ πολλαπλασιάσετε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μικροτετραγώνων τοῦ ἄνω σχεδίου, εἴτε καθέτως, εἴτε ὁριζοντίως, εἴτε διαγωνίως, θἄχετε πάντοτε ὡς γινόμενον τὸν ἀριθμὸ 32.768.

Ο ΠΑΡΔΑΛΟΣ

Τὸ Πάσχα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες γιορτὲς στὸ διάστημα τοῦ κάθε χρόνου. Εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς μελύτερες ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ λαμπρότερες καὶ εὐχάριστες ἑλληνικὲς γιορτὲς τῶν χριστιανῶν.

Εἶναι τέλος μιὰ γιορτὴ ποὺ φέρνει διπλὴ χαρὰ στοὺς ἀνθρώπους, εἶναι νὰ ποῦμε σὰ διπλογιορτή. Θὰ μὲ ρωτήσετε τώρα γιατί. Ναί βέβαια ξέχασα νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Μὸ δὲ τὸ καταλάβατε ὅμως; 'Απλούστατα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ἔχουμε καὶ κάπια ἄλλη ἀνάστασι. Ποιά; Τὴν ἀνάστασι τῆς φύσεως ἤ βάλλον πιὸ καλλίτερα, τῆς ἀνοίξεως. Οἱ ἀμυγδαλιὲς μᾶς τὴν ἀναγγέλουν, τὰ χελιδόνια κάνουν τὴν ἀρχή 'Αλλὰ τὸ Πάσχα μᾶς τὴ φέρνει. Βέβαια τὸ Πάσχα τή φέρνει γεμάτη μυροδάτα λουλούδια ζωγραφισμένα μὲ τὸ κάθε χρώμα.

'Αλλὰ σχεδὸν ἄλλαξα θέμα ἀρχίζοντας γιὰ τὴν ἄνοιξη. Γυρίζω λοιπὸν πάλι στὴν καθ' αὐτὸ γιορτὴ τοῦ Πάσχα.

'Η ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲ θάθελα νὰ σᾶς περιγράψω πῶς εἶναι τὸ Πάσχα θάταν ἄλλωστε αὐτὸ κατὰ τὴ γνώμη μου ἄχριστο γιατὶ ὁ καθ' ἕνας βεβαίως ξέρει τὶς λεπτομέρειες τοῦ Πάσχα, τὰ κόκκινα αὐγά, τὸ Χριστόψωμο, τὰ τσουρέκια, τὸ ἀρνί, τὴ μαγειρίτσα κι ὅλα τ' ἄλλα. Θὰ ἤθελα ὅμως πολὺ νὰ σᾶς πῶ μιὰ ὄχι καὶ τόσο πολὺ παλιὰ ἱστορία ἤ μᾶλλον ἕνα περιστατικὸ ποὺ ἔγινε κάποιο Πάσχα ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια.

Τὸ σκεύτηκα πρὶν ἀπό λίγο καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσε ἡ διήγησί του. Εἶναι μιὰ παλιὰ γιὰ μένα ἀνάμνησι ποὺ μ' αὐτές τὶς μέρες ποὺ ἔχομε τὴν ξαναθυμήθηκα.

Θὰ ἤμουν τότε πέντε ἕως ἕξη ἐτῶν ἴσως καὶ περισσότερο. δὲ θυμᾶμαι καλά.

'Από τὶς ἀρχὲς τοῦ 'Απριλίου εἴχαμε ἀγοράσει ἕνα χαριτωμένο μικρό, τοῦ γάλακτος καθὼς λέμε, ἀρνάκι κάτασπρο μὲ μερικὲς καφετιὲς πιτσιλάδες.

Τὸ πήραμε γιὰ τὸ Πάσχα, μοῦ εἶπαν χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι. Τί ὄμμορφο ποὺ ἦταν. Πῶς μοῦ ἄρεσε νὰ παίζω μαζί του. Καθὼς δὲ δὲν εἶχα τότε καμμιὰ ἀσχολία δὲν ἔκανα καὶ τίποτ' ἄλλο. 'Αλλὰ κι αὐτὸ δὲν πήγαινε πίσω. Τοῦ ἄρεσαν τὰ παιχνίδια καὶ τὰ πειράγματα. Κι ἔτσι μαζὶ ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ χαλούσαμε τὸν κόσμο παίζοντας.

Τὰ γέλια μου καὶ τὰ χαροπά του βελάσματα, τὰ ποδοβολητά μας καὶ τὰ τρία κουδουνάκια ποῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος τοῦ εἶχα κρεμάσει ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ ποὺ κτυπούσαν συνεχῶς σὲ τρὶς διαφόρους ἤχους σὰ δαιμονισμένα γέμιζαν τὸν κῆπο, τὸ σπίτι καὶ ὅλη τὴ γειτονιά.

Μὲ λίγα λόγια εἴμαστε κι οἱ δυὸ ἀγαπημένοι καὶ σχηματίζαμε μιὰ χαρούμενη συντροφιά.

Τὸ βράδυ λίγο πρὶν πέσω νὰ κοιμηθῶ ξαναπήγαινα καὶ τόβρισκα στὸ δωμάτιό του καὶ τὸ καληνύχτιζα. Στὰ περισσότερα δὲ ὄνειρά μου ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν εἶχε τὸ ἀρνάκι ἐνεργὸν μέρος.

"Αλλες φορὲς πάλι ποὺ τύχαινε νὰ εἶμαι στενοχωριμένος ἤ γιατὶ μὲ μάλωσε ἡ μαμὰ ἤ γιατὶ δὲν ἀπόκτισα κάτι ποὺ ἤθελα ἤ τέλος γιὰ ὅτι δήποτε ἄλλο πήγαινα καὶ ξαπλονόμουνα κοντά του καὶ ἀκουμπόντας τὸ μικρὸ μου κεφάλι ἀπάνω στὸ ὁλόμαλο ζεστὸ σῶμα του, τοῦ ἐξιστοροῦσα μὲ λύπη καὶ πολλὲς φορὲς καί μὲ δάκρυα τὴν ὑπόθεσι.

Κι ἐκεῖνο λὲς καὶ μὲ καταλάβενε καθώταν καὶ μ' ἄκουε ἥσυχα - ἥσυχα βελάζοντας ποὺ καὶ ποὺ καὶ τινάζει τὸ λαιμό του κάνοντας τὰ τρία κουδουνάκια νὰ κτυποῦν χαρούμενα.

"Ετσι ζήσαμε μαζὶ πάνω ἀπὸ εἴκοσι μέρες.

'Αλλὰ πόσο εἶμαι ἀφηρημένος. Βέβαια γιατὶ ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ εἶχα βαφτίσει κι ὅλας, τὸ φώναζα Παρδαλό.

'Η Μεγάλη βδομάδα εἶχε φτάσει.

'Η μαμὰ μ' ἔπερνε κάθε μέρα καὶ πηγαίναμε στὴν ἐκκλησία.

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τόβλεπα καὶ τόσο πολὺ ὅπως πρῶτα τὸ ἀρνάκι μου.

Εἶχα παρακαλέσει τὴ μαμὰ νὰ τὸ πάρω κι αὐτὸ στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ βέβαια δὲ θέλησε.

Εἶπα τὴν ἄρνησή της στὸν Παρδαλὸ καί... ἂν δέ κάνω λάθος, κούνησε θλιμένα τὸ κεφάλι του.

Τὴ Μεγάλη Πέμπτη βάψαμε τ' αὐγά.

Εἶχα παρακαλέσει τὴ μαμὰ καὶ μ' ἄφησε νὰ τὰ γυαλίζω μὲ τὸ λάδι.

'Επειδὴ ὅμως ἔσπασα μερικὰ μοῦπαν κι ἄφισα τ' αὐγὰ καὶ καταπιάστηκα μέ τὸ ζήμωμα.

Σκέφτηκα ὅτι θάταν ὡραῖο νὰ κανα μιὰ ἔκπληξη στὸ Παρδαλό μου.

Καὶ βάλθήκα νὰ τοῦ ζημώσω μιὰ κουλουρίτσα. Τοῦβαλα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἕν' αὐγὸ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μπόλικα καρύδια.

Φανταζόμουν ἀπό τώρα τὴ χαρά τοῦ Παρδαλοῦ ὅταν θὰ τοῦ ἔδεινα τὴ Κυριακὴ νὰ φάη τὴ κουλουρίτσα φτιαγμένη ἀπὸ τὰ χέρια μου, τὰ χέρια τοῦ φίλου του.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ μὲ μιὰ κρυφὴ χαρὰ καληνύχτησα κι' ἐκεῖνο βράδυ τὸ ἀρνάκι μου.

Τὸ Μεγάλο Σάββατο εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ πέσω καὶ νὰ κτυπήσω τ' ἀπόγεμα. Μὲ βάλανε στὸ κρεββάτι ποὺ σὰν παιδὶ δὲν ἄργησα νὰ κοιμηθῶ. Θὰ ἦταν ἀργὰ τὸ βράδυ ἴσως θὰ πλησίαζαν μεσάνυχτα, ὅταν ξύπνησα ἀπότομα σὰ κάποιος νὰ μὲ σκούντισε. Δὲν ἦταν ὅμως κανείς. Γύρισα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ γιὰ νὰ ξανακοιμηθῶ. 'Αστραπιαίως ὅμως μοῦ ἤρθε ἡ σκέψι ὅτι τὸ βράδυ δὲν εἶχα καληνυχτίσει τὸν Παρδαλό. 'Ανασηκώθηκα στὸ κρεββάτι καὶ τέντωσα τ' αὐτιά μου. Μερικὲς ὁμιλίες ἀκουγόντουσαν, θὰ ἦταν ὅμως ἀπ' τὴ κουζίνα ἀσφαλῶς. Πήδησα προσεκτικὰ ἀπ' τὸ μικρό μου κρεββάτι καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις ἔφτασα στὴ πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξα. Προχώρισα στὸ διάδρομο καὶ σὲ λίγο βρισκόμουνα μέσ' τὸ δωμάτιο τοῦ Παρδαλοῦ.

Τί παράξενο ὅμως τὸ ἀγαπημένο μου ἀρνάκι δὲν ἦταν ἐκεῖ.

Σκεύτηκα μήπως κι' αὐτὸ ἀναζητοῦσε ἐμένα. Σκεύτηκα κι' ἄλλα.

Πάντως ἡ πραγματικότης κι' ἡ ἀλήθεια ἦτον ὅτι ὁ Παρδαλὸς δὲν ἦταν στὸ δωμάτιό του.

Πήγα πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας σπρωγμένος ἀπὸ τὸ ἔνστικτό μου.

'Η πόρτα ἦταν μισανοιγμένη καὶ οἱ ὁμιλίες συνεχίζοντο. Καθὼς πῆγα πιὸ κοντὰ ἄρχισα ν' ἀκούω καθαρότερα. "Ηταν μέσα στὴ κουζίνα ἡ μητέρα μου καὶ ἡ μαγείρισα.

'Η τελευταία δὲ ἔλεγε: Θὰ σᾶς κάνω γὼ κυρία τὸν Παρδαλὸ ποὺ θὰ γλύφετε τὰ δάχτυλά σας,

—Νὰ προσέξτε νὰ δῆτε τί ὡραῖα ποὺ ἄρχισε νὰ μυρίζη ἀπὸ τώρα.

"Οταν τ' ἄκουσα αὐτὰ δυὸ δάκρυα καφτὰ ἀνεβήκανε στὰ μάτια μου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ μπῶ στὴ κουζίνα, νὰ φωνάξω, νὰ σπάσω νὰ χαλάσω τὸν κόσμο.

Σκεύτηκα ἐπίσης νὰ πάω νὰ σκοτωθῶ, ναί, μὴ σᾶς φένεται ἀστεῖο, ἤθελα νὰ πεθάνω γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὸν Παρδαλό μου στοὺς οὐρανούς.

'Αλλὰ δὲν ἔκανα τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ σκεύτηκε τὸ ταραγμένο μου μυαλὸ σὲ μιὰ στιγμὴ μεγάλης στενοχώριας καὶ παραζάλης.

'Αντιθέτως, χωρὶς νὰ μιλήσω καθόλου, μουσκεμένος στὰ δάκρυα καὶ συγκρατόντας μὲ κόπο τ' ἀναφυλητά μου ποὺ θὰ πρόδιδαν τὴν παρουσία μου ἐκεῖ, προχώρησα μὲ ἀργό. βαρὺ καὶ κουρασμένο βῆμα πρὸς τὸ δωμάτιό μου.

'Εκεῖ πιὰ ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου καί ξέσπασε ὁ πόνος καὶ τὸ παράπονό μου.

"Ετοι ἀναταραζόμενος ἀπ' τοὺς λιγμοὺς καὶ κλέγοντας ἀποκοιμήθηκα σὲ λίγο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

Δὲν ξέρω πόσην ὥρα κοιμήθηκα, ὅταν ἡ γλυκιὰ κι' ἀπαλὴ φωνὴ τῆς μητέρας μου συνοδευμένη μ' ἕνα χάδι μὲ ξύπνησε.

Σήκω, μοῦ εἶπε. σήκω νὰ γιορτάσουμε τὴν 'Ανάστασι τοῦ Χριστοῦ.

"Ελα ντίσου γρήγορα.

Σ' ἕνα λεπτὸ ἤμουν ἕτιμος καὶ μαζὶ μὲ τὴ μαμὰ μπήκαμε στὴ τραπεζαρία ποὺ μᾶς περίμεναν γελαστοὶ διάφοροι συγγενεῖς μας.

Καθήσαμε καὶ ἄρχισε τὸ σερβίρισμα.

Μὲ τὶ ὄρεξι ποὺ ἔτρωγα τὰ διάφορα Πασχαλιάτικα φαγητὰ ποὺ σερβίρισαν, τὴ μαγιρίτσα, τὸ ψητὸ καὶ τέλος τ' αὐγὰ καὶ τὰ Χριστόψωμα καὶ τὰ τόσα ἄλλα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνας ξάδελφός μου διπλὸς στὴν ἡλικία ἀπὸ μένα μοῦ εἶπε:

—Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ ψητό;

—Θαῦμα, ὑπεροχο, τοῦ ἀπήντησα.

—Μὰ ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ σ' ἀρέσει γιατὶ εἶχε τόσο καλὸ καὶ παχὺ κρέας ὁ Παρδαλός.

—'Ο Παρδαλός;

—Ναί!

—Τὸ ἀρνὶ ποὺ φάγαμε τώρα ἦταν ὁ Παρδαλός;

—Ναί! παράξενο σοῦ φένετε; Γιαυτὸ τὸν εἴχατε ἀγοράσει.

'Αλλὰ τὰ τελευταία του λόγια δὲν τ' ἄκουσα γιατὶ εἶχα σηκωθῆ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ μὲ νέα δάκρυα στὰ μάτια πῆγα στὸ δωμάτιό μου.

Τὶ φρίκη ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔφαγα τὸν φίλο μου τὸν Παρδαλό, αὐτὸν ποὺ τόσο ἀγαποῦα, αὐτὸν ποὺ μοῦ εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη; αὐτὸν ποὺ τοῦλεγα τὰ μυστικά μου καὶ ἤμαστε σὰν ἀδέλφια,

"Ενοιωθα σὰν κάτι νὰ μοῦ βάρενε τὴν ψυχὴ καὶ κάτι ἄλλο τὸ στομάχι.

Τὸ ψητὸ ποὺ εἶχα φάη νόμιζα ὅτι μὲ ἔκευε μέσα μου ὅτι μὲ πονοῦσε. ὅτι μὲ βάρενε. Καὶ μιὰ φωνὴ μοῦλεγε «ἔφαγες τὸν φίλο σου».

"Οταν σὲ λίγο ξανακοιμήθηκα βουτηγμένος στὰ δάκρυα πολλὰ τρομακτικὰ ὄνειρα τάραξαν τὸν ὕπνο μου.

"Εβλεπα ὅτι ὁ Παρδαλὸς μὲ εἶχε μπροστά του σ' ἕνα πιάτο καὶ μ' ἔτρωγε.

"Εβλεπα ὅτι εἴμουν στὸ δικαστήριο τῶν ζώων καὶ στὸ ἐπουράνιο δικαστήριο καὶ ὅτι μὲ κατεδίκαζαν γιὰ τὴ πράξι μου νὰ φαγωθῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

"Εβλεπα τὸν Παρδαλὸ μπροστά μου νὰ μὲ κοιτάζη μὲ παράπονο καὶ νὰ βελάζη θλιμένα σὰ νὰ μοῦλεγε «δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα».

"Εβλεπα, ἔβλεπα καὶ τὶ δὲν ἔβλεπα, ὄνειρα, τρομακτικά, φρικτά, ἐφιαλτικά. Καὶ μιὰ φωνὴ ἀκουγόταν συνεχῶς «ἔφαγες τὸν φίλο σου».

Τὸ πρωῖ ὅταν σηκόθηκα εἴμουν ἄρρωστος. Ἴσως νάταν ἀπ' τὴ βραδυνὴ πολυφαγία μου καὶ νὰ συνετέλεσε καί ἡ λύπη κι' ὁ φόβος.

Πάντως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κρεββατώθηκα ἐπί τρεῖς μέρες.

Παρακάλεσα ὅμως τὴ μαμὰ καὶ τὴν ἔβαλα νὰ μοῦ ὑποσχεθῆ ὅτι δὲ θὰ ξανάπερνε ποτὲ ἀρνὶ ζωντανὸ γιὰ τὸ Πάσχα.

Καϊμένε Παρδαλέ.

Γύρισα καὶ κύτταξα μιὰ φωτογραφία ποὺ εἴχαμε βγάλη μαζί, τὴν πῆρα δακρυσμένος καὶ τὴ φίλησα ζητώντας του συγγνώμη.

Καθὼς ὅμως ξανακούμπησα στὸ τραπέζι τὴ φωτογραφία εἶδα κάτι ἄλλο ποὺ μεγάλωσε τὸν πόνο μου, τὴ μεγάλη μου πληγή.

Εἶδα τὴν κουλουρίτσα ποὺ τοῦ εἶχα ζημώσει ἐγὼ ὁ ἴδιος. Τὴν εἶχα ζημόσει ἐγὼ ὁ ἴδιος ναί, για νὰ τὴ φάη ὁ ἀγαπημένος μου φίλος ὁ Παρδαλός, τὸ ἀρνάκι μου, τὴ Κυριακή. Καὶ τὴ Κυριακὴ τὸν ἔφαγα ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, χωρὶς νὰ θυμηθῶ τὰ ὅσα εἶχ' ἀκούση τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Θέλησα νὰ τὴ φυλάξω τὴ κουλουρίτσα γιὰ ἀνάμνησι αὐτοῦ τοῦ ἐπισοδίου, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο μούχλιασε κι' ἡ μαμὰ τὴν πέταξε.

"Οσο γιὰ τὴ φωτογραφία κι' αὐτὴ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ χάθηκε ὅπως χάνονται τόσα πράγματα.

"Αν ἔχασα ὅμως τὴν φωτογραφία κι' ἂν μουχλιασμένη μοῦ πέταξαν τὴ κουλουρίτσα, ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὸν φίλο μου τον Παρδαλό, τὸν πρῶτο μου φίλο, τὸν φίλο ποὺ τὸν ἔφαγα.

Καὶ τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σταματήσω γιατὶ αὐτὲς οἱ παλιὲς ἀναμνήσεις ὅταν τὶς σκέπτετε κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὴ δακρύση.

'Αφίνω λοιπὸν τὴ πέννα καὶ πιάνω τὸ μαντῆλι.

Ἰωάν. Καμπανάκης

'Η «'Εφημεριδούλα μας»

εὔχεται στοὺς ἀγαπητούς

της ἀναγνῶστες

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Η ΚΟΝΣΕΡΒΑ

'Η μαύρη ἀγορὰ ἦταν ἡ μεγαλυτέρα ἀντιπάθεια τοῦ κ. Πελοπίδα. "Οχι μόνο δὲν εἶχε ποτὲ ψωνίσει ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ ἐλεεινολογοῦσε κι αὐτοὺς ποὺ ψώνιζαν. Κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴν Πλατεῖα τῶν 'Εξαρχείων γινόταν ἔξω φρενῶν βλέποντας τὸν κόσμο φίρδην μίγδην νὰ δίνη καὶ νὰ πέρνη μάτσα τὰ χιλιάρικα...

«'Οποία κατάπτωσις! 'Οποία αἰσχύνη!» συλλογιζόταν καὶ κοκκίνιζε γιὰ λογαριασμὸ τῶν συμπατριωτῶν του. Παρ' ὅλη του ὅμως τὴν ἀντιπάθεια, παρ' ὅλη τὴν τελεία ἀποχή του ἀπ' αὐτὴν ἦταν πεπρωμένο μιὰ μέρα νὰ γίνη θῦμα της!...

'Ο κ. Πελοπίδας ὑπεραγαποῦσε τοὺς Γιαλαντζῆ ντολμάδες. «"Ω! ἂς ἔτρωγον ἐντολμάδες καὶ ἂς ἀπέθνησκον!» ἔλεγε μιὰ μέρα σὲ κάποιο φίλο του. «'Εβαρέθην πλέον αὐτὸ τὸ ἐμβουλουγούριον. 'Εμβουλουγούριον τὴν πρωΐαν, ἐμβουλουγούριον τὴν μεσημβρίαν, ἐμβουλουγούριον τὴν ἑσπέραν!» Τὸν εἶχε ταράξει τὸν κακομοίρη τὸ πλιγοῦρι. 'Ο φίλος του ὅμως, τακτικὸς πελάτης τῆς μαύρης, ἤξερε ὅλα τὰ κατατόπια.

—Γι' αὐτὸ σκᾶς κύριε Πελοπίδα; Ντολμάδες ποθεῖ ἡ ψυχή σου; Νὰ σοῦ πῶ ἀμέσως ποῦ θὰ βρῆς!

—"Ω! Μὰ σᾶς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων, ἀγαπητέ μου φίλε. 'Ιπέτε μου λοιπὸν σᾶς ἀκούω.

—Λοιπὸν ἄκου κύριε Πελοπίδα: Θὰ πᾶς πίσω ἀπ' τὸ χρηματιστήριο, ποὺ πάει ὁ δρόμος κατὰ τὴν ἀγορά. 'Εκεῖ θὰ συναντήσης πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ πουλοῦν κονσέρβες διάφορες. Ψάρια, κρέας, ντολμάδες... 'Εγὼ εἶχα πάρει προχθὲς κάτι ντολμαδάκια θαῦμα! 'Εντελῶς προπολεμικὰ μὲ ρίζι!...

—"Ω ἀπόλαυσις! μετ' ὀρύζης εἴπατε;

—Βεβαίως μὲ ρίζι καὶ χοντρὸ σὰν τὸ νῦχι μου.

—"Ω ὑπεραπόλαυσις!

Τοῦ κ. Πελοπίδα εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρέχουν τὰ σάλια του.

Κατάπινε ξεροκατάπινε καὶ αἰσθανόταν κι ὅλας σὰν νὰ τοὺς εἶχε στὸ στόμα του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὸ φίλο του.

—Εἶναι λευκοὶ ἤ μαῦροι;

—Εἶναι πράσινοι, σὰ ντολμάδες! Τί λευκοὶ καὶ μαῦροι!

—Θέλω νὰ εἴπω εἶναι τῆς λευκῆς ἤ τῆς μαύρης ἀγορᾶς;

— Μαύρη κατάμαυρη κύριε Πελοπίδα! Μήπως ὑπάρχει κι ἄσπρη; Ποῦ ζῆς, στὸ φεγγάρι;

Κι ἔφυγε ὁ φίλος του ἀφίνοντάς του βυθισμένον σὲ σκέψεις. Ὁ κ. Πελοπίδας εἶχε πάρει τὸ ζήτημα στὰ σοβαρά. Τὴ μαύρη ἀγορὰ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ· ἔλα ὅμως ποὺ οἱ ντολμάδες τὸν σκανδάλιζαν ! ... Σὰν ἄνθρωπος ὅμως σταθερὸς εἰς τὰς ἀρχάς του ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι :

—"Οχι, ποτέ !... Κάλλιον νυστικὸς παρὰ συνδρομιτὴς τῆς μαύρης.

Καὶ μεγαλοπρεπὴς, μὲ ὕφος ἀγέροχο, μὲ τὴν ἀχώριστη ὀμπρέλλα ὑπὸ μάλης, συνέχισε τὸ δρόμο του διευθυνόμενος πρὸς τὸ σπίτι του. Δὲν εἶχε κάνει ὅμως πέντε βήματα καὶ σταμάτησε ἀποτόμως :

Τὸ μπλουγοῦρι !... "Οσο σκεπτόταν ὅτι θὰ τὸν περίμενε πάλι στὸ σπίτι του ἕνα πιάτο μπλουγοῦρι, τόσο στὸ στόμα του αἰσθανόταν ζωηρὴ καὶ σκανδαλιστικὴ τὴ γεύσι τῶν ντολμάδων. Δὲ βάστηξε· ἔκανε ἀπότομη στροφὴ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ πῆρε τὴν ἄγουσαν γιὰ τὸ χρηματιστήριο.

—Ἐδῶ οἱ προπολεμικές...

Ἡ φωνὴ τράβηξε τὴν προσοχή του, Πλησίασε σ' να τραπεζάκι καὶ τί νὰ ἰδῆ. Κουτιά, κουτιά, κουτάκια, .. κουτιὰ κάθε μέγεθος ἀραδιασμένα, καὶ προκαλοῦντα τοὺς περαστικούς.

—"Εχετε παρακαλῶ ἐντολμάδες γιαλαντζῆ ;

—Ντολμάδες νὰ δοῦν τὰ μάτια σου, προπολεμικοὶ μὲ ρίζι καὶ λάδι ραφινάτο. Μόνο ὅσοι ξέρουν πέρνουν . . .

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας οἱ διαπραγματεύσεις εἶχαν γίνει, ἡ συναλλαγὴ εἶχε τελειώσει καὶ ὁ κ. Πελοπίδας, χαρούμενος. Πετώντας ἀπὸ ἀνυπομονησία, πῆρε τὸ συντομώτερο δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του, βαστώντας ὑπὸ μάλης τὴν κονσέρβα.

—Χαλάλι τὰ χρήματα. Θὰ φάγω τουλάχιστον ἐντολμάδες... Ἀντίο ἐμβουλουγούριον !...

Σὰ σίφουνας μπῆκε στὸ σπίτι του. Εἶπε ἕνα βιαστικὸ «Καλημέρα» στὴ γυναῖκα του, μισοχάϊδεψε τὰ παιδιά του καὶ τράβηξε ὁλοταχῶς γιὰ τὴν κουζίνα.

—Καλὲ Πελοπίδα, τί ἔπαθες ;

—Παῦσον Γυνή ! ... Σήμερον ἔχομεν γεῦμα λουκούλειον !

Καὶ ἄνοιξε τὴν κονσέρβα. Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε ντολμάδες μέσα ! Ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, τά στερέωσε στὴ μύτη του καὶ ξανακοίταξε. Ὦ δυστυχία ! Τὸ κουτὶ ἦταν γεμισμένο μὲ ἄμμο. Καταστροφή, καταστροφή!...

Ἐτράβλησε κι' ἔπεσε βαρὺς στὴν καρέκλα, ἀφίνοντας ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὸ πιάτο ποὺ κρατοῦσε καὶ τήν κονσέρβα, νὰ κατρακυλήσουν στὸ πάτωμα.

—Καὶ πάλιν ἐμβουλουγούριον !....

Νίκ

2. - ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟ

Ἰον

[Ἡ ζωή του θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γραμμένη μὲ μουσικήν. Τὸ ὄνομά του εἶναι σύμβολον τοῦ τραγουδιοῦ. "Ας ἀκούσωμεν πῶς διηγῆται ὁ ἴδιος τὴν ζωήν του].

Ἐγεννήθηκα στὴ Νεάπολι τὸ 1873. Ἄρχησα νὰ τραγουδῶ ἀπὸ δέκα ἐτῶν στὶς ἐκκλησίες, καὶ ἤμουν ἡ ἀπόλαυσις τῶν πιστῶν, ὅπως τοὐλάχιστον ἔλεγαν. Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ἀφῆκα τὴν ἐκκλησία καὶ ἕως 18 ἐτῶν σκεπτόμουν ἂν ἤμουν τενόρος ἢ βαρύτονος.

"Οταν συνεπλήρωσα τὰ 18 ἀπεφάσισα νὰ μελετήσω μὲ ἕνα μαέστρο, τὸν ὁποῖο ἐγκατέλειψα μετὰ ἔντεκα μαθήματα, διότι δὲν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤξευρε νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖο μὲ κούραζε: βαρύτονος ἢ τενόρος; Ὁ βαρύτονος Misciano μὲ ἔφερε στὸ δικό του μαέστρο, τὸν Vergine ὁ ὁποῖος κατὰ πρῶτον ηὗρεν ὅτι ἤμουν πολὺ νέος, ἔπειτα ὅτι εἶχα λίγη φωνή. Μὲ ἄκουσε μὲ ἀδιαφορία καὶ ὅταν τελείωσα μοῦ εἶπε. Δὲν μπορεῖται νὰ τραγουδήσετε, δὲν ἔχετε φωνή! Τὸ τραγοῦδι σας μοιάζει μὲ σφύριγμα ἀνέμου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τότε ἡ φωνή μου ἦταν τόσο λεπτὴ ὥστε ἔλεγαν ὅτι ἤμουν ὁ ἄνεμος ποὺ περνᾶ ἀπὸ τὰ τζάμια.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπογοητεύθηκα ἀλλὰ ρώτησα τὸν Vergine ἂν θὰ μποροῦσα νὰ παρακολουθῶ τὰ μαθήματά του ὡς ἀκροατὴς καὶ ὄχι ὡς μαθητής. Ὁ Vergine σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸ τοῦ ἦταν ἀδιάφορο τί θὰ ἔκανα. Τότε χωρὶς ν' ἀπελπισθῶ πήγαινα στὰ μαθήματα καὶ καθήμενος ἀπαρατήρητος σὲ μιὰ γωνιὰ παρακολουθοῦσα προσεκτικὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Vergine πρὸς τοὺς μαθητάς του.

Ὁ πρωτεύων μαθητὴς ἦταν ἕνας νεαρὸς τενόρος ὀνόματι Pougio. Ὁ Vergine ἐπροφήτευσε ὅτι θὰ ἐγίνετο ὁ μεγαλύτερος τενόρος τῆς ἐποχῆς του καὶ τὸν εἶχε σὲ τόση ὑπόληψη, ὥστε τοῦ ἔδωσε τὴν κόρη του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔγινε ἕνας διαγωνισμὸς στὸν ὁποῖον θὰ λάβεναν μέρος πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Vergine. Παρουσιάστηκα καὶ ἐγὼ δειλὰ καὶ ρώτησα τὸν δάσκαλον ἂν μποροῦσα νὰ διαγωνισθῶ μὲ τοὺς ἄλλους.

—Πῶς ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη ; μοῦ εἶπε ὁ Vergine. Ἀλλὰ ὅμως συγκινήθηκε ἀπὸ τὴ φιλοδοξίαν μου καὶ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τραγουδήσω. Σὲ κείνην τὴν περίστασιν ὁ Vergine μὲ ἐπένεσε μετρίως, ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως μὲ πῆρε στὴ τάξιν του, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο διάστημα μοῦ ἔδωσε κάποιο μικρὸ ρόλο στὸ μελόδραμα.

Μετὰ ἕνα ἔτος ἡ πατρὶς ἐζήτησε τὰ δικαιώματά της, ἔπρεπε νὰ ὑπηρετήσω στὸ 13ο σύνταγμα τῶν πυροβολητῶν εἰς τὸ Biedi. Ἕνα πρωῒ ὁ συνταγματάρχης Maghiatti μὲ ἄκουσε νὰ τραγουδῶ ἐνῶ ἔτριβα τὰ κουμπιά μου. Τραγουδοῦσα μὲ ἀνοικτὸ λαιμὸ στὸν ἥλιο ποὺ γέμιζε τὸν θάλαμο. Ὁ συνταγματάρχης μπαίνει στὸ θάλαμο καὶ μὲ ρωτᾶ :

—«Ποιὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά σου ;»

Διακόπτω τὴν ἐργασία μου καὶ τὸ τραγοῦδι μου καὶ τοῦ ἀπαντῶ :

«Μά... φιλοδοξῶ τὸ θέατρο».

Ὁ συνταγματάρχης ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα. Τὸ βράδυ μὲ φώναξε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ηὗρε ἕνα μαέστρο.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

27) Καθὼς βλέπετε στὸ σημερινὸ τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» δημοσιεύονται συνεργασίες τῶν καλλιτέρων καὶ πιὸ ἐκλεκτῶν λογοτεχνῶν τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων, ὅπως τῶν κ. κ. Στρατῆ Μυριβήλη, Ἀδαμαντίου Παπαδήμα, Πέτρου Χάρη (διευθυντοῦ τῆς «Νέας Ἑστίας») Ἀγγέλου Τερζάκη, Στεφάνου Μπουλέτση, Λευτέρη Ξανθοῦ, Γιάννη Φλιάσιου, ὡς καὶ τῶν κ. κ. Σοφίας Μαυροειδῆ - Παπαδάκη, Νίνας Ραΐση κ. ἄ. Οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς τιμήσουν μὲ τὴν εὐγενῶς προσφερθείσαν συνεργασία τους.

"Ολοι δὲ οἱ ἀνωτέρω καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμα ὅπως οἱ κ. κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, Ἀχιλεὺς Μαγγανάρης, Ἄλκης Τροπαιάτης, Γιάννης Ἰωαννίδης, Μάριος Βαϊάνος, Δημήτριος Μοναστηριώτης, Ν. Χάγερ, Μπουφίδης κτλ. θὰ δημοσιεύσουν στὰ προσεχῆ φύλλα τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» τὶς ἐκλεκτότερες συνεργασίες τους, ἀργότερα δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Θὰ δημοσιευθοῦν ἐπίσης διηγήματα τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ ἄλλων, καθὼς καὶ ποιήματα τῶν Κωστῆ Παλαμᾶ, Πολέμη κ. ἄ.

28) Προσοχή ! Προσοχή ! γίνονται οἱ κάτωθι ἀλλαγὲς στὸν κανονισμὸ καὶ ὁδηγὸ τοῦ συνδρομητοῦ ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ πρῶτο καὶ δεύτερο τεῦχος τῆς «Ἐφημετιδούλας μας».

Καταργοῦνται ... ἡ 5η παράγραφος ἀπὸ τῆς 8ης ἀράδας της μέχρι τέλους.

... ὅλη ἡ 53η παράγραφος.

... ἐπίσης ὁλόκληρη ἡ 60ὴ καὶ 61η τὰ κομμάτια δὲ ποὺ θὰ στέλνωνται ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς γιὰ συνεργασία ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» θὰ δημοσιεύωνται (τὰ ἐγκρινόμενα) μέσα στὶς σελίδες τοῦ τεύχους ἀναλόγως τῆς ἀξίας του τὸ καθ' ἕνα.

29) Τὸ σημερινὸ παραμύθι τῆς Γιαγιᾶς εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Βασιλειάδη, συνεργάτη τῆς «Ἐφημεριδούλας μας».

30) «Ἡ Ξανθούλα» εἶναι ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο παραμύθι μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, λεπτογραμμένο ἐπίτηδες γιὰ παιδιὰ ἡλικίας 10 ἕως 15 ἐτῶν. Μεταφράστηκε ἀπὸ τὸν κύριον Γεώργιον Παππᾶν καὶ διασκευάσθηκε μ' ἐπιμέλεια ἀπὸ τὴν κυρία Εὐτυχία Καμπανάκη. Θὰ κρατήση δέ, δημοσιευόμενο, ὡς τὸ τέλος τῆς πρώτης ἐξαμηνίας.

31) Μιὰ τροποποίηση ἔγινε στὴν σελίδα τοῦ Παπποῦ» καὶ στὴ «στήλη τῆς Θείτσας». Δηλαδὴ ἐπειδὴ καὶ ὁ Παπποῦς καὶ ἡ Θείτσα μιλοῦν γιὰ τὰ ἴδια σχεδὸν πράγματα (ἐγκυκλοπαιδικὰ) ἀποφασίσθηκε κι' ἀντὶ νὰ κατάργηθῆ γιὰ πάντα μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ στῆλες, συγχωνεύθηκαν σὲ μιὰ σελίδα μὲ τὸν γενικὸ τίτλο. «Ἡ σελίδα τοῦ Παπποῦ καὶ τὶς Θείτσας» ὅπως βλέπετε στὴν 56η σελίδα τῆς «Ἐφημεριδούλας μας».

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΜΑΤΣ

ΕΚΤΕΝΗΣ ΥΠΕΡΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ

ΥΠΟ ΚΟΝΑΛ ΝΤΟΥΛ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

Ἰον Μπράβο ! Ἐμπρός, Γκρέγκ !

Οἱ ἐνθουσιώδεις θεαταὶ εἶχαν βραχνιάσει ἀπ' τὶς πολλὲς φωνές. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα γινόταν ἕνα σπουδαῖο μάτς ποδοσφαίρου μεταξὺ τῆς ὁμάδας τοῦ Ρόβερ Κλὰμπ καὶ τῆς ἀντίπαλής της Οὔνιτεντ Κλὰμπ ποὺ τὴ περνοῦσε ἕνα γκόλ.

Θὰ ἦταν ἱκανὸς ὁ Γκρέγκ, ὁ κεντρικὸς κυνηγός, νὰ βάλη τὸ γκὸλ ποὺ θὰ ἰσοφάριζε τὸν ἀγῶνα ; Ὁ Γκρὲγκ εἶχε τὴ μπάλλα στὰ πόδια του καὶ ἦταν μόνος μπροστὰ στὸ τερματοφύλακα. Τὸ γκὸλ φαινόταν σίγουρο. Τότε, ὅταν ὁ παίκτης ἑτοιμαζόταν νὰ δώση τὴ περίφημη κλωτσιά του στὴ μπάλλα, μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως βγῆκε ἀπ' τὰ πλήθη : ὁ κεντρικὸς κυνηγὸς εἶχε διπλωθῆ στὰ δυὸ σὰ φύλλο, καὶ ἔπεσε ὕστερα στὸ ἔδαφος.

Ἀμέσως διακόπηκε τὸ «μάτσ». Οἱ πρῶτες βοήθειες ἦρθαν ἀμέσως ἔβαλαν τὸν παίκτη σ' ἕνα φορεῖο καὶ τὸν μετέφεραν στὰ ἀποδυτήρια.

Στὴν ἑξέδρα τῶν ἐπισήμων, ὁ Ρόϋ Σέλντον, ὁ μάνατζερ τῆς ὁμάδος Ρόβερ Κλὰμπ, γύρισε στὸν ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν πλάϊ του :

—Αὐτὸ εἶναι παράξενο, Χόλμς, μουρμούρισε. Τὶ μπορεῖ νὰ ἔπαθε ὁ Γκρέγκ ;

Ὁ σύντροφός του κούνησε τὸ κεφάλι. Ἦταν ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ὁ διάσημος ντέτεκτιβ ποὺ μαζὶ μὲ τὸν νεαρὸ βοηθό του Σλὶκ Τσέστερ παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τὸ «μάτς».

—Φαίνεται πῶς θὰ ἔπαθε συγκοπή, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. "Ομως ὁ Γκρὲγκ εἶχε μιὰ ἐξαίρετη ὑγεία καὶ...

Ξαφνικὰ διακόπηκε, γιατὶ ἕνας ἐπλησίασε τὸν Σέλντον καὶ τοῦ εἶπε κάτι στ' αὐτί.

Ὁ μάνατζερ σηκώθηκε ἀμέσως μὲ τὴν ἀνησυχία χυμένη στὸ πρόσωπό του.

—Σᾶς παρακαλῶ, ἀκολουθῆστε με, εἶπε στὸν Σέρλοκ Χόλμς. Κάτι σοβαρὸ συνέβηκε. Μόνο ὅταν, βρίσκονταν κοντὰ στὰ ἀποδυτήρια ὁ Σέλντον τοῦ εἶπε τί ἔγινε :

—Ὁ Γκρὲγκ εἶναι νεκρὸς Χόλμς !

Μπῆκαν στ' ἀποδυτήρια. Γύρω ἀπὸ τὸ φορεῖο ὅπου βρίσκονταν ὁ παίκτης εἶχαν μαζευτεῖ κάμποσα πρόσωπα. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ἕνας γιατρός :

—Θὰ τοῦ σταμάτησε ἡ καρδιά, εἶπε αὐτὸς ἀναγνωρίζοντας τὸν ντέτεκτιβ. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ τοῦ κάνω μιὰ λεπτομερῆ ἐξέταση ἀλλά...

—Ἀφῆστε με νὰ τὸν δῶ, διέκοψε ὁ Ντέτεκτιβ σκύβοντας πάνω στὸν νεκρό.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα ὁ ντέτεκτιβ ἔβγαζε ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα μεγάλο φακὸ καὶ παρατηροῦσε τὸν ὦμο τοῦ πτώματος. Τὰ φρύδια του συσπάσθηκαν ἀνακαλύπτοντας ἕνα σημάδι, μόλις ὁρατὸ τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα κύκλο μπλέ. Ὁ Χόλμς σηκώθηκε καὶ κυττάζοντας τὸν Σέλντον εἶπε :

—Πραγματικά, αὐτὸ εἶναι πολὺ σοβαρό. Πολύ, πιὸ σοβαρὸ ἀπ' ὅτι τὸ φαντάζεσθε γιατὶ ὁ Γκρέγκ δὲν πέθανε ἀπὸ συγκοπή. Τὸν δολοφόνησαν μὲ μιὰ μικρὴ δηληριασμένη βελόνα! Τὸ γήπεδο ἄδειασε γρήγορα. Τὸ «μάτς» ἀκυρώθηκε. Μεγάφωνα εἶχαν ἀναγγείλη πῶς ὁ Γκρὲγκ πέθανε ξαφνικά.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς διέταξε τὴν ἀστυνομία νὰ μὴν ἐπιτρέψη σὲ κανένα νὰ μπῆ στὸ γήπεδο κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο διευθύνθηκε πρὸς τὰ 'κεῖ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν βοηθό του. Χωρὶς καμμιὰ δυσκολία βρῆκε τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ὁ παίκτης.

—Μόνο ἕνα ἰσχυρὸ τουφέκι πεπιεσμένου ἀέρος μποροῦσε νὰ ρίξη τὴν βελόνα μὲ τόση ἐπιτυχία καὶ σὲ τόση ἀπόστασι εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. "Οταν εἶδα τὸν μπλὲ κύκλο κατάλαβα τί συνέβηκε. Πρέπει νὰ βροῦμε αὐτὴ τὴ βελόνα, Σλίκ. Ἀλλά, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πρόσεχε ὅταν τὴ σηκώνεις. Τὸ μικρότερο γρατζούνισμα θὰ σὲ σκότωνε. Καὶ οἱ δύο ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τὸ ἔδαφος. Δὲν ἦταν εὔκολο πρᾶγμα, γιατὶ ἕνα ἀντικείμενο τόσο μικρὸ μποροῦσε νὰ εἶχε χωθῆ στὴ γῆ.

(Συνεχίζεται)

Ὁ Γγρὲκ εἶχε τὴ μπάλα στὰ πόδια του...

ΛΑΜΠΡΗ

Ἔπεφταν λαμπρὲς οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ἐκείνη τὴ χρονιὰ τὴ μέρα τοῦ Πάσχα. Τὰ παιδιὰ μορφοντυμένα μὲ τὰ καινούργια πασχαλινά τους ροῦρα καὶ τ' ἀστραφτερὰ παπούτσια στὰ πόδια, καμάρωναν στὴν αὐλὴ γύρω ἀπ' τ' ἀρνὶ κρατώντας στὸ χέρι τους ἀπὸ ἕνα κόκκινο αὐγό. Στὰ μάγουλά τους ἦταν ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ καὶ τὰ μικρά τους χείλια εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ τριαντάφυλλου καθὼς τάγλειφαν μὲ τὴ γλωσίτσα τους γιὰ νὰ συγκρατήσουν κάπως τὴν ὁρμή τους ποὺ τοὺς ἔφερνε ἡ μυρουδιὰ τ' ἀρνιοῦ ποὺ τὸ στριφογύριζε ὁ πατέρας στὴ σούβλα. Τσούγκριζαν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο κι ἔλεγαν δυνατά: Χριστὸς Ἀνέστη· ἀληθῶς ἀνέστη, ἀπαντοῦσε τὸ παιδὶ ποὺ κρατοῦσε τὸ ἀπὸ κάτω αὐγό. Ἔτσι ἐνθουσιασμένα, περίμεναν πότε νὰ τελειώση τὸ ἀρνὶ ἀπὸ τὸψήσιμο γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ τὸ γευτοῦν τσιμπώντας ἄλλος τὴν πέτσα, ἄλλος γλύφωντος τὸ ζουμὶ ποὺ ἔτρεχε κι ἄλλος κόβοντας τὸ γλυκάδι τοῦ λαιμοῦ ποὺ κρέμονταν.

Ἀφοῦ ὕστερα ἀπ' τὸ φαΐ, θὰ κοιμώνταν τ' ἀπόγεμα κάπου θὰ διασκέδαζαν. Εἶχαν κανονίσει νὰ περάσουν τ' ἀπογέματά τους εὐχάριστα τώρα τὸ Πάσχα μὲ τὶς διακοπὲς τῶν σχολείων. Ἔτσι στὸ σπίτι βασίλευε τώρα μιὰ μεγάλη χαρά. Νόμιζα πὼς ἦταν γιὰ ὅλο τὸ κόσμο κείνη ἡ μέρα ἴδια καὶ γέλαγα ξέγνοιαστα. Μόνο τοῦτο δὲν καταλάβαινα. Ἔβλεπα στ' ἀντικρυνὸ σπίτι τὸ κορίτσι τῆς γειτόνισσας ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένο στὰ σανίδια τῆς αὐλῆς καὶ κύταζε πρὸς τὸ σπίτι μου. Ἔνοιωσα πὼς τὰ μάτια του εἶχαν μιὰν ἀλλόκοτε ἔκφραση ποὺ ὅσο κι' ἂν τὸ κοίταξα προσεχτικά, τὸ μικρό μου μυαλὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήση. Ἔλεπαν μ' ἕναν διαφορετικὸ τρόπο καὶ τεντόνωνταν σὰ νάθελαν νὰ πεταχθοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ νἄρθουν ἐκεῖ στὴν αὐλή μου, στὸ σπίτι μου νὰ σβύσουν τὴν περιέργειά τους. Ὕστερα πάλι ἄλαζαν ἔπερνον ἕνα λυπητερὸ ὕφος ποὺ μοῦ ξέσκιζε τὴν καρδιά.

Πέρασαν χρόνια. Κάποιο Πάσχα πάλι κάθομαι μέσ' ἀπ' τὸ παραθύρι τοῦ ἴδιου μου σπιτιοῦ. Μιὰ ἀόρατη τσιμπίδα δάγκωνε βαθειὰ τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἔκανε νὰ σκιρτάει ἀπὸ πόνο. Δὲν ὑπῆρχαν τότε στὸ σπίτι οὔτε κόκκινα αὐγά, οὔτε γλυκά, οὔτε ἀρνὶ στὸ σουβλὶ καὶ ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε μαζί μου. Μιὰ στενοχώρια μεγάλη ἦταν χυμένη στὸ σπίτι κι' ὁ πατέρας μου μὲ κοίταξε βουβός. Τὴν παραμονὴ εἶχε γυρίσει σπίτι ἀργὰ μ' ἄδεια χέρια, Τρυπωμένη πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ ἔβλεπα μὲ ζήλεια τὴ χαρὰ ποὺ βασίλευε στὴ γειτονιά. Ἦταν καὶ τώρα ὡραία ἡ μέρα κι οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου πέφταν λαμπρές..

Ἀλλὰ ἄθελά μου ἦρθε στὴν σκέψη ἐκεῖνο τὸ κορίτσι μὲ τὸ ζηλιάρικο βλέμμα ποῦχα δεῖ πρὶν ἀπὸ χρόνια νὰ παραμονεύει πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη τῆς αὐλῆς νά...

—Πόσα πράγματα— σκέφτηκα— ξηγάει ἡ ζωή!.... **Βέρα Βεντούρη**

Η ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΑ

2ον (Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Μιὰ μικρούλα ἄσπρη πεταλουδίτσα ποὺ πετοῦσε γύρο - γύρο, πῆγε καὶ κάθισε ἀπάνω στὸ φύλλο. Γιατὶ τῆς ἄρεσε πολὺ αὐτὴ ἡ ξανθὴ κυρούλα· ἡ Κοντορεβιθούλα πάλι ἤτανε κι αὐτὴ πολὺ χαρούμενη ποὺ ὁ γέρο βάτραχος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὴ φτάση καὶ ποὺ τσξίδευε τώρα σὲ ὡραίους τόπους.

Ὁ ἥλιος ἔκανε τὰ νερὰ τοῦ ποταμιοῦ νὰ λάμπουν σὰ χρυσάφι.

Λοιπὸν ἡ Κοντορεβιθούλα ἔβγαλε τὴν κορδέλα ποὺ φοροῦσε στὴ μέση της καὶ μὲ τὴ μιὰν ἄκρη ἔδεσε τὴν πεταλουδίτσα, μὲ τὴν ἄλλη τὸ κοτσάνι τοῦ φύλλου· τότε τὸ ταξίδι ἔγινε πιὸ ὡραῖο ἀκόμα καὶ τὸ φύλλο γλυστροῦσε πιὰ στὰ νερὰ μὲ μεγάλη γληγοράδα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ νάσου καὶ φτάνει πετόντας ἕνας μεγάλος μπούμπουρας, βλέπει τὴν Κοντορεβιθούλα, κι ἀμέσως τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὴ μέση μὲ τὶς ποδάρες του καὶ τὴν πηγαίνει ἀπάνω σ' ἕνα δέντρο· τὸ πράσινο φύλλο ταξείδευε τώρα μονάχο του ἴσα κάτω στὸ ποτάμι καὶ ἡ πεταλουδίτσα πετοῦσε κι αὐτὴ μαζί, γιατὶ ἤτανε δεμένη μὲ τὴν κορδέλα στὸ φύλλο καὶ δὲ μποροῦσε νὰ λυθῆ μόνη της.

Χριστέ μου τί φόβος ποὺ τὴν εἶχε ἡ Κοντορεβιθούλα ὅταν ὁ μπούμπουρας τὴν πῆρε καὶ πέταξε ψηλὰ στὸ δέντρο· μὰ ἡ πιο μεγάλη λύπη της εἶτανε πὼς ἡ κακομοίρα ἡ ἀσπρούλα πεταλουδίτσα εἶτανε δεμένη μὲ τὴν κορδέλα καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ λυθῆ. Θὰ ψοφοῦσε βέβαια ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ὁ μπούμπουρας ὅμως δὲ σκοτιζότανε καθόλου γι' αὐτά. Κάθισε μαζὶ μὲ τὴν Κοντορεβιθούλα πάνω στὸ πιὸ μεγάλο πράσινο φύλλο τοῦ δέντρου, τῆς ἔδωσε γλυκὸ ποὺ μάζεψε ἀπὸ τοὺς ἀνθούς, καὶ τῆς ἔλεγε πὼς ἤτανε πολὺ ὄμορφη μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ τοὺς μπουμπούρους. Ἔπειτα ἦρθανε καὶ οἱ ἄλλοι μπούμπουροι ποὺ κάθονταν στὸ δέντρο γιὰ νὰ τοὺς κάμουν ἐπίσκεψη· κοιτάζανε τὴν Κοντορεβιθούλα, καὶ οἱ θηλυκὲς μπουμπουρίνες κουνούσανε τὰ κεράτά τους καὶ λέγανε: «Ἄχ τὴν κακομοίρα τί ἄσκημη ποὺ εἶναι, δὲν ἔχει παρὰ μονάχα δυὸ ποδάρια, ἄχ τὴν κακομοίρα! — Δὲν ἔχει καθόλου κέρατα! λέγανε.

Ἡ μέση της εἶναι τόσο λιγνή, πφ! μοιάζει σὰν ἄνθρωπος! Πφ, τί σιχαμερὴ ποὺ εἶναι, πάρτε τη νὰ μὴ τὴ βλέπω! λέγανε ὅλες οἱ θηκυκὲς μπουμπουρίνες. Κι ὡστόσο ἡ Κοντορεβιθούλα μας ἤτανε πολὺ ὄμορφη. Πολὺ ὄμορφη τὴν εὕρισκε κι ὁ μπούμπουρας ποὺ τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ φύλλο, ἀλλὰ μιὰ κι οἱ ἄλλοι τοῦ λέγανε πὼς ἤταν τόσο ἄσκημη, τὸ πίστεψε στὸ τέλος κι αὐτὸς καὶ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τὴν κρατήση δική του.

Μποροῦσε νὰ φύγη, τῆς εἶπε, ἂς πήγαινε ὅπου ἤθελε.

Τὴν πιάσανε τότε ὅλοι ἀπὸ τὴ μέση, πετάξανε κάτω καὶ τὴν ἀφήσανε ἀπάνω σ' ἕνα χορτάρι. Ἔβαλε τὰ κλάματα ἡ Κοντορεβιθούλα, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε, ἀφοὺ ἤτανε τόσο ἄσκημη ποὺ δὲν τὴ θέλανε οἱ μπουμπούροι κοντά τους· ὡστόσο ὅμως αὐτὴ ἤτανε πεντάμορφη, πιὸ δροσερὴ καὶ πιὸ ὡραία κι ἀπὸ τὸ πιὸ ὡραῖο τριαντάφυλλο.

***

Ὁ τὸ καλοκαίρι ἡ ἄτυχη Κοντορεβιθούλα τὸ πέρασε ὁλομόναχη μέσα σὲ ἐκεῖνο τὸ μεγάλο δάσος. Ἐφτιασε μὲ χορταράκια ἕνα κρεβατάκι ἀπὸ κάτω ἀπὸ κάτι φύλλα καὶ ἔτσι δὲ θὰ τὴν πείραζε ἡ βροχὴ ἄμα ἔβρεχε· μάζεβε μέλι ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ ἔτρωγε, ἔπινε ἀπὸ τὴ δροσούλα ποὺ ἔβρισκε κάθε αὐγὴ πάνω στὰ χόρτα. Ἔτσι πέρασε τὸ καλοκαίρι, πέρασε καὶ τὸ φθινόπωρο.

Μὰ ἔπειτα ἦρθε ὁ χειμώνας, ὁ ἀτέλιωτος κρυερὸς χειμώνας.

Ὅλα τὰ πουλάκια, ποὺ τὸ καλοκαίρι τῆς κελαϊδούσανε τόσο ὄμορφα, εἴχανε πετάξει τώρα, εἴχανε φύγει μακρυά, σὲ ἄλλους τόπους, τὰ δέντρα καὶ τὰ λουλούδια μαραίνονναν καὶ ρίχνανε χάμω τὰ φύλλα τους, καὶ τὸ χορτάρι ποὺ ἀπὸ κάτω εἶχε τὸ κρεβάτι της εἶχε ξεραθῆ.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΚΑΛΟΚΑΣΧΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

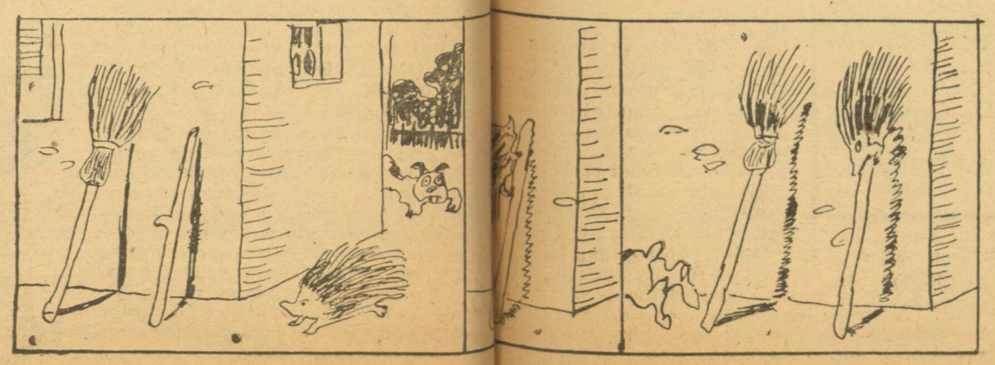

Ἡ ὑγεία εἶναι καλλονή.

Κατὰ γενικὸ κανόνα ἡ ὑγεία εἶναι μιὰ ἰσορροπημένη κατάστασις ἡ ὁποία ἀποκτᾶται διὰ τοῦ κανονικοῦ τρόπου ποῦ ζῆ κανείς.

Ἐξαρτᾶται ἀπὸ μία ὑγιεινὴ εἰδικὴ μία διατροφὴ ἀνάλογη μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία, καὶ τὴν ἀποχὴ ἀπὸ κάθε κατάχρηση καὶ ὑπερβολή.

Δὲν διαφεύγει σὲ κανένα ὅτι οἱ ἀσθένειες ἔχουν μίαν ἐπίδραση τόσο σημαντικὴ ὅσο καὶ καταστρεπτικὴ στὴν ὄψη τοῦ προσώπου.

Πρέπει λοιπὸν κανεὶς πρῶτα νὰ συμβουλεύεται τὸν γιατρό, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀσθένεια, καὶ ὅταν τὰ ἴχνη τῆς ἀσθενείας ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὸ πρόγραμμά μας, τότε μποροῦμε καλλίτερα νὰ παρακολουθήσωμε τὴν πραγματοποίηση.

Βεβαίως χωρὶς αὐτὸν τὸν ὁρισμὸ θὰ μᾶς ἦταν δύσκολο νὰ μπορέσωμε νὰ δείξωμε καθαρὰ τὸ μέσον ὥστε νὰ ἀποκτήσετε ἕνα δέρμα καθαρό, ρόδινο, ἀφοῦ ἡ ἀναιμία θὰ ἐτύπωνε τὴν ὡς κίτρινου κεριοῦ ὠχρότητά της, ἀφοῦ οἱ παθήσεις τῶν νεφρῶν, τὸ πράσινο χρῶσμα τους αἱ παθήσεις τῆς καρδιᾶς τὴν γενικὴν ὠχρότητα μὲ τὰ κόκκινα μόνο στίγματα στὰ μάγουλα.

Ὦ! ἐν ἀνάγκη μὲ ἀλοιφὲς καὶ μὲ εἰδικὲς ποῦδρες, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐξαλείψη γιὰ ὀλίγες ὥρες κάθε μέρα, αὐτὰ τὰ ἀσθενικὰ χαρακτηριστικά. Ἀλλὰ θὰ ἦταν πολὺ παροδικό, καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν τῶν ἀλοιφῶν, μπορεῖ μερικὲς φορὲς νὰ συντομεύση τὸ γῆρας καταστρέφοντας τὸ δέρμα ἀνεπανόρθωτα, ὅπως συμβαίνει στοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ μεταχειρίζονται καλλυντικὰ κατωτέρας ποιότητος. Ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω γραμμές, καταλαμβάνει κανεὶς πῶς ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς προσώπου φρέσκου καὶ νέου σὲ ὡραιότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ὑγείας καλὰ ἰσορροπιμένης. Πρέπει λοιπὸν κατὰ πρῶτον νὰ ἀποφεύγη κανεὶς τὶς ἀσθένειες, ἢ νὰ τὶς θεραπεύη ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα μέσον ὑπερασπίσεως τῆς ὑγείας.

Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ δώσωμεν ἐδῶ τοὺς πιὸ πρακτικοὺς τρόπους γιὰ τὴν διατήρηση τῆς ὠμορφιᾶς, γιὰ τὴν ὑπεράσπισή της, καὶ κάποτε γιὰ τὴν κατάκτησή της.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἰον Τὸ νὰ ὑπερασπίζεται κανεὶς τὴν ὁμορφιά του εἶναι μιὰ τέχνη. Δὲν εἶναι ἴσως τὸ ἰδανικὸ τῆς αἰσθητικῆς, ἀλλὰ εἶναι τὸ σοβαρότερο σημεῖο τῆς ἰσορροπίας, σημεῖον κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ σῶμα εἶναι ἀπελευθερωμένον ἀπὸ ὅλα τὰ κακά τὰ ὁποῖα φέρουν τὰ στίγματά τους, καὶ ὅπου εὑρίσκεται σὲ καλὴ κατάσταση, σὲ ἕνα εἶδος εὐζωΐας ἠθικῆς καὶ φυσικῆς, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ δροσιὰ τοῦ χρώματος, ἡ ἐλαστικότης καὶ τὸ μαλακὸ τῶν μυώνων, ἡ ἰσορροπία τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἡ κανονικὴ λειτουργία ὅλων τῶν ὀργάνων, καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος.

Γιὰ κεῖνες ποῦ ἡ ὠμορφιά τους εἶναι συζητήσιμος ἢ ἀνεπαρκής, θὰ ὑποδείξωμεν τὰ μέσα νὰ ἐπιδιορθώσουν τὰ λάθη τῆς φύσεως ἢ τὶς προσβολὲς τῆς ἡλικίας.

Ἐν τέλει, θὰ εἴμαστε ὁ πιστὸς καὶ εἰλικρινὴς σύμβουλος, καὶ θὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας παρὰ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ἐξαρτᾶται ἡ φρεσκάδα, ἡ χάρη, ἡ ὠμορφιά. Θὰ μπορεῖ μάλιστα κανεὶς νὰ μάθη ὅτι τὸ νὰ ξέρη νὰ κερδίζη τὰ χρόνια χωρὶς νὰ γερνᾶ, εἶναι τέχνη, καὶ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι τά χρόνια μποροῦν νὰ προσθέτονται τὰ μὲν στὰ δέ, χωρὶς νὰ ἐλαττώνουν σὲ τίποτε τὴν δύναμη τῆς ἐλκυστικότητος, ποῦ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ κάθε κόρη τῆς Εὔας.

Μὲ τὸ νὰ ὑπερασπίζεται κανεὶς τὴν ὠμορφιά του, ὑπερασπίζεται τὴν ὑγεία του. Ἀποφεύγοντας τὸ γρήγορο γήρας, διατηρεῖ τὴν δύναμη τῆς ἀμίλλης του. Παρατείνοντας τὴν νεότητα μακραίνει τὰ χρόνια του.

Δὲν θέλομε νὰ παίξωμε τὸν ρόλο τῆς μάγισσας. Ἡ παροῦσα μελέτη δὲν θὰ ἀναφέρη κανένα φίλτρο. Πρόκειται περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς ὠμορφιᾶς, καὶ γι' αὐτὸ τὸ καλλίτερο μέσον εἶναι νὰ ὑπερασπίζη κανεὶς τὴν ὑγεία του.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΑΡΤΥ

Σατυχικὸς στοῖχος

I

Κάποιος ἔπιασε τὸ Στράους καὶ τὸν
[παιδεύει
σ' ἕνα πιάνο,
ἄλλος μὲ σαξόφωνο μουγγρίζει
σὰν ἀεροπλάνο.

Κάποια φάλαινα
ποὺ μοιάζει μὲ μπακάλαινα,
κόκκινο πλεχτό,
πράσινοι φελλοί,
χορεύει...

Κι ἄχ ὁ ἄσπλαχνος ἐκεῖνος.
Τὸ φτωχὸ τὸ Στράους πῶς τὸν παι-
[δεύει!...

Μιὰ ξανθή, ξερακιανὴ
στριγγλίζει
«νάνι-νάνι»
— σὰν συναγερμοῦ σειρήνα
ξεφωνίζει
«νάνι-νάνι».

II

Παίξαμε μπερλίνα
κ' ἡ κοιλιά μας γουργουρίζει
ἀπὸ τὴν πεῖνα....

III

Κ' ἦρθ' ἡ ὥρα γιὰ νὰ φᾶμε
τί δὲν εἶχαν:
μπακλαβάδες καταΐφια
καὶ τσουρέκι' ἀπὸ μπομπότα καὶ ρε-
[βίθια.

Σπάσαμε καὶ κόκκιν' αὐγουλάκια,
προπολεμικά.
καὶ πετάχτηκαν ψημένα κοκκοράκια...

IV

Κάποιος ἄρχισε, σὲ λίγο, ν' ἀπαγ-
[γέλλει
μιὰν ὠδὴ στοὺς λουκουμάδες
κ' ἕναν ὕμνο στὸ παστέλι...
Ἔτσι ποὺ ὅλοι παρευθὺς χασμουρη-
[θήκαμε,
γείραμε
καὶ κοιμηθήκαμε.

Κ' εἴδαμε ὄνειρα πολλά,
τερπνὰ
κι' ὡραῖα:
σὲ πιλάφια καὶ γιαούρτια — τάχα εἴ-
[δαμε
πῶς κολυμποῦσεν ἡ παρέα.

Εἴδαμε κι ἀρνιὰ ψητὰ στὴ σούβλα,
φροῦτα
καὶ τυριὰ κασέρια
καὶ σουντζούκια, κουρκουμπίνια
καὶ σικέρια...
Ὅμως
ὅλ' αὐτὰ σκορπίστηκαν
μέσ' ἀπὸ τὸν ὀνείρων μας τὴ ζάλη
Κ' ἡ κοιλιά μας εἶχε ἀρχίσει
τὰ γουργουρητά της πάλι...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΠΟΛΕΤΣΗΣ

Η ΖΗΤΙΑΝΟΥΛΑ

ΝΙΝΑΣ ΡΑΪΣΗ

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΙ

(Γιὰ παιδιὰ ἡλικίας 15—18 ἐτῶν)

ΠΡΑΞΗ Α'

Πρόσωπα: Ἡ Κυρία Μαλαμίδου, ὁ Κύριος Μαλαμίδης, ἡ Λουλού, ἡ Φρόσω καὶ ἡ κυρὰ-Ζαμπέτα.

Ἡ σκηνὴ στὸ σπίτι τῆς Κυρίας Μαλαμίδου. Τραπεζαρία, ἔπιπλα συνηθισμένα. Τὴν ὥρα ποὺ ἀνοίγει ἡ σκηνή, ἡ Κα Μαλαμίδου καθισμένη σὲ μιὰ κουνιστὴ πολυθρόνα, διαβάζει, μόνη. Ἀφοῦ περάσουν μερικὰ λεπτά, κοιτάζει ἀνήσυχη ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ στενοχωρημένη χτυπᾶ νευρικὰ τὸ κουδοῦνι. Ἀμέσως παρουσιάζεται ἡ Ζαμπέτα, ντυμένη μαγείρισα, μὲ ποδιὰ καὶ μὲ φακιόλι. Οἱ ἄλλοι ντυμένοι σοβαρά.

Κυρία Μαλαμίδου.—Κυρὰ Ζαμπέτα, ἤρθ' ἡ Λουλοῦ ἀπὸ τὸ μάθημά της;

Ζαμπέτα.—Ὄχι κυρά μου (μὲ περιέργεια). Μ' ἀνήσυχη τὴ βλέπω τὴ μαμά της.

Κυρία Μαλαμίδου.—(Ἀναστενάζει καὶ σκουπίζει τὰ μάτια της).

Ἄχ!... τέτοια λύπη... νὰ μὴ δῆ ποτὲ [καμμιὰ μητέρα.
Οὔτ' ἄλλη πειὰ εἰς τὴ ζωὴ νὰ ξημε- [ρώση' μέρα
σὰν 'κείνη ποὺ ξημέρωσε γιὰ μένα [τὴν καυμένη
καὶ μ' ἔκανε παντοτεινὰ τὴ πειὸ δυ- [στυχισμένη
π' ὅλες τὶς μάνες !!! Μ' ἄναψε φωτιὰ [μέσ' τὴν καρδιά μου.

(κλαίει).

Ζαμπέτα.—(Μ' ἔκπληξη), Τ' εἶναι κυρά μου; (τὴν χαϊδεύει). Τί ἔπαθες; Μὰ μίλησε κυρά μου... (γονατίζει). Συχώρεσέ μ' ἄν σ' ἔκανα νὰ λυπηθῆς γιὰ μένα...

Κυρία Μαλαμίδου.— (Τὴν σηκώνει). Ὄχι Ζαμπέτα, δὲ δὲ τὴν χρωστῶ σὲ σένα αὐτὴ τὴ λύπη, ποὺ βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιά μου ἔχω (σφίγγει τὰ χέρια της ἐπάνω στὴν καρδιά της) ἐδῶ βαθειά... ἐδῶ πονῶ... ἄχ! Θέ μου δὲν ἀντέχω !!

Ζαμπέτα.—(Τὴν χαϊδεύει μητρικὰ καὶ τὴν καθησυχάζει). Ἀγαπημένη μου κυρὰ στὸ πόνο σου δὲν ξέρω νὰ δώσω τὴ παρηγοριὰ ἢ τὴ χαρὰ νὰ φέρω. Μὰ μίλησε κυρία μου, σὲ μένα ὅλα 'πέτα.

Κυρία Μαλαμίδου.—Ναί, θὰ μιλήσω, θὰ σοῦ 'πῶ τὸν πόνο μου Ζαμπέτα. Ἄκου τὴν ἱστορία μου ποῦναι πικρὴ φαρμάκι (ἀναστενάζει). Πρὶν δέκα χρόνια μοῦδωσ' ὁ Θεὸς κι' ἄλλο παιδάκι.... ὡραῖο !.! (ἀναστενάζει) σὰν τὸν ἥλιο μας, ἕνα σωστὸ ἀγγελάκι !!! ἦταν τὸ πρῶτο μου αὐτό τ' ὡραῖο κοριτσάκι. (Ἡ Ζαμπέτα τὴν κοιτάζει βλακωδῶς) Δυὸ χρόνων θᾶταν τὸ παιδί, ὅταν μιὰ μαύρη μέρα —τότε καθόμαστε ἀλλοῦ ἐκεῖ στὴ Θράκη πέρα...

Ζαμπέτα.—(ἀνυπόμονα). Τί ἔγινε κυρία μου; μὴ μὲ τρομάζεις, πέ μου!

Κυρία Μαλαμίδου.— Τί ἔγινε; Ἄκου λοιπὸν (σκουπίζει τὰ δάκρυά της) τί ἔγινε (κινεῖ τὸ κεφάλι ἀπελπιστικά) Θεέ μου! Ἡ Φρόσω...—ἔτσι τὤλεγαν τὸ πρῶτό μου παιδάκι—στὸ δρόμο ἦταν κι' ἔπαιζε μὲ κάποιο παιχνιδάκι. Σὰν τέτοιες 'μέρες ἤτανε μεγάλη ἑβδομάδα καὶ ὅπως πάντα εἴχαμε δουλειὲς πολλὲς ἀράδα ἐγὼ τσουρέκια ἔφτιανα, πασχαλινὲς κουλοῦρες ἔβαφα κόκκινα αὐγά. κι' εἶχα πολλὲς σκουτοῦρες δὲ πρόσεξα πῶς τὸ παιδὶ δὲν ἤτανε κοντά μου (κλαίει). Ἄχ! Φρόσω μου Φροσούλα μου, καρδούλα μου κυρά μου.

Ζαμπέτα.—Ἔλα... ἄνθρωπος ἦσουνα... Κοίταζες τὴ δουλειά σου...

Κυρία Μαλαμίδου. — Ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ Ζαμπέτα μου στοχάσου ἐγὼ μέσα ἐθύλασα τὸ δεύτερο τὸ ἄλλο... γιατ' ἡ Φροσούλα ἤτανε' να χρόνο πιὸ μεγάλο, σὰν τὸ μωρὸ κοιμήθηκε, πάω κυρὰ Ζαμπέτα νὰ δώσω τῆς Φροσούλας μου μπισκότα καὶ κουφέτα ποῦ ἤξερα πῶς τ' ἀγαπᾶ, φωνάζω, ψάχνω, τρέχω.... (κλαίει) μὰ πουθενὰ ἡ Φρόσω μου... (Ἡ Ζαμπέτα κλαίει κι' αὐτὴ καὶ σκουπίζεται μὲ τὴν ποδιά της) Φρόσω μου... δὲν ἀντέχω !! Πέρνω τοὺς δρόμους σὰν τρελλή, φωνάζοντας, (δυνατὰ) «βοήθεια». καὶ τὰ μαλλιὰ ξερρίζωνα καὶ χτύπαγα τὰ στήθεια (κλαίει, ἀλλάζει ὕφος). Οἱ γείτονες λυπήθηκαν, τρέξαν νὰ βοηθήσουν καὶ προσπαθοῦσαν ὅλοι τους νὰ μὲ παρηγορήσουν «δυστύχημα» τὸ εἶπανε... ψάξαν παντοῦ, μὰ ὅμως... Ἀδύνατον... δὲν βρέθηκε... Ἄχ! ὅτι λέει ὁ νόμος τὸ κάναμε!.. μὰ τίποτα... Ἐτάξαμε καὶ χρῆμα σ' αὐτὸν ποῦ θαῦρη τὸ παιδί...

Ζαμπέτα. — Κρῖμα, κυρά μου! κρῖμα!...

Κυρία Μαλαμίδου.—(ἀπελπισμένη) Καὶ τώρα πειὰ κατρακυλᾶ, καὶ τρέχει, τρέχει ὁ χρόνος καὶ μένα μέσα στὴν καρδιὰ μὲ σφάζει πάντα ὁ πόνος (κλαίει).

Ζαμπέτα.—Ἔλα κυρά μου ξέχασε, σκέψου πῶς ἔχεις κι' ἄλλο καὶ σὰν στὸ πῆρε ὁ Θεὸς καὶ πάει τὸ πειὸ μεγάλο, μεγάλο του τὸ θέλημα !! σὰν τὶ μπορεῖς νὰ κάνης μὲ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς καὶ τ' ἄλλο θὰ μαράνης (ἀλλάζει ὕφος). Μὰ ὅμως, πές κυρούλα μου, τί ἔγινε ἡ Φρόσω; γιατί, ἡ γῆ δὲν ἄνοιξε νὰ τὴν ρουφήξ' ὡς τόσο.

Κυρία Μαλαμίδου.—Ἀ! ὄχι αὐτὸ βέβαια, μά... ἀσφαλῶς ἐχάθη ἢ σὲ πηγάδι... ἔτσ' εἶχα τότε μάθει.

Ζαμπέτα.—Καλά, καὶ δὲν ἐψάξατε;

Κυρία Μαλαμίδου.— Δὲ ψάξαμε !! ... μὰ κρῖμα ἄδικα πᾶν οἱ κόποι μας!

Ζαμπέτα.—Ἄδικα τόσο χρῆμα...

Κυρία Μαλαμίδου.— Μπρὸς στὴ ζωὴ τῆς Φρόσως μου τὸ χρῆμα τί ἀξίζει;

Ζαμπέτα.—Ἔλα κυρά μου ξέχασε, ἡ λύπη σου, ρατζει καὶ πέτρ' ἀκόμα, μὰ μὴ κλαῖς, κ' εἶν' ὁ θεὸς μαζύ μας (ἀκούονται βήματα) .... Τρέχω κυρά μου γιὰ νὰ ἰδῶ τί κάνει τό φαΐ μας.

(Φεύγει. Μπαίνει ὁ κύριος Μαλαμίδης, ζεσταίνοντας μὲ τὸ στόμα του τῆς φοῦχτες του).

Κύριος Μαλαμίδης.— Ἄχ! μὰ τί κρύο σήμερα ποῦ κάνει Περσεφόνη! (κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ παίζει τὸ κομπολόγι του.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΣΤΟ ΣΤΙΛΒΩΤΗΡΙΟ

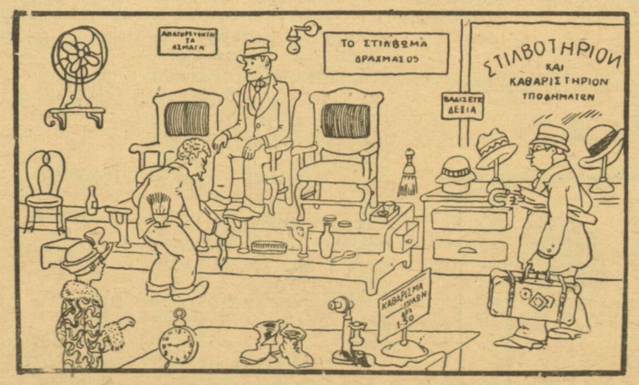

Γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα λίγη ὥρα, σᾶς δίνουμε σήμερα τὸ ὡραῖο αὐτὸ παιχνίδι. Πρόκειται γιὰ ἕνα στιλβωτήριο στὸ ὁποῖο σκόπιμα ὁ ζωγράφος ἔχει ἀφήσει διάφορα λάθη καὶ ἐλλείψεις περισσότερες ἀπὸ 15. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προσέξετε καὶ νὰ βρεῖτε ἐσεῖς τὰ λάθη καὶ τὶς ἐλλείψεις τῆς εἰκόνας μας.

Ἐκείνη σκουπίζει κρυφὰ τὰ δάκρυά της καὶ προσποιεῖται τὴ χαρούμενη).

Κυρία Μαλ.— Ναί 'Αναστάση μου!

Κύριος Μαλ.— ('Ο κ. Μαλ. κοιτάζοντας ἀριστερὰ δεξιά). Μὰ πῶς; ἐσὺ δὲν ἤσουν μόνη; Μοῦ φαίνεται πῶς ἄκουσα κουβέντες σὰν ἐρχόμουν.

Κυρία Μαλ.—Ναί. Στὴν Ζαμπέτα μίλαγα καὶ τῆς παραπονιόμουν πῶς ἄργησ' ἡ Λουλούκα μας νὰ ἔλθη, καὶ τρομάζω!

Κύριος Μαλ.— Οὔ... φ, μὰ τὸ παραξήλωσες, αὐτὸ ἐγὼ κοιτάζω. Ἄς τὸ παιδί μας δὰ νὰ βγῆ... λιγάκι ν' ἀναπνεύση... Ἀκόμα ὁ ἥλιος εἶν' ψηλά, ποῦ γιὰ νὰ βασιλέψη... θέλει δυὸ ὧρες... στὸ νερὸ (βλέπει ἀπ' τὸ παράθυρο) μὰ νά την ἤρθε κι ὅλα, ὅλη χαρὰ μοῦ φαίνεται, πῶς ἔρχετ' ἡ μαργιόλα.. (ἀνοίγει ἡ πόρτα μὲ ὁρμὴ καὶ μπαίνει ἡ Λουλοῦ πεταχτὴ τρέχοντας φιλεῖ τὸν μπαμπᾶ της καὶ κάθεται στὰ γόνατα τῆς μαμᾶς της καὶ τὴν καταφιλεῖ).

Κύρ. Μαλ.—Τί ἔγινες Λουλούκα μου; λέγε γιατ' ἡ μαμά σου πολύ στενοχωρέθηκε. Ποῦ ἦσουν; στὸ μάθημά σου;

Λουλοῦ.— Ναὶ μαμακούλα μου χρυσῆ (κομπιάζει). Μὰ ἄκουσε τί τρέχει. 'Απ' τὸ σχολεῖο μου ὡς ἐδῶ ξέρεις πόσο ἀπέχει.

Κύρ. καὶ Κυρ. Μαλ.—Ναί. Ἔ, λοιπόν;

Λουλοῦ.—'Απ' τὸ σχολειὸ σὰν ἔρχομαι τὸ βράδυ ἀκούω μιὰ κλαψάρικη φωνίτσα στὸ σκοτάδι. Ἄ... τὴν γνωρίζω πειὰ καλά. Δυὸ μῆνες εἶναι τώρα 'πὸ τότε ποῦ τὴν γνώρισα. Ἔρχετ' ἀπὸ μιὰ χώρα ποῦ λέει πῶς εἶναι μακρυνή. Τὸ δύστυχο παιδάκι! Νὰ ἰδῆς μαμὰ τί ὤμορφο ποῦ εἶναι τὸ κοριτσάκι!! (ἡ μαμά της ἀναστενάζει. Ἡ Λουλοῦ βλέποντάς την λυπημένη λέγει); Μὰ τί; σὲ λύπησα μαμά;

Κυρ. Μαλ. — (Τὴν φιλεῖ) Ὄχι παιδί μου, ὄχι!

Λουλοῦ.—(Μ' ἐνθουσιασμό). Νὰ ἰδῆς μαμά μου ὤμορφο παιδάκι!! μάτια π' ὤχει ('Αλλάζει ὕφος) Νά, κάθε βράδυ ποῦ ἀργῶ, πηγαίνω καὶ τῆς δίνω καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ γλυκὸ ποῦ ἔχω, καὶ τῆς χύνω μέσ' τὴν καρδιά της βάλσαμο καὶ κλαίει τὸ καϋμένο.

Κυρ. Μαλ.— Καὶ σοῦπε πῶς εἶναι ὀρφανό; μόνο; δυστυχισμένο;

Κύρ. Μαλ.—Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μητέρα του; πατέρα μὴ δὲν ἔχει; καὶ πῶς καὶ βράδυ καὶ πρωῖ μέσα στοὺς δρόμους τρέχει;

('Η Κυρία Μαλαμίδου κλαίει)

Λουλοῦ.— Ὅλα μοῦ τὰ εἶπε, μὰ ἡ μαμὰ βλέπω πῶς κλαίει ἀκόμα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κυττῶ.... θὰ κλείσω πειὰ τὸ στόμα.

Κυρ. Μαλ.— Ὄχι χρυσό μου μίλησε καὶ πές μου πῶς τὸ λένε.

Κύρ. Μαλ.—Οὔφ, Περσεφόνη, πάψε πειά! Νά, ὅλ' αὐτὰ σὲ καΐνε...

Λουλοῦ. — 'Αφοῦ εἶν' ἔτσι ἄκουσε πατέρα μου μανούλα τ' ὤξερα ἐγὼ πῶς καὶ στοὺς δυὸ ὑπάρχει μιὰ καρδούλα ὁλόχρυση κι εὐγενική, κι ὄχι... δὲν θὰ μοῦ πῆτε. Τί ἔκαν' ἂν φαντάζεσθε; Τί ἔκαν' ἂν τὸ βρῆτε; Σκέφθηκα πῶς ἡ 'Ανάσταση, ποῦ φέρνει τὴ χαρά, μπορεῖ καὶ στὸ σπιτάκι μας, ἐτούτη τὴ φορὰ. Ν' ἀρθῆ ἀλλοιῶς χαρούμενη, καὶ βάλσαμο νὰ χύση, κι ἀπ' τὰ ματάκια σου μαμά, τὰ δάκρυα νὰ σβύση. Κλαῖς διαρκῶς καὶ ὅλο κλαῖς, ποῦ ἀδελφὴ δὲν ἔχω, μὰ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι δά, μανούλα δὲν ἀντέχω. Ἔτσι ὅταν ἀντίκρυσα αὐτὸ τὸ κοριτσάκι τ' ὁλόγυμνο κι ἀδύνατο μὲ τὸ γλυκὸ μουτράκι, ἡ σκέψη μοῦρθε μονομιᾶς μὲ τράβηξε κοντά του εὐθὺς ἀγαπηθήκαμε, μ' οὔδωσε τὴ καρδιά του. Μὲ ρώτησε ἂν ἔχωμε δουλειὲς νὰ βοηθήση, δὲν ἀγαπᾶ τὴν τεμπελιὰ δουλειὰ θέλει νὰ ζήση. 'Από τὴν πείνα νὰ σταθῆ στὰ πόδια δὲν ἀντέχει κι ἀπ' τὸ γλυκὸ ματάκι του θερμὸ τὸ δάκρυ τρέχει.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ — ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

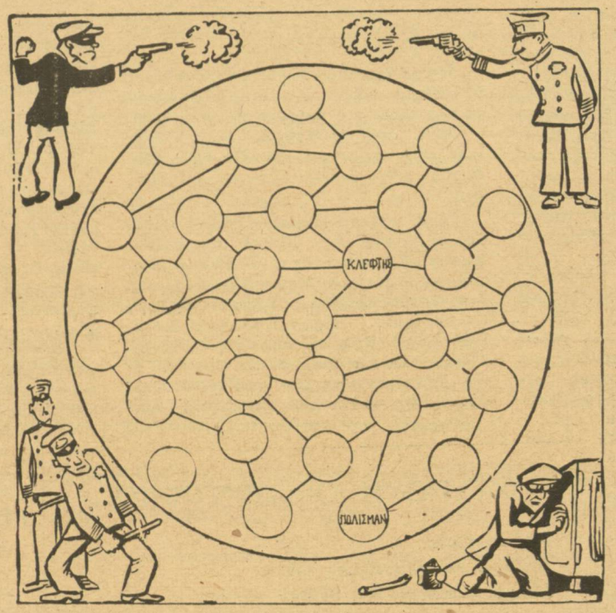

Ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας ἕνας ἀστυφύλακας κυνηγάει ἕναν κλέφτη. Ἐσεῖς θὰ παίξετε πάνω στὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Παίρνετε ὁ ἕνας τὸ ρόλο τοῦ ἀστυφύλακα καὶ ὁ ἄλλος τοῦ κλέφτη καὶ βάζετε ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο πάνω στοὺς κύκλους ποὺ εἶναι σημειωμένοι οἱ ρόλοι σας. Ὕστερα ἀρχίζει τὸ κυνήγη τό. Κουνάει πρῶτα ὁ κλέφτης τὸ κουμπί του καὶ ὕστερα ὁ ἀστυφύλακας ποὺ τὸν κυνηγάει. Ἡ μετακίνηση πρέπει νὰ γίνεται πάνω στὴ γραμμή, ποὺ συνδέει τὸν ἕνα κύκλο μὲ τὸν ἄλλο, ἀπὸ κύκλο σὲ κύκλο. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ πηδήσετε δυὸ μαζὶ κύκλους. Πρέπει νὰ πηγαίνετε ἀπὸ τὸν κύκλο ποὺ βρισκόσασταν σ' ἕναν ἀπ' τοὺς γειτονικούς, περπατώντας πάνω στὶς γραμμές. Ἡ διασκέδαση καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παιχνιδιοῦ βρίσκετε στὴν ἱκανότητα τοῦ ἀστυφύλακα νὰ πιάση τὸν κλέφτη παρακολουθώντας τον ἀπὸ κύκλο σὲ κύκλο ὥσπου νὰ τὸν στριμώξη σὲ κανένα κύκλο ποὺ θάχει καταφύγη κι' ἀπ' τὸν ὁποῖον δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ξεφύγη. Τὸ παιχνίδι τώρα μὲ τὶς γιορτὲς πρὸ πάντων παίζεται καὶ μὲ μικρο-χρηματικὰ στοιχήματα γιὰ νἄχει περισσότερο ἐνδιαφέρον. Στὴ περίπτωσι αὐτή. ὁρίζεται πόση ὥρα θὰ κρατήση τὸ κυνηγητό.

Ὁ Παιχνιδιάρης

ΤΑ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑΣ ΜΑΣ»

ΟΠΟΥ ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ...

Ἔχουν δώσει πολλοὺς χαρακτηρισμοὺς στὴ ζωή. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θεωρεῖ τὴ ζωὴ σὰ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία. Λίγο ὡς πολὺ αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ ὑπερβολή. Τὸ ἴδιο δέ, ὅπως καὶ ἀπὸ μιὰ ταινία μᾶς μένουν πάντα μερικά της μέρη ἀξέχαστα ποὺ εἶναι τὰ ἴδια ἐκεῖνα μέρη ποὺ μᾶς ἔπεισαν πὼς κι ὁλάκερη ἡ ταινία ἦταν κάτι τὸ ὡραῖο, κάτι τὸ ἀξιόλογου, κάτι ποὺ ἄξιζε νὰ γίνει, τὸ ἴδιο καὶ στὴ ζωὴ ὑπάρχουν μερικὰ γεγονότα, τόσο εὐχάριστα, ποὺ μένουν ἀνεξίτηλα στὴ μνήμη μας, καὶ ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς μᾶς πείθουν πὼς ἄξιζε νὰ ζήσουμε ἢ χρησιμεύουν γιὰ ἀντίδοτο στὶς δύσκολες περιστάσεις τῆς ζωῆς, ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο σπάνιες. Τὰ γεγονότα αὐτά, ποὺ κάθε τους ξαναγύρισμα στὴ μνήμη, μᾶς εὐχαριστεῖ, ἂν δὲν μᾶς ἐνθουσιάζει εἶναι οἱ ἀναμνήσεις μας.

Πλούσια ἀπὸ τέτοιες ἀναμνήσεις εἶναι κυρίως τὰ παιδικὰ χρόνια, ποὺ τὰ περνοῦμε συνήθως πιὸ ξένοιαστα μὲ πιὸ ἀλεγρία, σχεδὸν ἀνεύθυνα. Καὶ πάντα, στὸ σάλο τῆς ζωῆς καὶ σὲ διαστήματα ποὺ δὲν ἀπέχουν πολὺ μεταξὺ τους, τὶς περισσότερες φορές. ξαναζοῦμε τὶς ὥραῖες αὐτὲς παιδικὲς ἀναμνήσεις. ξαναπαίρνοντας ἔτσι μιὰ νέα πνοὴ ζωῆς.

Παρακαλέσαμε λοιπὸν μερικούς, ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς λογοτέχνες μας νὰ μᾶς γράψουν μιὰ παιδική τους ἀνάμνηση, κι' αὐτὸ γιὰ νἆναι πιὸ ζωντανή, πιὸ καλογραμένη, μὲ τὸ ἴδιο τους τὸ χέρι, ἔχοντες τὴν γνώμη ὅτι θὰ μπορέσουμε ἔτσι, ἀκόμα μιὰ φορά, νὰ δώσουμε μιὰ αἰσθητικὴ ἀπόλαυση στοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνῶστες,

Ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφέας καὶ δοκιμασμένος λογονέχνης κ, Ἄγγελος Τερζάκης, ἀπαντώντας στὴν παράκλησή μας, μας γράφει :

Μιὰ παιδικὴ θύμιση ; Νὰ σᾶς τὴ γράφω. Δὲν εἶναι κι' ὁλότελα ἀρπαγμένη στὴν τύχη. Δὲν ξέρω γιατὶ δεσπόζει στὸ μνημονικό μου κάθε ποὺ ἀναλογίζομαι τί θαῦμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος. Τί κόπος, πόσες συμπτώσεις, πόσες ἐπιρροὲς φανερὲς κι ἄγνωστες χρειάστηκαν γιὰ νὰ πλαστεῖ σιγὰ - σιγὰ ὁ ἑαυτός του. Ἤμουν ἕνα παιδὶ ἀσθενικό. Ἄργησαν οἱ δικοί μου νὰ μ' ἐμπιστευθοῦνε στὸ σχολειό, κ' ἡ λαχτάρα τους εἴτανε πὼς νὰ γίνω τὸ ταχύτερο «ἄνθρωπος» χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κακοπάθω. Τὰ πρῶτα γράμματα μοῦ τὰ δείξαν οἱ γονιοί μου. Ὕστερα, σὰν πάτησα τὰ ἕξη, εἶπανε νὰ μοῦ πάρουνε δάσκαλο.

Τὸν θυμοῦμαι πάντα, θὰ τὸν θυμοῦμαι ἴσαμε τὴ στερνή μου ὥρα. Εὐλογημένο ἂς εἶναι τὸ χῶμα ποὺ τὸν σκεπάζει ! Τὸν εἶχα πάρει ἀπὸ φόβο προτοῦ ἀκόμα τὸν ἰδῶ. Ὕστερα, ἦρθε, καὶ μὲ σκέπασε μὲ τὸ γιγάντιο ἀνάστημά του. Ἦταν ἕνας γέροντας πανύψηλος, χοντρός, μὲ τεράστιες πλάτες. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, στὴν κάμαρά μου, καὶ τὴν ξεχείλισε. Κουβέντιασε μὲ τὴ μητέρα μου, ἔφαγε τὸ γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ ποὺ τοῦ φέρανε, μὲ χάϊδαψε μὲ τὸ φαρδύ του χέρι. Τέλος πῆρε τὰ γυαλιὰ ποὺ κρέμονταν πάνω στὴν κοιλιά του ἀπὸ μαῦρο κορδόνι καὶ τἄβαλε νὰ καβαλλικέψουνε τὴ μύτη του. Ἐγὼ ἔτρεμα.

Ἔτρεμα. Τί μοῦ εἶπε, πὼς μὲ καλόπιασε στὸ πρῶτο ἐκεῖνο μάθημα τῆς ζωῆς μου δὲ θυμοῦμαι. Ὅταν ἡ μητέρα μου ἔγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ μ' ἄφησε μονάχον μαζί του, μοῦ εἶχε φανεῖ πὼς ὁ ἥλιος ἔσβυνε κι ὅλη ἡ πλάση σκοτείνιαζε γιὰ πάντα. Ἔτρεμα...

Ὅμως θυμοῦμαι καλὰ πὼς ἦρθε τέλος τὸ μάθημα ἐκεῖνο. Θυμοῦμαι τό δάσκαλο νὰ ἔχει πέσει στὰ τέσσερα, νὰ μοῦ κάνει τ' ἄλογο. καὶ τὴν ἀφεντειά μου καβαλλικευμένη πάνω στὴ μεγάλη του φουσκωτὴ ράχη νὰ ξεφωνίζει ἀπὸ ἐνθουσιασμό !

Ἔτσι καταπιάστηκε μαζί μου ὁ δάσκαλος κι ἔτσι μοῦ δάμασε τὴ μισανθρωπία. Γνώρισα ὕστερα κι ἄλλους δασκάλους, αὐστηρούς, ἄγριους τρομεροὺς ἢ εὐγενικούς. Στάθηκα μπροστά τους σούζα, ὑπάκουσα. Τοὺς ἀναθυμοῦμαι ὅλους, ἕναν - ἕναν. Τοὺς εὐγνωμονῶ γιὰ ὅ,τι μὲ δίδαξαν. Κανένα ὅμως δὲ θυμοῦμαι μ' ὅσην ἀγάπη συγκινημένη καὶ μ' ὅσο σεβασμὸ τὸν πρῶτο μου ἐκεῖνο, τὸν παιδικὸ δάσκαλο. ποὺ γιὰ νὰ ἐξομοιωθεῖ σ' ἀνάστημα μαζί μου σοφίστηκε νὰ πέσει στὰ τέσσερα, νὰ μὲ βάλει νὰ καθήσω στὴ ράχη του τὴ γεροντική, νὰ ἰδρώσει γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴ χαρὰ τοῦ παιγνιδιοῦ.

Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχουνε παιδιὰ ποὺ ἕναν τέτοιο δάσκαλο θὰ πήγαινε ποτέ ὁ νοῦς τους νὰ τὸν περιγελάσουν. Θέλω νὰ πιστεύω πὼς δὲν ὑπάρχουν. Γιατί, ἂν ὑπάρχουνε, θὰ πεῖ πὼς δὲν εἶν' ἄξια νὰ τὰ ζυγώνει κανένας μὲ τὴ γλύκα τῆς ἀνθρώπινης ἀγάπης ἀλλὰ μὲ τὸ καμτσίκι τοῦ θηριοδαμαστή...

Πρόθυμα ἐπίσης μᾶς γράφει μιὰν ἀνάμνησή του κι ὁ Διευθυντής τῆς «Νέας Ἑστίας» καὶ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Πέτρος Χάρης, τὸν ὁποῖο βρήκαμε στὴ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν :

Συχνὰ γυρίζω σὲ μιὰ παιδική μου ἀνάμνηση, γράφει ὁ κ. Χάρης, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ καλῆ πάντα ἡ ἀνάγκη, τὴν προσαρμόζω στὰ πιὸ διαφορετικὰ περιστατικά. Μόλις εἶχα γίνει δεκτὸς στὸ δημοτικὸ σχολεῖο. πρώρα μάλιστα γραμμένος καὶ ὑπόλογος στὸ σχετικὸ νόμο, ποὺ δὲ δεχόταν στὰ μαθητολόγια παρὰ τοῦς ἕξη συμπληρωμένους χρόνους κι ἀπάνω καὶ φυσικά, ἔμενα μὲ τὴν προσδοκία καὶ μὲ τὸ θαυμασμὸ γιὰ ὅσα γίνονταν στὶς μεγαλύτερες τάξεις. Οἱ μῆνες περνοῦσαν, ἡ προσδοκία μόλις ποῦ κρατιόταν ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ σχολικὴ πειθαρχία τοῦ καιροῦ, ὁ θαυμασμὸς σιγὰ - σιγὰ ἔγινε ζήλεια, καὶ ἡ κρίσιμη στιγμὴ δὲν ἄργησε νἄρθῃ.

Ἦταν τὸ τέλος τοῦ χρόνου, στὴ μεγάλη ἐπίδειξη ποὺ εἶχε καθιερωθῆ νὰ γίνεται, οἱ δυὸ πρῶτες τάξεις δὲν θὰ εἶχαν καμμιὰ συμμετοχὴ καὶ περίμεναν μὲ περιέργεια καὶ καὶ παιδιάστικη κακία, ποὺ ὁλοένα καὶ μεγάλωναν ἀπὸ τὶς προετοιμασίες τῶν δύο ἄλλων τάξεων, τῆς τρίτης καὶ τῆς τετάρτης. Ὅσα προπάντων ὀργάνωνε ὁ γυμναστὴς τοῦ σχολείου μας ἄναβαν τὴ φαντασία μας καὶ δυνάμωναν τὴν κακία μας. Οἱ ἄλλοι δασκάλοι ἀσκοῦσαν τοὺς μεγαλύτερους τοῦ σχολείου σὲ ἀπαγγελίες, σ' ἕνα δυὸ εὐχαριστήριους λόγους—πρὸς τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τοῦ σχολείου καὶ τοὺς γονεῖς,— καὶ σὲ μιὰ κωμωδία ποὺ ἡ ἐκτέλεσή της ἦταν ἡ μεγάλη προσδοκία μας. Ἀλλὰ ὁ γυμναστὴς ἑτοίμαζε μιὰ λαμπρὴ γυμναστικὴ ἐπίδειξη. Κι αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη ζήλεια μας.

Ὥρισε ὅτι κάθε μαθητὴς τῶν δύο τελευταίων τάξεων ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἕτοιμη ὡς τὴν παραμονὴ τῶν ἐξετάσεων, ποὺ θὰ γινόταν ἡ γενικὴ δοκιμὴ τῆς γυμναστικῆς ἐπιδείξεως, ἕνα γαλάζιο κασκέτο, μιὰ ἄσπρη φανελλίτσα κ' ἕνα γαλάζιο πάλι πανταλονάκι, καὶ στὸ μεταξύ, ἀσκοῦσε τοὺς συναδέλφους μας σὲ γυμνάσματα, ποὺ δὲν ἦταν γιὰ τὶς δικές μας δυνάμεις. Οἱ μέρες προχωροῦσαν ὁ καημὸς ὁλοένα καὶ φούντωνε μέσα μου. Δὲν κρατήθηκα περισσότερο, κ' ἕνα μεσημέρι, ὅταν γύρισα ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἐπῆρα τὴν ἀπόφασή μου : καυχήθηκα ὅτι οἱ καλύτεροι ἀπὸ τὴν τάξη μου ἔγιναν δεκτοὶ γιὰ τὴν ἐπίδειξη κ' ἐζήτησα ἀπὸ τὴν μητέρα μου τὸ ἀθλητικὸ κοστούμι ποὺ εἶχε ὁρίσει ὁ γυμναστής. Ἀλλὰ οἱ μέρες κύλησαν ἔφτασε καὶ τὸ πρωϊνὸ τῶν ἐξετάσεων καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κρύψω περισσότερο τὴν ἀλήθεια.

Ἐπῆγα στὸ σχολεῖο χωρὶς τὸ ἀθλητικὸ κοστούμι κ' ἔγινα, μαζὶ μὲ τὸ μικρὸ λαὸ ποὺ ἀποτελοῦσαν οἱ δυὸ πρῶτες τάξεις, θεατὴς τῆς μεγάλης ἐπιδείξεως. Ἡ ζήλεία δὲν ξαίρω πόσο φαρμάκι ἔσταξε στὶς καρδοῦλες τῶν συμμαθητῶν μου. Ἐγὼ ὅμως ἔννιωσα πὼς μέσα μου ἔγινε ὀδρία θλίψεως, ποὺ γέμιζε, ὥσπου ξεχείλισε, ὅσο παρακολουθοῦσα τὴν ἐπίδειξη καὶ θυμόμουν τὸ κοστούμι ποὺ περίμενε στὸ σπίτι...

Ὁ ἐπίσης ἐκλεκτὸς λογοτέχνης καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς μέλλουσες δόξες τῆς λογοτεχνίας μας κ. Λευτέρης Ξανθός, ἀπαντάει ὡς ἑξῆς στὴ παράκλησή μας :

Μοῦ ζητᾶτε νὰ θυμηθῶ μιὰ πασχαλιάτικη παιδική μου ἀνάμνηση, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε ὅμως, μ' αὐτὸ σας τὸ ἐρώτημα, μοῦ ξανανοίγετε μιὰ πληγὴ ποὺ ἔχει πρωτοφανεῖ στὴν ψυχή μου ἐδῶ καὶ εἴκοσι τρία χρόνια. Ὁπωσδήποτε ὅμως, μ' ὅλο τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάνει νὰ φέρνω πάλι στὴ σκέψη μου αὐτὲς τὶς θλιβερὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς τὶς διηγηθῶ.

Ἦταν τὸ Πάσχα τοῦ 1920, στὴ Σμύρνη. Ὅλα γύρω εἶχαν γιορτάσιμη ὄψη. Τὰ λουλούδια, τὸ νιόβγαλτο γρασίδι, τὰ ἀρνάκια ποὺ βοσκοῦσαν κρατημένα ἀπὸ παιδικὰ χέρια, τὰ κόκκινα αὐγὰ ποὺ ἔβαφαν οἱ χαρούμενοι ἄνθρωποι, τὰ γέλια, ὅλα, μὰ ὅλα ἔρριχναν τὶς πιὸ ζωηρὲς πινελλιὲς στὸν πίνακα τῆς μεγάλης Γιορτῆς ποὺ ἐρχόταν. Καὶ μονάχα μέσ' στὸ δικό μας σπίτι βασίλευε ἡ θλίψη καὶ ἡ κατήφεια.

Ὁ πατέρας ἐδῶ καὶ δέκα μέρες εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι, βαρειὰ χτυπημένος ἀπὸ τὴ γρίππη, ποὺ ἦταν τότε ἐπιδημία σὲ κεῖνο τὸ μέρος. Δέκα μέρες ἀγωνιζόταν μὲ τὴν καταραμένην αὐτὴ ἀρρώστεια γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴν νικήσει, μὰ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, κάθε ὥρα, ὅλο καὶ στὸ χειρότερο τὸν ἔφερνε.

Ἔτσι πέρασε τὸ Πάσχα καὶ ξημέρωσε ἡ δεύτερη μέρα. Οἱ γιατροὶ εἶχαν χάσει πιὰ τὶς ἐλπίδες τους κι ἐμεῖς, ποὺ βλέπομε. πὼς δὲν ἔπρεπε πιὰ τίποτα νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη, εἴχαμε ἀφήσει ὅλες μας τὶς ἐλπίδες στὸ Θεό. Σὲ Κεῖνον, ποὺ τὴ μέρα αὐτὴ εἶχεν ἀναστηθεῖ νικόντας τὸν Θάνατο. Ἡ μητέρα μου καθισμένη στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρρώστου ὥρες ὁλόκληρες. ἀδύναμη νὰ τοῦ δώσει τὴ παραμικρὴ βοήθεια περιοριζόταν νὰ τὸν κοιτάζει μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ χείλη ποῦ τρέμαν ἀπ' τὸν πόνο ποὺ γύρευε νὰ ξεσπάσει. Ἐμεῖς πάλι τὰ παιδιά, μαντεύοντας μᾶλλον μὲ τὴν ἰδιαίτερη διαίσθηση ποὺ ἀπαντιέται μονάχα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, παρὰ νοιώθοντας ἀκριβῶς τί γινόταν, καθόμαστε ζαρωμένα σὲ μιὰ γωνιὰ κι ἄφωνα περιμέναμε νὰ δοῦμε τὸ τέλος τοῦ δράματος ποὺ παιζόταν μέσα στὸ σπίτι μας.

Ὥσπου ἦρθε τὸ βράδυ καὶ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, ἑνώνοντας μαζὶ μὲ τὴν παιδική μου προσευχὴ στὸ Θεὸ καὶ τὴν πιὸ θερμή μου παράκληση γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα ποῦ κινδύνευε. Οὔτε ὅμως κι αὐτὴ ἡ τελευταία ἐλπίδα, μπόρεσε νὰ φέρει ἀποτέλεσμα. Ἡ προσευχή μου δὲν πρόφτασε νὰ φτάσει ὡς Ἐκεῖνον καὶ νὰ ποῦ ἀργὰ τὴν νύχτα μὲ ξύπνησαν δυνατὰ κλάμματα τῆς μητέρας καὶ τῶν ἄλλων δικῶν μου. Ἀνακάθησα στὸ κρεββάτι μου τρέμοντας ἀπ' τὸ σκληρὸ αὐτὸ ξύπνημα. Μήτε ρώτησα κἂν. Μήτε ἔβγαλα μιὰ φωνή. Εἶχα καταλάβει τὸ κακὸ ποὺ μᾶς εἶχε βρεῖ.

Καὶ κεῖ μέσα στὸ σκοτεινό μου δωμάτιο, μονάχος μὲ τὴ θλίψη μου, ἀναλύθηκα σ' ἕνα δουβὸ κι ἀσυγκράτητο κλάμμα. Σ' ἕνα κλάμμα ποὺ ἔπνιγε τὴν παιδική μου ψυχή, ἐνῶ ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο ἀκούγονταν τὰ τραγούδια κι οἱ χαρούμενες φωνὲς τῶν καθυστερημένων ἐορταστῶν ποὺ γυρνοῦσαν στὰ σπίτια τους.

Στὰ ἐρχόμενα φύλλα τῆς Ἐφημερίδούλας μας θὰ δημοσιεύσωμε παιδικὲς ἀναμνήσεις καὶ ἄλλων ἐγκρίτων λογοτεχνῶν μας.

Β. Μπ.

ΧΤΥΠΟΥΝ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Ὄχλος πολὺς
Κατάρες καὶ βλαστήμιες χυδαῖες
Πέτρες ξεφεύγουν ἀπὸ βέβηλα χέρια.

Στεφάνι ἀκάνθινο.
Ροῦχα κ υρελιασμένα.
Αἱμάτινα αὐλάκια χαράζουν τὸ μέτωπο.
Κονιορτὸς σκεπάζει τὰ σανδάλια.
Τὸ περπάτημα γίνετοι ἀβέβαιο.
Ἕνας σταυρὸς καμπουριάζει τὸ κορμὶ Ἐκείνου.

Τὸ φῶς κι ἡ Ἀλήθεια ἀνεβαίνει τὸ Γολγοθᾶ της.

Χ ρὰ Θεοῦ.
Ἥλιος ὑπέρλαμπρος.
Οἱ βιολέττες καὶ τὰ ρόδα σμίγουν τὸ ἄρωμά τους.
Γέλοια.
Τραγούδια.
Χαρούμενες φωνές.
Οἱ ἄνθρωποι δίνουν τὸ φίλημα τῆς Ἀγάπης.
Κι οἱ καμπάνες διαλαλοῦν χαρμόσυνα τὴν Ἀνάσταση τῆς Ἀλήθειας.

Λεφτέρης Ξανθὸς

ΞΑΝΑΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

[Ὁμιλοῦν οἱ κ. κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ, Π. ΧΑΡΗΣ καὶ ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ]

ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελ. 57)

τὴν λατινικὴ ἐκείνη φράση, καὶ αὐτὸ τὸ «τίποτα» ἡ τύχη μοῦ τὸ εἶχε χαρίσει.

Καταλαβαίνει κανεὶς πόσο εἶχα συγκινηθῆ. Τὰ μάτια μου εἶχαν σκοτινιάσει καὶ δὲν ἤθελαν νὰ μ' ἐξυπηρετήσουν. Εἶχα ἀφίσει τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ στὸ τραπέζι, ἔφτανε δὲ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ γίνω κάτοχος τοῦ μυστικοῦ.

Ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ ἡσυχάσω. Ἔκανα δυὸ φορὲς τὸ γῦρο τοῦ δωματίου γιὰ νὰ καταπραῦνω τὰ νεῦρα μου κι ἔπειτα ξανακάθησα στὴ πολυθρόνα.

—Ἂς διαβάσουμε, εἶπα μέσα μου, ἀφοῦ ἔκανα μιὰ γενναία προμήθεια ἀπὸ ἀέρα γιὰ τοὺς πνεύμονάς μου.

Ἔσκυψα στὸ τραπέζι, ἄφησα τὸ δάχτυλό μου νὰ περάσῃ σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ κάθε γράμμα καὶ διάβασα μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁλόκληρη τὴ φράση.

Ἀλλὰ ποιὰ ἔκπληξη, τὶ τρόμος μὲ κυρίεψαν ! Στὴν ἀρχὴ ἔμεινα ἀποσβολωμένος. Τί ! αὐτὸ ποὺ διάβασα εἶχε πραγματοποιηθῆ ; Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε τὴν τόλμη ὥστε νὰ μπῆ ; ! . . .

—Ἀ ! φώναξα πηδώντας, ὄχι ! ὄχι ! ὁ θεῖος μου δὲν θὰ τὸ μάθη ποτὲ αὐτὸ ἔλειπε νὰ μάθη ὅτι ἔγινε ἕνα τέτοιο ταξείδι ! Θὰ ἤθελε κι αὐτὸς νὰ τὸ κάνῃ ! Τίποτα δὲ θὰ τὸν σταματοῦσε ! Αὐτὸς ἕνας τόσο ἀποφασιστικὸς γεωλόγος ! Θὰ ἔφευγε παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ θὰ μ' ἔπερνε μαζί του ! Δὲ θὰ ξαναγυρίζαμε πιά ! Ποτέ ! Ποτέ ! Εἶναι δύσκολο νὰ περιγράψω πόσο εἶχα ἐκνευρισθῆ.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΔΕΗΣΗ...

Χριστέ, Σὲ Σένα ἔρχομαι σκυφτὸς νὰ γονατίσω
κι ἀπὸ τὸ θεῖο πάθος Σου ν' ἀντλήσω λίγο φῶς.
Χλωμὰ τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μιὰ πίστη ν'ἀναστήσω
ἀγάπη ποὺ σταυρώθηκες, τοῦ κόσμου λυτρωμός.

Μικρὸς μπροστά Σου στέκουμαι... κοιτῶ τὸ Γολγο-
[θά Σου
σὰν τὸ κλαδὶ τῆς λυγαριᾶς ἰδές με πῶς λιγῶ.
Ἀπ' τὰ γλυκὰ τὰ μάτια Σου πηγάζει ἡ εὐσπλα-
[χνιά Σου
Θεὸς εἶσαι... συχῶρα με... σὰν καλαμιὰ ριγῶ.

Ὀχρὸς κοντά Σου σέρνομαι συγνώμην νὰ ζητήσω
καὶ στὰ δετὰ τὰ πόδια Σου, κλαυτὸς νὰ δεηθῶ.
Ὦ τὸ πικρὸ στεφάνι Σου, στὰ χέρια μου νὰ κλείσω
κι ἀπὸ σκουλίκι σὰν πουλὶ ψηλὰ ν' ἀνυψωθῶ...

Γιάννης Φλιάσιος

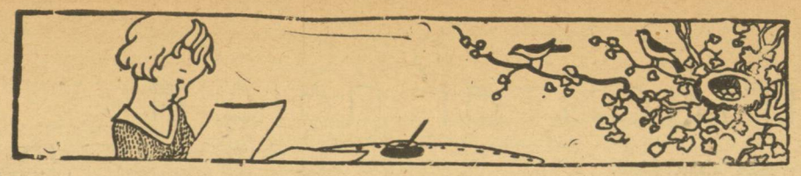

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο

Μιὰ ἄλλη παράδοση πολὺ γνωστὴ εἶνε τῶν καλλικαντζάρων. Οἱ καλλικάντζαροι στὴ βόρεια Ἑλλάδα, καὶ εἰδικὰ στὴ Θεσσαλία, θεωροῦνται σὰ μιὰ μεγάλη πληγή. Ὅλες οἱ καταστροφὲς καὶ τὰ ἀτυχήματα ἀποδίδονται σ' αὐτούς: Αὐτοὶ κλέβουν τὰ ἐργαλεῖα τῶν γεωργῶν, αὐτοὶ καταστρέφουν τὴ σοδειὰ τοῦ σταριοῦ, αὐτοὶ πνίγουν τὶς κότες τῶν χωρικῶν. Στὴ Θεσσαλία τοὺς λένε καλλικαντζούρια ἢ παγανά, τοὺς φαντάζονται δὲ σὰν τέρατα ἀσκημιᾶς, κουτοὺς, ἀδύνατους μὲ μαλλιὰ μακρυά, μὲ μάτια ἄγρια κόκκινα, με δόντια σουβλερά, μὲ χέρια μαϊμοῦς, μὲ πόδια τὸ ἕνα ἀνθρώπινο καὶ τὸ ἄλλο τραγίσιο καὶ γενικὰ γεμάτους ἀπὸ κάθε εἴδους ἐλαττώματα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι κουτσοί, ἄλλοι στραβοχέρηδες, στραβομούτσουνοι, ξεμεσιασμένοι καὶ καμπούρηδες. Τρέφονται μὲ σκουλίκια, βατράχια καὶ φίδια, τοὺς ἀρέσουν ὅμως κι οἱ μεζέδες, ὅπως τὰ λουκάνικα, ὁ παστρουμᾶς, οἱ δίπλες κι ἄλλες λυχουδιές. Ἔτσι ἡ λεηλασία τῶν λυχουδιῶν αὐτῶν, ποὺ ἀφθονοῦν τὶς μέρες τῶν Χριστουγέννων σ' ὅλα τὰ σπίτια, δικαιολογεῖται ἀποδιδομένη στοὺς καλλικάντζαρους, ἐνῶ οἱ δράστες θὰ ἔπρεπε ν' ἀναζητηθοῦν πάντοτε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ μάλιστα τὰ νεώτερα!...

Οἱ καλλικάντζαροι ὅμως ἔχουν καὶ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια στὸ χορό, ἂν πιστέψουμε τὶς νοικοκυράδες τῆς Θεσσαλίας, ποὺ βεβαιώνουν ὅτι πολλὲς φορὲς βρίσκουν τὸ πρωῒ στὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ τὰ χορευτικά τους ἀποτυπώματα. Τὸ μόνο ποὺ δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ ἐξακριβώσω εἶναι ἂν χορεύουν δικούς μας χοροὺς ἢ ξένους· ἂν κρίνω ὅμως ἀπ' τὰ σωματικά τους ἐλαττώματα, μπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι ὁ χορός τους εἶναι κάτι μεταξὺ σουΐγκ καὶ ρούμπας ἀφοῦ κι ἐκεῖνοι ποὺ χορεύουν σήμερα τοὺς χοροὺς αὐτοὺς στὰ σαλόνια, κάνουν σὰ τραβοπόδαροι, ξεπλατιασμένοι καὶ ξεγοφιασμένοι, χωρὶς ἔτσι νὰ διαφέρουν πολὺ ἀπ' τοὺς καλλικάντζαρους!...

Στὰ σπίτια μπαίνουν τὰ μεσάνυχτα ἀπ' τὶς καπνοδόχες καὶ φεύγουν τὰ χαράματα, μὲ τὸ τρίτο λάλημα τῶν πετεινῶν.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πραγματικὰ εἶνε καταπληκτικὸ εἶνε ὅτι στὴ βόρεια Ἑλλάδα νομίζουν ὅτι καμμιὰ φορά, μετὰ τὸν θάνατό τους, μεταμορφώνονται σὲ καλλικάντζαρους. Πιστεύουν δηλαδὴ ὅτι ἂν ὁ παπᾶς δὲν διαβάση καλὰ τὶς εὐχὲς τοῦ βαφτίσματος, τὸ μωρὸ ἀφοῦ πεθάνη θὰ γίνη καλλικάντζαρος.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι στὴ συνείδησί τους φωλιάζει ἡ ἰδέα τῆς μετεμψυχώσεως, στὴν ὁποία πιστεύουν ὑποσυνείδητα. Τόση δὲ σημασία δίνουν οἱ βορειοελλαδίτες στὰ τερατόμορφα αὐτὰ ὄντα καὶ τόσο πολὺ φοβοῦνται τὴν ἐπιρροή τους, ὥστε ἔχουν καὶ ὡρισμένα μέσα γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν. Συνηθέστερα εἶνε τὸ λιβάνισμα τὴν ὥρα ποὺ βασιλεύει ὁ ἥλιος καὶ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ πάνω στὰ παράθυρα καὶ στὶς πόρτες μὲ τὴν καπνιὰ ποὺ ἀφίνει ἡ φλόγα τῆς λαμπάδας τῆς Λαμπρῆς. Σταυρώνουν ἐπίσης τὸ μέτωπο τῶν ἀβάφτιστων παιδιῶν, γιὰ νὰ μὴ τὰ πνίξουν οἱ καλλικάντζαροι, ρίχνουν στὴ φωτιὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ παληοτσάρουχο ποὺ ἡ μυρουδιά του φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε καθόλου συμπαθητικὴ στοὺς καλλικάντζαρους. Πρὸ πάντων ὅμως οἱ καλλικάντζαροι φοβοῦνται τὴ φωτιά, γι' αὐτὸ φροντίζουν οἱ νοικοκυρὲς νὰ ὑπάρχη πάντα στὴ γωνιὰ ἕνα κούτσουρο ἀναμμένο.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ εἴπαμε παραπάνω φαίνεται πόσο προληπτικοὶ εἶνε οἱ βόρειοι συμπατριῶτες μας. Κάθε γεγονὸς τῆς καθημερινῆς ζωῆς, καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο, συνηθίζουν νὰ τὸ ἐξαρτοῦν ἀπὸ μιὰ παράδοση. (Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

32) Σήμερα ἀρχίζουν καὶ «οἱ σελίδες τοῦ ἡμερολογίου μου» γραμμένες ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» Ἰωάννη Καμπανάκη. Ὕστερ' ἀπ' τὸν «Παρδαλὸ» ποὺ πιστεύω πῶς θὰ σᾶς εὐχαρίστησε ἀρκετά, θ' ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες σελίδες, οἱ πιὸ διαλεχτὲς τοῦ φανταστικοῦ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡμερολογίου του.

33) Ἐπίσης σήμερα δημοσιεύεται καὶ ἡ δεύτερη περιπέτεια τοῦ Κου Πελοπίδα μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Κονσέρβα». Προσεχῶς θ' ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες.

34) Στὴ σελίδα 60 ἐπίσης ἀρχίζει στὴ σελίδα τῆς Μουσικῆς νὰ δημοσιεύετε ὑπὸ τῆς κυρίας Εὐτυχίας Καμπανάκη ἡ βιογραφία τοῦ περιφήμου τραγουδιστοῦ Καροῦζο. Λεπτομερεστάτη καὶ πολὺ ἐνδιαφέρουσα, κυρίως γιὰ ὅσους ἀνρκατέβονται μὲ τὴ μουσική. Θὰ κρατήση μέχρι τὸ τέλος σχεδὸν τοῦ ἔτους, ὕστερα δὲ θ' ἀκολουθήσουν ἄλλοι.

35) Ἀρχίζει ἐπίσης στὸ σημερινὸ τεῦχος τὸ νέο μας περιπετειῶδες διήγημα ὑπὸ τὸν τίτλο «τὸ τραγικὸ μάτς». Ἔχει μεταφρασθεῖ, ὅπως καὶ ἡ συμμορία τοῦ Λὶ-Τσόγκ, ἀπὸ τὸ Ἰσπανικό, ὑπὸ τοῦ Φοίβου Μαυρίδη, διασκευάσθηκε δέ, ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Καμπανάκη. Θὰ κρατήση ὡς τὸ τέλος τῆς πρώτης ἐξαμηνίας.

36) Σὲ λίγο θὰ τελειώση κι ἡ «Κοντορεβιθοῦλα», ἀμέσως δὲ θ' ἀρχίση ἕνα δεύτερο, τοῦ ἰδίου συγγραφέως, τοῦ μάγου τῶν παιδιῶν Ἄντερσεν.

37) «Πῶς νὰ ὑπερασπίζετε τὴν ὡμορφιά σας» αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς νέας σελίδας ποὺ ἐγκαινιάσαμε ἀπὸ τὸ ἀνὰ χείρας σας τεῦχος. Γραμμένη κι αὐτὴ ἀπὸ τὴν κυρία Εὐτυχία Καμπανάκη. Ὑποθέτω πῶς θὰ σᾶς εὐχαριστήση καὶ θὰ σᾶς ὠφελίση ἀρκετά, τουλάχιστον τὰ κορίτσια.

38) **Λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῶν τυπογραφικῶν καὶ τῆς τιμῆς τοῦ χαρτιοῦ καὶ τῶν τόσων ἄλλων ἐξόδων ἀναγκάστικε ἡ Διεύθυνση νὰ καθορίση τὴ τιμὴ τοῦ παρόντος τεύχους σὲ 400 δραχμὲς ἀντὶ 300.**

Φοῖβος

6ον (Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο) Ἀπλούστατα: Ὁ Τὸμ Μὶξ στὴν ἀπελπισία του δάγκωσε μὲ λύσσα τὴν γάμπα τοῦ ἀντιπάλου του...

Τὰ δόντια του εἶχαν μπῆ μέσα στὶς σάρκες καὶ τὸ ζεστὸ αἷμα πλημμύρισε τὸ στόμα του.

Ὁ Τίγρης τινάχθηκε σὰν πληγωμένο θηρίο καὶ ὁ Τὸμ βρέθηκε καὶ αὐτὸς ὄρθιος.

—Ποιὸς διάβολος εἶσαι λοιπόν; μούγκρισε μὲ λύσσα ὁ Μαῦρος Τίγρης.

—Εἶμ' ἕνας καινούργιος διάβολος ποὺ σοῦ μπῆκε στὸ ρουθοῦνι, Τίγρη! Δὲν εἶμαι ντόπιος ἐγώ! πρόσεχε!

—Σκυλί!.... βρυχήθηκε ὁ κακοῦργος καὶ ξαναρρίχτηκε πάνω του. Ἡ πάλη ξανάρχισε τρομερή.

***

Ἀλλ' ἀκριβῶς κείνη τὴ στιγμὴ ἡ νέα ποὺ κοιτόταν λυπόθυμη ἄρχισε νὰ συνέρχεται.

Τιτάχθηκε, ἀνακάθησε καὶ εἶδε μὲ τρόμο τοὺς δύο ἄντρες νὰ παλεύουν.

Ὄρθιος ὁ Τὸμ Μὶξ εἶχε κατωρθώση νὰ τυλίξη ἕνα σχοινὶ στὸ λαιμὸ τοῦ μαύρου Τίγρη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ σφίξη.

Λίγο ἀκόμα ἂν τόσφιγγε ὁ Τίγρης θἄχανε τὶς δυνάμεις του, θἄπεφτε πνιγμένος... Ἀλλ' εἶπαμε.

Ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ ὑποχωροῦν εὔκολα.

Καὶ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη ὑπερένταση τῶν δυνάμεών του, τινάχθηκε, ἀπαλλάχθηκε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τὸμ Μὶξ καὶ ὥρμησε νὰ πάρη ἀπὸ χάμω τὸ πιστόλι του.

Ὁ Μὶξ ἔπεσε καὶ αὐτὸς πάνω του καὶ ἄρπαξε τὸ χέρι του....

Ἀλλ' ἀκριβῶς στὴ κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ σηκώθηκε ἡ νέα.

Ὁ Τίγρης τὰ χρειάστηκε.

Ἀφίνει λοιπὸν τὴ προσπάθεια ν' ἁρπάξη τὸ πιστόλι, ὀρθώνεται ἀπότομα, δίνει μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸν Τὸμ Μὶξ κι' ὡρμάει στο ἄλογο.

Τί εἶχε συμβῆ ὅμως;

Γιατὶ ὁ αἱμοβόρος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔφυγε ἔτσι ξαφνικὰ χωρὶς νὰ σκοτώση τὸν Μὶξ ἢ τοὐλάχιστο ν' ἁρπάξη τὴν νέα;

Ἀπλούστατα.

Ὁ Μαῦρος Τίγρης ἐκεῖ ποὺ πάλευε μὲ τὸν νεαρὸ καουμπόϋ ν' ἁρπάξη τὸ πιστόλι ἀπὸ χάμου, καὶ καθὼς γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὸ χῶμα ἀφουγκράστηκε καὶ συνηθισμένος καθὼς ἦταν ἄκουσε ποδοβολητὸ ἀλόγων.

Φοβούμενος λοιπὸν μὴ τὸν προφθάσουν, τἄφησε ὅλα κι' ἔφυγε καβαλώντας τὸ ἄλογο τοῦ Μὶξ, τὸν ἀγαπημένο του Φτεροπόδη...

Κι' ἔτσι ὁ Τὸμ ἔμεινε μόνος μὲ τὴ νέα...

Μόλις εἶχε συνέλθει ἀπ' τὴ γροθιὰ τοῦ ληστοῦ καὶ ἀνασηκώθηκε λίγο κοιτάζοντας μὲ ἀπορία γύρω του.

—Ποῦ εἶνε; ρώτησε.

—Ἔφυγε! ἀπάντησε δειλὰ ἡ κόρη.

—Ἔφυγε; Πῶς;

—Μὲ τὸ ἄλογό σας.

—Μὲ τὸ δικό μου ἄλογο; Μὲ τὸ ἀγαπημένο μου ἄλογο; μὲ τὸν Φτεροπόδη μου; ἔκανε σὰν τρελλὸς ὁ Τὸμ Μὶξ καὶ ἔκανε νὰ τρέξη.

—Μὴν κάνετε ἔτσι φίλε μου ψιθύρισε τότε ἡ ντόννα Σουζάνα μὲ καλωσύνη. Σᾶς χρεωστῶ τὸ πᾶν! τὴ ζωή μου! Ἑπομένως ὑπόσχομαι νὰ σᾶς δώσω ὄχι ἕνα ἀλλὰ δέκα ἄλογα, καὶ καλλίτερα μάλιστα ἀπ' τὸ δικό σας.

—Ἄ καλὴ μαντόννα, Εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ σὰν τὸ ἀλογάκι μου... Ὦ δὲ βρίσκεται ἄλλο.

Ἡ Σουζάνα κοίταξε μὲ συμπάθεια τὸ νέο.

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς καὶ συμπαθητικὸς καουμπόϋ ποὺ τὴν ἔσωσε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ τρομεροῦ τίγρη, τοῦ ἀγριανθρώπου ποὺ ἦταν τὸ πραγματικὸ φόβητρο τῆς περιφερείας; Πῶς βρέθηκε μπροστά της;

Νἄταν ἄραβε κανένας ἀπ' τοὺς καουμπόϋς τοῦ πατέρας της; Δὲν τὸ πίστεψε, Γιατὶ οὔτε ἡ φορεσιά του ἔμοιαζε μὲ τὴν φορεσιὰ τῶν κάου μπόϋς ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ ὑποστατικὸ τοῦ Μαρτινὲζ καὶ τοῦ Μίστερ Τζὶμ ἀλλὰ καὶ ἡ προφορά του ἦταν διαυορετικὴ ἀπ' τὴ προφορὰ τῶν ντόπιων.

«Ποιὸς νἄνε ἄραγε;» σκεπτόταν ἡ κόρη.

Κι' ἐνῶ ἡ θέση της ἦταν τόσο κρίσιμη, ἐνῶ μόλις εἶχε σωθεῖ ἀπὸ ἕναν κίνδυνο τόσο τρομερὸν ὁ ὁποῖος καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα περάσει ὁριστικῶς, ἐν τούτοις στεκόταν καὶ κοίταζε μὲ συμπάθεια καὶ θαυμασμὸ τὸν ὡραῖο νέο ποὺ τῆς εἶχε σώσει τὴ ζωὴ μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς του.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

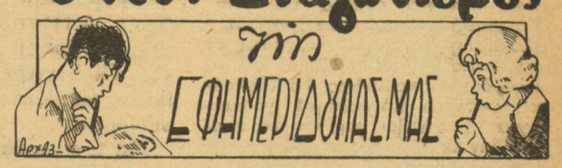

ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Μέχρι τώρα προκυρήχθηκαν τρεῖς διαγωνισμοί: 1) διαγωνισμὸς πρὸς λύσιν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, 2) πρὸς σύνθεσιν καὶ 3) ὁ διαγωνισμὸς ξεσπαθώματος. Τοῦ πρώτου τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο, μὲ τὴ λήξη τοῦ πρώτου τριμήνου. Σήμερα λοιπὸν προκυρήσετε ὁ 4ος διαγωνισμὸς τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» πρὸς σύνθεσι ποιήματος ἢ διηγήματος. Καὶ τώρα ἀκοῦστε τοὺς ὅρους. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ὡς θέμα σᾶς δίνουμε τὴν ἄνοιξη. Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα θὰ δημιουργήσετε τὸ διήγημα ἢ τὸ ποίημά σας. Κι ἐκεῖνοι μὲν ποὺ θὰ γράψουν ποίημα θὰ περιγράψουν ὅσο τὸ δυνατὸν φυσικώτερα τὴν ἄνοιξη, πέργοντάς την ἀπ' ὅλες τὶς ἀπόψεις. Ὅσοι δὲ γράψουν διήγημα μαζὶ μὲ τὴν περιγραφὴ νὰ πλέξουν καὶ μιὰ ἱστορία μιὰ ἀνάμνησι τοῦ ἑαυτοῦ τους ἢ ἄλλου, ἀληθινὴ ἢ ὄχι.

Διωρία ἀποστολῆς τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἐμμέτρων εἶναι μέχρι τὶς 20 τοῦ Ἰουνίου, δηλαδὴ τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες.

Προσοχὴ ὅμως. Τὸ μὲν διήγημα δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ δυὸ σελίδες κόλλας διαγωνισμοῦ. Τὸ δὲ ποίημα νὰ μὴν ὑπερβαίνη τὰ δέκα τὸ πολὺ τρίστοιχα, τετράστοιχα, πεντάστοιχα ἢ τέλος ἑξάστοιχα

Πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα μὲ μεγάλα, καθαρὰ κι εὐκολοδιάβαστα γράμματα, μὲ μελάνι κι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ μόνο τοῦ φύλλου.

Συμμετοχὴ ἑκατοντάδραχμος.

Διεύθυνση: Στὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» Μεγ. Ἀλεξάνδρου 6β (Σιδερένια πόρτα. Ἰσόγειον). Τῶν τριῶν καλυτέρων διηγημάτων καὶ τῶν τριῶν καλυτέρων ποιημάτων οἱ συγγραφεῖς μποροῦν ἂν θέλουν νὰ στείλουν τὴ φωτογραφία τους νὰ δημοσιευθῆ στὸ τεῦχος. Οἱ πέντε πρῶτοι δὲ τοῦ διηγήματος καὶ οἱ 5 πρῶτοι τοῦ ποιήματος θὰ βραβευθοῦν μὲ ἐκλεκτὰ βιβλία κατ' ἐκλογή τους ἀξίας τριῶν χιλιάδων δρ.

Τὰ διηγήματα δὲ τῶν δέκα πρώτων τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῶν δέκα πρώτων τὰ ποιήματα θὰ δημοσιευτοῦν στὸ τεῦχος.

Ἂν ὅμως κι ἄλλα διηγήματα ἢ ποιήματα εἶναι καλογραμμένα καὶ ἄξια δημοσιεύσεως, θὰ δημοσιευτοῦν κι αὐτά. Τὸ καθένα δηλαδὴ μὲ τὴν ἀξία του. Βάλτε λοιπὸν τὰ δυνατά σας ἀρχίζοντας ἀπὸ τώρα. Γιὰ κάθε ἀπορία σας ρωτῆστε τὴ Γρηὰ Γάτα.

Φοῖβος

Η ΑΜΥΓΔΑΛΟΨΥΧΑ

Ζοῦσε μιὰ φορὰ σὲ μιὰ ἀνθισμένη κοιλάδα μιὰ πολὺ καλὴ γυναῖκα ποὺ τὴν ἔλεγαν Καλόκαρδη καὶ ποὺ ἔκανε καλὸ ὅπου μποροῦσε στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ ζῶα. Οἱ διαβάτες καὶ οἱ φτωχοὶ ποὺ χτυποῦσαν τὴν πόρτα της, ποτὲ δὲν ἔφευγαν μὲ ἄδεια χέρια. Τὰ λαφάκια καὶ τὰ πουλάκια τὸν χειμῶνα, ὅταν ἔπεφτε τὸ χιόνι καὶ σκέπαζε τὰ πάντα κ' ἔκανε τὴν ἀνθισμένη κοιλάδα νὰ μοιάζει μ' ἀσπροντυμένη νυφούλα, ἐρχότανε στὴν πόρτα της γιατὶ ἤξεραν πὼς θὰ βρίσκαν τὴν τροφὴ ποὺ τοὺς ἔλειπε. Ἡ καλὴ ὅμως αὐτὴ γυναῖκα εἶχε ἕνα καημό, δὲν εἶχε παιδιά· γι' αὐτὸ παρακαλοῦσε νύχτα καὶ μέρα τὸ Θεὸ νὰ τῆς δώση ἕνα παιδάκι.

—Δῶσε μου Θεέ μου ἕνα παιδάκι ἔλεγε κι ἂς εἶναι Ἀμυγδαλόψυχα.

Ὁ Θεὸς τὴν ἄκουσε ἐπειδὴ ἦταν τόσο καλὴ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα παιδάκι μικρὸ σὰν ἀμυγδαλόψυχα κι ὄμορφο σὰν μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἥλιου.

Τὸ χαιρότανε καὶ τὸ καμάρωνε ἡ Καλόκαρδη τὸ παιδί της, ὅπως τὸ καμάρωναν καὶ τὰ πουλάκια καὶ τὰ λουλούδια τῆς κοιλάδας. Τὰ λουλούδια ντυνώνταν πιὸ χτυπητὰ χρώματα γιὰ τὸ χατῆρι της καὶ τὰ πουλάκια δεν κελαϊδοῦσαν παρὰ γιὰ τὴν Ἀμυγδαλόψυχα. Δυὸ ἀηδονάκια ἔρχότανε μέρα νύχτα στὸ παραθύρι της γιὰ νὰ τὴ νανουρίσουν. Κι οἱ ἀχτίδες τοῦ ἥλιου μπαίναν ἀπὸ τὸ τζάκι γιὰ νὰ τῆς δώσουν χαρὰ καὶ ζωή.

Μιὰ μαγιάτικη μέρα ποὺ ἡ μανούλα της τὴν εἶχε φέρει στὸ παράθυρο γιὰ νὰ χαρῆ τὶς ὀμορφιὲς τῆς ἄνοιξης ἕνα μαῦρο κακόπουλο ποὺ τὴν ζήλευε τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἔφερε στὴ φωλιᾶ του.

Ἔκλαιγε καὶ δερνότανε ἡ Καλόκαρδη, ὅταν εἶδε πὼς χάθηκε τὸ παιδάκι της τὰ δάκρυά της πέφταν στὴ γῆ καὶ τὴ φαρμάκωναν καὶ τὰ μοιρολόγια της ἀντηχοῦσαν πέρα ὡς πέρα στὴν κοιλάδα τὸ ἕνα κλαδὶ εἶπε στὸ ἄλλο γιὰ τὸ χαμὸ καὶ τὰ πουλιὰ τὰ ἴδια λάλησαν ὥσπου ἔφτασαν στ' αὐτιὰ ἑνὸς γερακιοῦ ποὺ κάποτε εἶχε νοσηλεύσει ἡ Καρόκαρδη ὅταν ἔπεσε μὲ σπασμένο φτερό, στὴν αὐλή της.

Τὸ γεράκι ἔγινε θεριὸ μονάχο, σὰν τόμαθε, ὅλη μέρα ἔσχιζε τὸν ἀγέρα ὥσπου στὸ τέλος ἀνακάλυψε τὴ φωλιᾶ τοῦ μαυροπουλιοῦ. Σὰν κεραυνὸς ἔπεσε πάνω του καὶ τὸ κομμάτιασε. Πῆρε τὴν Ἀμυγδαλόψυχα καὶ τὴν ἔφερε στὴ μανούλατης.

Ὅλη ἡ κοιλάδα ποῦχε νεκρωθῆ μὲ τὸ χαμὸ τῆς Ἀμυγδαλόψυχας ξαναζωντάνεψε, τὰ λουλούδια ξαναβρῆκαν τὴν εὐωδιά τους καὶ τὰ πουλιὰ τὰ τραγούδια τους. Ὅλη ἡ φύση γιόρταξε τὸ χάρμόσυνο γεγονός.

Ἡ Γιαγιάκα σας

ooo

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 55)

ος! Ἦταν ὁ Ναζωραῖος μὲ τὸ χλωμὸ μέτωπο ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν ἀνάσταση... Καὶ τώρα πήγαινε νὰ πεθάνη! Κι' ἡ εὐβενικιὰ Δέσποινα μὲ τὴν γαλάζια καλύπτρα, ἦταν σίγουρα ἡ μητέρα του... Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε μ' ἱκεσία. «Σῶσε τον!» σὰ νὰ τῆς ἔλεγε, κι' ὁ προφήτης ξανάγινε πάλι ὁ Γάϊος.

—Χαῖρε Καῖσαρ! φώναξαν πάλι τὰ πλήθη — κοροϊδευτικὰ αὐτὴ τὴ φορὰ—κι' ἐκεῖνος ἔγειρε ἀποκαμωμένος κι ὁ σταυρὸς κυλίστηκε κάτω μὲ κρότο. Ἡ Σουλπίκα ξύπνησε τρομαγμένη. Ἔπρεπε νὰ τὸν σώση! Δὲ μπορεῖ νἄφτεξαν σὲ τίποτε ἐκεῖνα τὰ διάφανα γαλανὰ μάτια! Κι' ὅμως ὁ Πόντιος τῆς τῶχε πῆ χτὲς τὸ βράδυ; Θὰ σταυρωνόταν. Οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἑβραίων ἦσαν ἀμείλικτοι... Τὸν ἔλεγαν συνωμότη ...

Μὲ τί ἀγωνία περίμενε νὰ γυρίση ὁ ἄντρας της!

Τὸ γράμμα της θἄφερνε ἀποτέλεσμα, δὲ μπορεῖ. Τὴ λάτρευτόσο ὁ Πόντιος· καὶ σεβόταν πάντα τὴ γνώμη της. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν καταδίκαζε. Καὶ νά τον! Μὰ ὄχι, δὲν τὴν κυττάζει χαρούμενα....

—Δὲ φταίω ἐγώ, Σουλπικία. Ἔκαμα ὅ,τι μποροῦσα. Μὰ ἦσαν ἀνένδοτοι οἱ Ἑβραῖοι. Ἄρον, ἆρον νὰ τὸν σταυρώσω. Καὶ πῶς μὲ φοβέριζαν; «Ἂν τὸν ἀθωώσης, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος!»

»Τότε ἔπλυνα τὰ χέρια μου κι' εἶπα; Κάμετε ὅ,τι θέλετε. Εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου. Ναί, ἔτσι εἶπα, αὐτοῦ τοῦ δικαίου ὅπως ἀκριβῶς μοῦγραψες, Σουλπικία.

—Ἔπλυνες μὲ νερὸ τὰ χέρια σου, Πόντιε! Μὰ ποιὸς θὰ ξεπλύνη ἀπ' τὴν ψυχή σου τὸ κρῖ-

Ἀγαπητοί μου,

Πρῶτα-πρῶτα σᾶς εὔχομαι τρισευτυχισμένο τὸ Πάσχα καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ ὁ καθ' ἕνας νὰ γίνη...

Ὕστερα δὲ θὰ ἤθελα τὴ γνώμη σας γιὰ τὸ σημερινὸ τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδούλας μας»! Πῶς σᾶς φαίνεται, οἱ εἴκοσι σελίδες μου μὲ τὴν τόση ποικίλη κι ἐκλεκτὴ ὕλη του γεμάτο μὲ τὶς μπόλικες διαλεχτές του εἰκόνες καὶ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει; Σᾶς ἄρεσε; Τὸ περιμένατε ἔτσι; Εἴδατε λοιπὸν τί κάνει ἡ «Ἐφημεριδούλα μας» γιὰ νὰ εὐχαριστήση τοὺς φίλους της! Νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουν αὐτοὶ γι' αὐτήν.

Ὁ νέος διαγωνισμὸς τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» πῶς σᾶς φάνηκε. Ὑποθέτω πὼς ὅλοι καὶ ὅλες θὰ λάμα; Δὲν εἶχες τὴ δύναμη νὰ σώσης ἕναν ἀθῶο ἀπὸ τὸ μῖσος; Κι ὕστερα λὲς πὼς ζητᾶς τὴν ἀλήθεια....

—Τί εἶναι ἀλήθεια; Εἶπε ὀνειροπολῶντας ὁ Πόντιος. Τὸν ρώτησα μὲ λαχτάρα. Μὰ δὲ μ' ἀποκρίθηκε. Κι' ἴσως ἦταν ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ μοῦ ἀπαντήση...

Τὶς δυὸ μέρες ποὺ ἀκολούθησαν, ἡ Σουλπικία δὲ μίλησε πιά. Τοῦ κάκου, σκυμμένος μερόνυχτα στὸ προσκέφαλό της, τὴν παρακαλοῦσε ὁ Πόντιος ν' ἀνοίξη τὰ μάτια. Δὲν ἄκουγε κάν. Μόνο τὰ ματόκλαδα τρεμόπαιζαν λίγο κι ὁ ἀνασασμὸς τοῦ στήθους μαρτυροῦσε πὼς ζοῦσε ἀκόμη.

Ζοῦσε, μὰ ἡ ψυχή της βρισκόταν μακρυά. Ἀκολουθοῦσε τὸν νέο προφήτη στὸ Γολγοθᾶ, πλάϊ στὴ χλωμὴ Δέσποινα μὲ τὴ γαλάζια καλύπτρα.

Τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάζη μὲ πόνο καὶ νὰ τὴν παραδίδη στὸ μαθητή του. Τὸν εἶδε νὰ πίνη τὸ ξύδι καὶ τὴ χολή, νὰ τρυπιέται ἀπὸ τὴ λόγχη καὶ νὰ γέρνη νεκρὸς στὸ σταυρό του. Ὥρες-ὥρες γινόταν ἕνα μὲ τὴ θλιμμένη μάννα κι' ὁ Σταυρωμένος ἔπαιρνε τὴ μορφὴ τοῦ Γάϊου. Πῶς τὸν ἀγκάλιασε σὰν τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ Σταυρὸ πῶς τὸν ἄλειψε μῦρα καὶ τὸν ἀπόθεσε στὸ κενὸ μνημεῖο!

Καὶ τώρα, δὲν ἦταν, ὄχι στὴν κλίνη της στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ ἀνθυπάτου. Γύριζε γύρω ἀπὸ τὸ μνῆμα ποὺ ἡ Ρωμαϊκὴ κουστωδία φρουροῦσε μὲ τόσο πεῖσμα.

Ἦταν μεσάνυκτα τοῦ Σαββάτου. Ἡ Λουκίλλη κι ὁ Πόντιος ἀγρυπνοῦσαν ἀκόμη.... Κι ἄξαφνα — ὅραμα ἦταν; — ἡ Σουλπικία ἀναταράζεται καὶ μὲ βία σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεββάτι... Δὲν ἦταν παράλυτη πιά. Καὶ τί φλόγα ποῦχαν τὰ μάτια της!

—Χαῖρε Καῖσαρ, φωνάζει ἔξαλλη κι' ὅλο καὶ προχωρεῖ...

Μπροστά της, ὁ Ναζωραῖος, μὲ φωτοστέφανο γύρω του τὸν ἥλιο—ποὺ βρέθηκε μέσ' στὰ μεσάνυχτα;—κρατεῖ ἀπ' τὸ χέρι τὸ Γάϊο, κρῖνο ὁλόδροσο τοῦ Λιβάνου ποὺ τὴν καλεῖ.

—Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις.. Χαῖρε Καῖσαρ....

Ὁ Πόντιος ἔτρεξε μὲ χαρά.. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.... ἐκείνη σωριάστηκε μπρὸς στὰ πόδια του καὶ τὰ μεταξένια ματόκλαδα δὲν τρεμόπαιξαν πιά. Εἶχε φύγει γιὰ πάντα μαζὶ μὲ τὸν Γάϊο καὶ τὸν ξανθὸ Ναζωραῖο προφήτη...

Σοφία Μαυροειδῆ-Παπαδάκη

βετε μέρος α') διότι εἶναι θέμα εὐχάριστο, β') σχεδὸν καθόλου δύσκολο καὶ γ') πολλὰ διαλεχτὰ κι ἐλκιστικὰ βραβεῖα.

Ρωμύλε, ἔλαβα τὸ γράμμα σου ποὺ μ' εὐχαρίστησε καὶ μὲ συνεκίνησε πολύ. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφης συχνὰ καὶ νὰ γίνης καὶ συνδρομητής. Ἔλαβα καὶ τὴ συλλογή σου ποὺ μὲ τὴ σειρά της θ' ἀρχίση νὰ δημοσιεύεται. Περιμένω καμμιὰ συνεργασία.

Σκνίπα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ γιὰ τὴ διάδοσι τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» ποὺ κάνεις. Ἐλπίζω νὰ λάβης μέρος στὴ κίνηση.

Κάλτσα τοῦ Διαβόλου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα, νὰ μοῦ στείλης ὅμως ἀπαραιτήτως καὶ τ' ὄνομά σου. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα σου καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὴ προσπάθειά σου γιὰ τὴν «Ἐφημεριδούλα μας». Περιμένω τὴ συνεργασία σου, γιὰ τὴν ὁποία μοῦ γράφεις. Νὰ λάβης μέρος καὶ στοὺς διαγωνισμούς. Δὲν θὰ γραφτῆς συνδρομήτρια;

Χαρούμενε, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν κίνηση. Οἱ ἀγγελίες σου δημοσιεύονται. Περιμένω ὅμως ἐκ μέρους οου μεγαλύτερη κίνηση. Βάλε λοιπὸν τὰ δυνατά σου.

Λιναρᾶ Π. Λουκᾶ, ἔλαβα τὴν συνεργασία σου τὰ τρία δηλαδὴ ποιήματά σου, τὸ «Βραδυνό», τὸ «Νυχτερινὸ» καὶ τὸ «Ἀκούγοντας» Μπράβο, εἶναι πολὺ καλὰ καὶ τὰ τρία καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἰδικότητα. Στεῖλε μου καὶ τίποτ' ἄλλο δικό σου, πεζὸ ἢ ἔμμετρο. Τὰ ἀποσταλέντα σου ποιήματα θὰ δημοσιευτοῦν. Νὰ πάρης ψευδώνυμο.

Ἀμίμητε, τὸ ποίημά σου, τὰ πρωταπριλιάτικα ψέμματα, ἀρκετὰ καλὸ καὶ μὲ, προσοχὴ γραμμένο. Ἀλλὰ ἀργοπορημένο. Ἐλπίζω νὰ στείλης καὶ κάτι ἄλλο. Περιμένω. Οἱ ἀγγελίες σου δημοσιεύτηκαν.

Δόν Ἐρρῖκε, ἂν καὶ ὄχι τόσο ἐξαιρετικὰ τὰ ἔξυπνα καὶ κουτὰ ποὺ πούστειλες στὰ ἐγκρίνω θὰ δημομοσιευτοῦν. Τὶς ἀγγελίες σου τὶς δημοσίευσα. Τὸ ποίημα «Τὸ κατσαρόλι» ἔχει πολλὲς ἐλλείψεις καὶ γι' αὐτὸ ἀπορρίπτεται.

Εὐζωνάκι, σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ δημοσίευσα τὴν ἀγγελία. Περιμένω κίνησή σου.

Μυστήριε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα, περιμένω καμμιὰ σου συνεργασία. Ὄχι μόνο ἀγγελίες καημένε.

Ρόμπερτ Τέϋλορ, οἱ περὶ μουσικῆς ἰδέες σου ὑπὸ τὸν τίτλο «Τζάζ», συνεργασία σου, ἐνεκρίθη καὶ μὲ μερικὲς μεταλλαγὲς θὰ δημοσιευτῆ σὲ λίγο. Κάνε καὶ λίγη κίνηση. Κουνήσου.

Τέκμιτσωφ Ἀπόστολε, ἔλαβα τὴ συνεργασία, τὴν ἐνέκρινα· θ' ἀρχίσω τὴ δημοσίευσή της μὲ τὸ «Τῆς Τύχης τὰ γραμμένα». Καὶ τὰ τρία κομμάτια εἶναι ὡραῖα καὶ καλογραμμένα τόσο ποὺ μ' εὐχαρίστησαν πολὺ γιατὶ δείχνουν τὴ σταθερὴ σκέψη καὶ τὸ χέρι σου. «Ὁ βασιληᾶς» κι ἡ «Ζωὴ εἶναι ὡραία» θὰ δημοσιευτοῦν Νὰ μοῦ στείλης κι ἄλλα δικά σου.

Μάρτιν Μπέκ, αὐτὸ τό ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Πρόσεχε τὴν ὀρθογραφία. Περιμένω τὶς ἀγγελίες ποὺ λὲς καὶ καμμιὰ συνεργασία.

Κόμη τῆς Φέρας, οἱ συνεργασίες σου ἀρκετὰ καλές. Νὰ προσέχης μόνο κι ἐσὺ τὴν ὀρθογραφία καὶ τὴ φρασεολογία σου. «Οἱ ψαράδες καὶ τὸ νησί τους» καθὼς καὶ τὸ «Καλοκαίρι», ἐνεκρίθησαν καὶ μὲ μερικὲς ἀλλαγὲς θὰ δημοσιευτοῦν. Οἱ ἀγγελίες σου δημοσιεύτηκαν. Νὰ λάβης μέρας στοὺς διαγωνισμούς.

Ὑπναρά, ἐνεκρίθη αὐτό σου τὸ ψευδώνυμο καὶ μπορεῖς νά τὸ μεταχειρισθῆς. Σοῦ δημοσίευσα τὶς ἀγγελίες. Τὰ «Πατίνια μου» κι ἡ «Βροχή», οἱ συνεργασίες σου, ἂν κι ἔχουν ἀρκετὲς ἐλλείψεις θὰ δημοσιευτοῦν μὲ μερικὲς διορθώσεις. Ἄλλη φορὰ πάντως νὰ προσέχης περισσότερο.

Χιονάτη, καλῶς μᾶς ἦρθες!

Πανίγνωστε, μὲ ἱκανοποίηση ἔλαβα τὸ ποίημά σου ὡς συνεργασία ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ χελιδόνι» ποὺ μοῦ ἄρεσε πολὺ κι ἔχεις τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. Σὲ συμβουλεύω δὲ νὰ μὴν ἀφήσης τὴν ποίησι ἐφ' ὅσον ἀπὸ τόσο μικρὸς τὰ καταφέρνης τόσο καλά. Νὰ μοῦ στείλης κι ἄλλο δικό σου. Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖο σοῦ ἀπαντῶ.

Ἀνεμοστρόβιλε, σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο, μὲ τὸ ὁποῖο πάνοπλος μπορεῖς νὰ δράσης στὴ κίνησή μου.

Βασίλισσα τῶν Κρίνων, τίποτα νεώτερο;

Γαλάζια Μάτια, δὲ θὰ λάβετε μέρος στὴ κίνηση τῆς «Ἐφημεριδούλας μας»;

Γκόρντων Ρέξ, κουνήσου, σὲ ξέρω γιὰ ζωηρό, δὲν πιστεύω νἄναι ψέμματα.

Ζίγκφριντ, τί νέα;

Ντέντεκτιβ Φάντασμα, Νικηφόρος, Νινέττα, Σύγχρονος Γίββων, τί γίνεστε;

Πονηρὸ Διαβολάκι, ξέρω ὅτι τὰ διαβολάκια δὲν κάθονται ἥσυχα, ἐσὺ ἀντιθέτως οὔτε ἀκούγισαι, τί θὰ γίνη, δὲ θὰ μπῆς κίνηση; Μὲ ἀγάπη

Γριὰ Γάτα

ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια καὶ τέλος 1ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τὰς 5 Μαΐου.

24. Φωνηεντόλιπο

μνσθ—πρ—πτρς

25. Κρυπτογραφικὸ

12345678414940	=Βασιλιᾶς
34512	=Καπύπτουντή γῆ
8417	=Τραντάζω
6217	=Ρῆμα
94094	=Πλῆθος
3412949	=Ζῶον
1412	=Πνευματικὴ μητέρα.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Οἱ ἀγγελίες τοῦ Τηλεγράφου προπληρώνονται.

Τιμολόγιο: μὲ ἁπλᾶ γράμματα δραχ. 10 ἡ λέξη. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχ. 50. Ὅσο μικρὴ κι ἂν εἶναι μιὰ ἀγγελία κοστίζει δρχ. 100.

19.—Χιονάτη, δὲ σοῦ φτάνει ὁ ἕνας νάνος κι εἶναι ὁ Χαρούμενος; Τί θὰ τοὺς κάνεις καὶ τοὺς ἑπτά; Κόμη τῆς Φέρας ἐμένα μὲ χαιρέτισες ποὺ μπῆκες; Πρόσεξε γιατὶ εἶμαι...

Μυστ. Ἀστυνόμος Χ-9

20.—Βρὲ Ἀμίμητε τάραξες τὸν κόσμο μὲ τὶς ἀποκαλύψεις σου. Μιὰ ὅμως καὶ κάνεις τὸν καμπόσο ἀποκάλυψε σὰν μπορεῖς καὶ μένα. Πειραχτήρι ἐμένα πότε θὰ μὲ πειράξεις;

Τρύπιος Ντενεκὲς

21.—Μὴ ἔχοντας τίποτ' ἄλλο νὸ κάνω ὑποκλίνομαι μπροστά σας, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ σᾶς χαιρετήσω, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ βρῶ ἴχνη γιὰ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω, καθόσον εἶμαι ὁ . . .

Μυστ. Ἀστυνόμος Χ-9

22.—Βασίλισσα τῶν Κρίνων, μὲ δέχεσαι νὰ κάτσω στὸ πλάι σου βασιλιᾶς; Δὲν πιστεύω νὰ σὲ πειράζει ἐπειδὴ εἶμαι τὸ . . .

Πειραχτῆρι

23.—Ματθία Σάντωρφ, Ντέτεκτιβ—Φάντασμα, Μέγα Ἀλέξανδρε. Δικά σας εἶναι ὅλα στὴν (17);

Κόμης τῆς Φέρας

24.—Πρωτομπαίνοντας στὴ κίνησι τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» χαιρετῶ ὅλους-ες. Δία τῆς Δωδωνης τὸ ψευδώνυμο «κατσίκα» θὰ σοῦ πήγενε καλύτερα.

Τὸμ Πλεφαὶρ

25.—Μυστηκὲ Πράκτωρα Χ—9 κάλο σοῦ πάτησε καὶ τοῦ μιλᾶς ἔτσι; (6-7) Οὐάαα !!!

Ὑπναρᾶς

26.—Ἀμίμητε σοῦ κυρήσω τὸν πόλεμο. Λέχεσε;

Κόμης τῆς Φέρας

27.—Προκυρήσω διαγωνισμὸ «Ποιὸ τὸ ὡραιότεδο ψευδώνυμο ποὺ ἐνεκρίθη στὴν «Ἐφημεριδούλα μας». Συμμεχτοὴ τίποτα. Διορία μέχρι 25 Μαΐου. Στεῖλε ὁδὸς Κουμπάρη 5. Νικόλαον Κωστῆ. Ἀθῆναι διὰ . . .

Ὑπναρὰς

28.—Νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ἀρχεῖο μου εἶναι νὰ βοηθῶ τοὺς ἀδυνάτους.

Κόμης τῆς Φέρας

29.—Μαῦρο Διαμάντι, Μαύρη Ξενητειά. Ὅλα τὰ μαυρίσατε;

Ὑπναρὰς

30.— Πρωτομπαίνοντας στὴ κίνησι τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» χαιρετῶ ὅλους-ες. Χιονάτη μὲ δέχεσαι γιὰ σύντροφό σου; Οὐάαα, νυστάζω γιατὶ εἶμαι ὁ . . .

Ὑπναρὰς

31.—Μυστικὲ Ἀστυνόμε, Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, σᾶς προκαλῶ νὰ μὲ ἀποκαλύψετε.

Κόμης της Φέρας

32.—Αὐγή, ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωσες στὸ αἴνιγμα, θάναι ὅπως νομίζω φιλ... Ἀλλὰ γράψε σιὴ Γρηὰ Γιτα ὅτι ἂν δὲ τρώγετε ρουφιέται.

Μυστήριος

33.—Χιονάτη, οἱ νάνοι βλέπουν τὴ Χιονάτη καθημερινῶς. Γίνομαι νάνος ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ βλέπω. Ποῦ θὰ συναντηθοῦμε;

Μυστήριος

34.—Ἀνοιχτῆτε ἔρχομαι νὰ ἐξερευνήσω.

Δὸν Ἐρρῖκος

35.—Μπαίνοντας στὴν «Ἐφημεριδούλα μας, σᾶ ὑτὸσχομαι δράσι.

Εὐζωνάκι

36.—Προσοχή, γελαστὸς γελαστὸς καταφθάνει στὸ σαλονάκι τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» καὶ ὑπόσχεται πρωτοφανῆ δράση. Συγχρόνως αὐτοαποκαλύπτομαι: Βύρων Ἀποστολόπουλος.

Χαρούμενος

37.—Τραβηχτῆτε! Προσέξτε! Φυλαχτῆτε! Κατέφθασα καταστρέφοντας στὸ πέρασμά μου τὸ πᾶν. Βεβαίως δὲν θὰ κάνω γιὰ σᾶς ἐξαίρεσι γιατὶ εἶμαι ὁ...

Ἀνεμοστρόβιλος

38.—Πρωτομπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὴ κίνηση τῆς «Ἐφημεριδούλας μας», ὑπόσχομαι κίνηση, ἀνταλλάσσω πειράγματα καὶ προκαλῶ τὸ σύμπαν.

Ἐλγκαντοὺρ

39.—Σκνίπα, χαιρόμαστε γιὰ τὸν χαιρετισμό σου. Καὶ τώρα μία μικρὴ ἐρώτησι. Εἶσαι «σκνίπα» τὸ ἔντομο ἢ «σκίνα» στὸ μεθύσι. Μὲ τὸ μπαρδόν.

Τρύπιος Ντενεκὲς

40.—Κόμη τῆς Φέρας περιμένω νὰ δῶ πῶς θὰ μὲ μιμηθῆς.

Ἀμίμητος

41.—Κόμη τῆς Φέρας σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ τὰ βάλης μὲ τὸν Ἀμίμητο, γιατὶ θὰ σὲ βγάλει νὸκ ἄουτ.

Μυστήριος

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΜΙΛΤ. ΡΑΛΛΗΣ (Ἰωάν. Γενναδίου 4)

ΙΔΡΥΤΑΙ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Δελτίο 30

Ἐκ τοῦ προηγουμένου δελτ. ἐνεγρ.		29
Χαρούμενος	»	2
Τρύπιος Ντενεκὲς	»	3
Νυχτοκάρακας	»	1
Μυστ. Ἀστυνόμος Χ 9	»	2
Βασίλισσα τῶν Κρίνων	»	1
Πειραχτήρι	»	1
Σύνολον	»	39

Ἐγκριθέντα ψευδώνυμα

Τὸμ Πλεφαὶρ α., Γκόρντον Ρὲξ α., Μάρτιν Μπὲκ α., Εὐζωνάκι α., Ὑπναρᾶς α., Ἀνεμοστρόβιλος α., Ρωμύλος α., Πασίγνωστος α., Προυσαεὺς α., Πριγκηπόπουλα α.

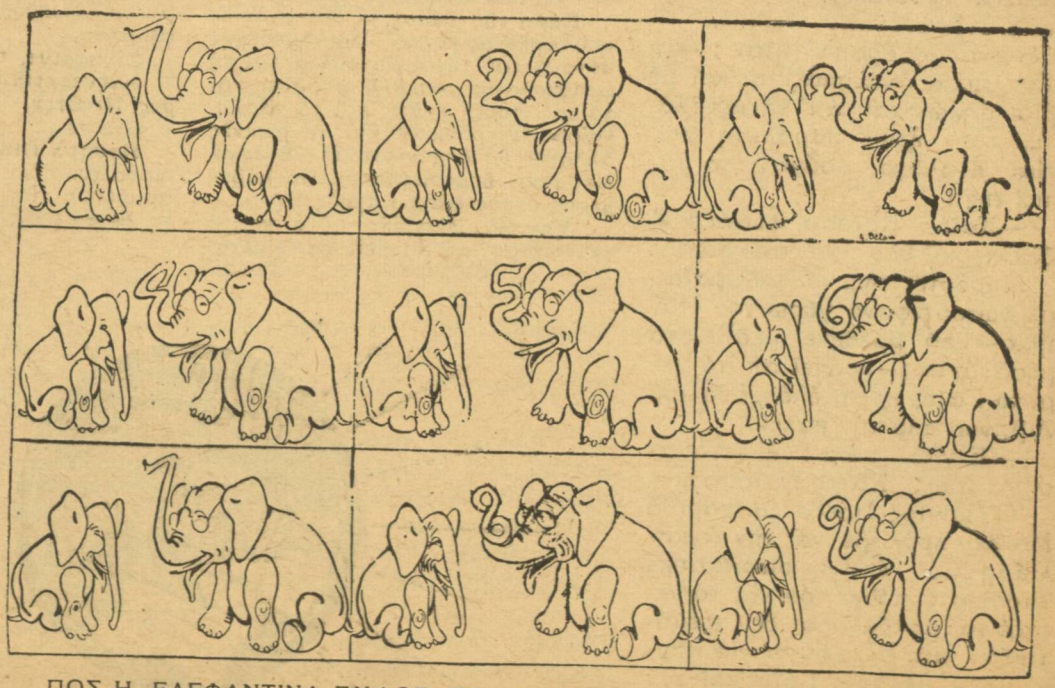

ΠΩΣ Η ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΑ ΕΜΑΘΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΤΗΣ ΝΑ ΜΕΤΡΑΗ ΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

Τυπογραφεῖον: «Παιδικοῦ Κόσμου» Ἐμμ. Μπενάκη 42